

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

6

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Akumi Agitogi

Illustration by
Tsukiho Tsukioka

Telif Hakkı

AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEKKON Vol.6

©Akumi Agitogi 2022

İlk olarak 2022 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır. İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2024 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Şubat 2024

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch
Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloğlaması

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen. | Musto, David, çevirmen.

Başlık: Mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri ; David Musto tarafından çeviri.

Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari cilt) | ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari)| ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari cilt) | ISBN 9781975335069 (v. 4 ; ticari cilt) | ISBN 9781975367350 (v. 5 ; ticari cilt) | ISBN 9781975375294 (v. 6 ; ticari cilt)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar. Sınıflandırma: LCC

PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-7529-4 (cilt)

978-1-9753-7530-0 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1 Karlı

Yol

Bölüm 2 Kalbi

Tanıyın

Bölüm 3

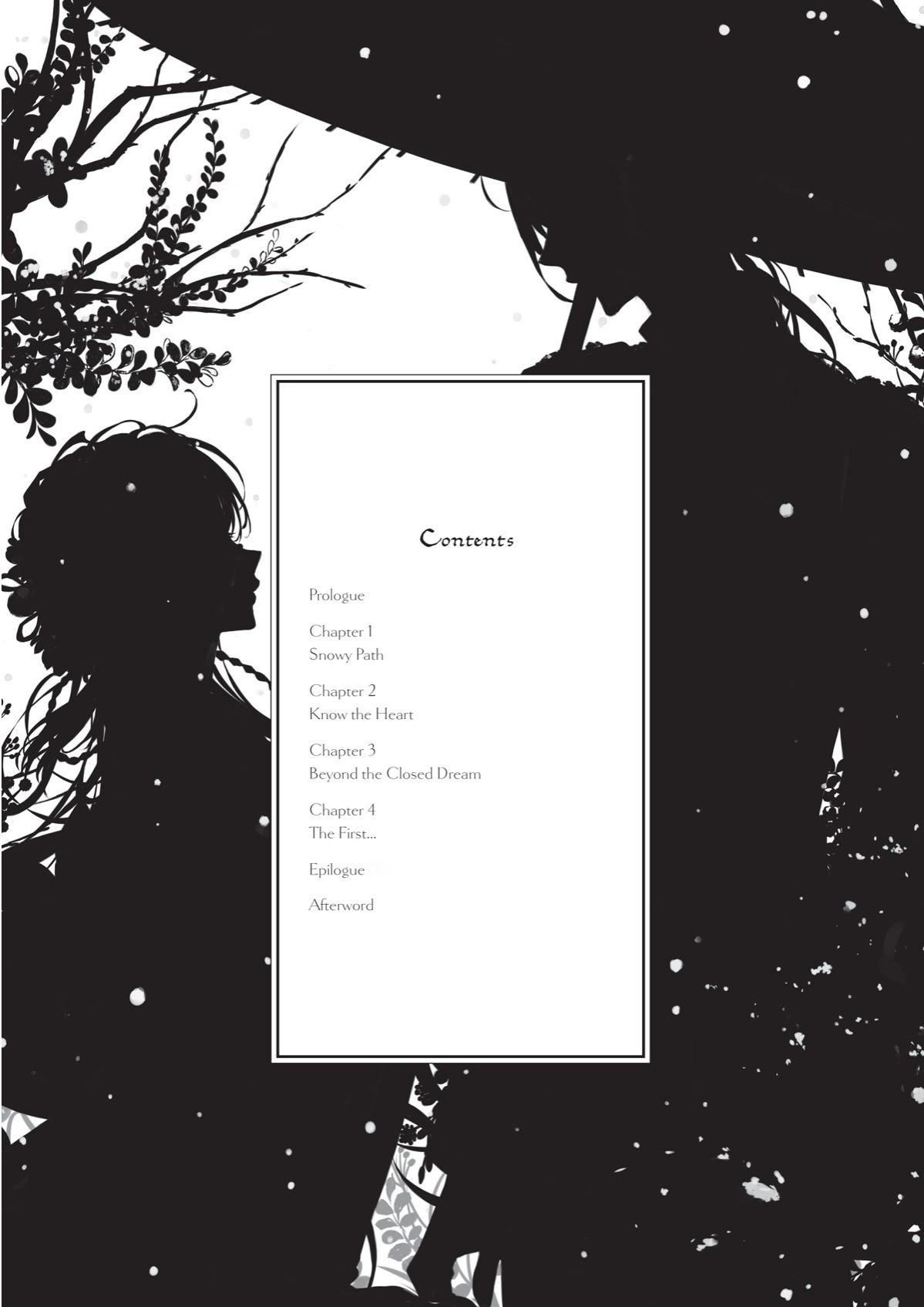
Kapalı Rüyanın Ötesinde

Bölüm 4 İlk...

Sonsöz

Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Contents

Prologue

Chapter 1
Snowy Path

Chapter 2
Know the Heart

Chapter 3
Beyond the Closed Dream

Chapter 4
The First...

Epilogue

Afterword

My Happy Marriage
KARAKTERLER

**MIYO
SAIMORI**

Kiyoka'nın nişanlısı oldu
ve aşkı öğrendi.
Nadir bulunan
Rüya Görme Yeteneği.

**KIYOKA
KUDOU**

Seçkinlerin Başkanı
Kudou ailesi.
İmparatorluk Ordusu'nun
Özel Anti-Grotesquerie
Birimi Komutanı. En
büyük Hediye-usr
onun döneminin.

YOSHITO GODOU

Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyesi. Kiyoka'nın
sadık astı.

KAZUSHI TATSUISHI

Tatsuishi ailesinin reisi.
Kovma sanatının dahisi.

ARATA USUBA

Miyo'nun en yakın kuzeni.
Usuba ailesinin reisinin oğlu.

TAKAIHITO

Vehiapt Prens.
İlahi Vahyin gücüne sahiptir.

SUMI SAIMORI

Miyo'nun annesi. Öldü.

NAOSHI USUI

Yetenekli Cemaat'in kurucusu. Sunni'nin eski
evlilik adayı.

TADAKIYO KUDOU

Kudou ailesinin önceki reisi.
Kiyoka'nın babası. Zayıf bir bünyeye sahip.

PUYUKUDOU

Kiyoka ve Hazuki'nin annesi.
Çok gururlu.

HAZUKI KUDOU

Kiyoka'nın ablası. Bir çocuk annesi.

YUIIE

Kudou'nun Hizmetkârı f lly.
Kiyoka bile onunla boy ölçüşemez.

Durgun hava geceden daha koyu bir karanlığa bürünmüştü.

Kiyoka, dış dünyadan ne sesin ne de ışığın kendisine ulaşabildiği yeraltı askeri karargâh hapishanesinin en iç kısmına atılmıştı; bu da onu orada bulunan seyrek aydınlatmaya güvenmek zorunda bırakıyordu.

İmparatorluk Sarayı'nda kaldığı süre boyunca Kiyoka, hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı bir suçla itham edilmişti. Koruması gereken pek çok şey varken direnmenin ya da kaçmanın imkânsız olduğunu düşünerek sonunda tutuklanmasına izin vermişti.

Bir soruşturma için fırsat yoktu. Ya da herhangi bir sorgulama ya da duruşma.

Kiyoka'yı yakalayanlar onu sadece yem olarak kullanmayı planladıkları için, bir hücreye atmadan önce biraz hırpalamışlardı.

Toprağın, organik ve inorganik maddelerin ve her türlü pisliğin kokusu yeraltı hapishanesini ve çıplak toprak zeminini boğuyordu.

Hem gecenin hem de gündüzün eşit derecede karanlık olduğu bu yerde zaman algısı bulanıklaşmıştı. Hapsedildiği ilk üç gün boyunca saatleri saymayı başarmış olsa da, çabalarının boşuna olduğunu fark ederek durması uzun sürmemişti.

Ve o yaptığında, ne oldu?

Garip bir şekilde, zihni bundan önce yaşadığı normal, günlük hayattan sahnelerle doldu.

Miyo'nun şu an ne yaptığını merak ediyorum.

Ona karşı olan hislerini bencilce açığa vurduğu nişanlısının ağlamaklı yüzü aklının bir köşesinde canlandı.

Onun yanında kalacağına ve ne olursa olsun onu koruyacağına dair ettiği yemine rağmen, tedirginlikten titreyerek ve korkudan ağlayarak onu geride bırakmıştı. Kiyoka bunun olacağını tahmin etmişti elbette.

Tam da bu nedenle hazırlık yapmıştı. Ama en kötüsü gerçekleştiğinde güçsüzlük ve bitmek bilmeyen pişmanlıklar tarafından saldırıya uğradı.

Bu nedenle, başka hiç kimseyi eleştirecek yeri yoktu.

Arata, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin yanında yer aldığı için. Kiyoka da tıpkı Arata gibi sözünü tutmamıştı.

Artık onu akli başında tutan tek şey Miyo'nun günlük yaşamlarından görüntüleri.

Yemek pişirdiğinde ya da her sabah girişte onu uğurladığında. Evin yüksek yerlerini temizlemek için var gücüyle gerindiğinde ya da bazen sıradan ve dikkat çekici olmayan bir şeye bakarken gözlerinin parlaması.

Açan bir çiçek tomurcuğu gibi ona göstereceği o güzel gülümseme.

Kasıtlı ya da değil, yaptığı en küçük hareketlere kadar.

Hepsi büyüleyiciydi. Hepsi sevimliydi. Onun varlığı kalbini ısıtıyordu ve karanlığın ortasında bile bilincine yol gösteren bir ışık görevi görüyordu.

İlk tanıştıklarında, böyle hissedeceği bir günün geleceğini bir an bile düşünmemişti.

Miyo her zaman her şeyden zarar gören tarafmış gibi hissediyor olmalıydı, ama gerçek şu ki Kiyoka ondan çok şey kazanmıştı.

Tanıştıkları ilk andan beri.

Onun yanında olmak ona, verili olarak kabul ettiği şeylerin hafife alınmaması gerektiğini öğretmişti. Onunlayken, en küçük günlük olaylar bile değerli ve kutsanmış görünüyordu.

Bu duygu, bir Hediye Kullanıcısı olarak rolü ve bir asker olarak görevi tarafından her zaman baskı altında tutulan Kiyoka için yeni bir soluktu. Onu yeri doldurulamaz bir sıcaklıkla doldurdu.

Ne yazık ki... Keşke bir an önce eve dönebilseydi.

Hayır, hayır, yapamam. Bunu umut edemem.

Soğuk zeminden başka bir şey hissetmeyen Kiyoka başını salladı.

Buradan gitmek istiyordu. Bir zamanlar sahip olduğu gündelik hayata geri dönmek istiyordu.

Ancak bu şekilde özlem duymak, karanlığın onu daha da yutmasına neden olacaktı. Potansiyel olarak ulaşılabilir bir gelecek için ne kadar umutlanırsa, umutsuzluğun zifiri karanlık derinliklerine o kadar batacak ve iyileşme yolunu kaybedecekti.

Bu tesis insanları bu şekilde kırmak için inşa edilmişti ve buna yenik düşen pek çok kişi vardı. Bir asker olarak Kiyoka bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden buradayken geleceğe umutla bakamıyordu. Umut etmesine izin veremezdi. Düşünmesine izin verebileceği tek şey onun anılarıydı.

Yine de Kiyoka hiçbir şey yapmadan hapiste çürümeyi planlamıyordu.

Yalnızca dokunma duyusuna güvenerek, prangaları içinde acı içinde zonklayan ellerini işaretler yapmak için hareket ettirdi.

Ardından önceden hazırladığı sanatları geçirdi.

Burada armağanlar ve sanatlar bastırılmış olsa da, Kiyokanın önceden hapishane dışında kurduğu sanatlarla bağlantı kurması hiç de zor olmadı.

Miyo...

Bu noktada, onu oldukça iyi tanıdığına inanıyordu.

Ona beklemesi için yalvarmış olsa da, Miyo'nun şu anda itaatkâr bir şekilde oturmayacağından emindi. Öyle ya da böyle karşılık çalışacaktı.

Bu onun kontrolü dışındaydı. Miyo'nun bu kısmı da dahil olmak üzere her şey için onu affedebileceği hissine kapıldı.

Bunun nedeni, Miyo'nun uzun süre dile getiremediği duygularını nihayet harekete geçirmeyi öğrenmiş olmasıydı.

Kasvetli karanlığın ortasında, Kiyoka sadece sevgilisini düşünerek yavaşça gözlerini kapattı.

✿ BÖLÜM ✿

Karlı Yol

Beyaz örtüyle kaplanmış asfalt yolda attığı her adımda ayakkabıları gürültüyle çıtırdıyordu.

Kış sabahının erken saatlerinde gökyüzü, yuvarlanan beyaz kayalıklar gibi aydınlanmıştı. Miyo, soğuk havaya doğru soluğunu bırakırken askeri karargâha doğru yürümeye devam etti.

Sokaklarda şaşırtıcı derecede az yaya vardı; arada bir en fazla bir iki kişinin yanından geçiyordu. Henüz erken rağmen, başkenti daha önce hiç bu kadar sessiz görmemişti.

Sanki tüm şehir nefesini tutmuş gibiydi.

Üstün Yetenekli Cemaat, Groteskler'in varlığını tüm kamuoyuna ifşa etmiş, insanların kalplerine ürkütücü bir korku atmosferi ekmişti ve tüm bunların üzerine, yoğun kar sokaklarda dolaşmayı zorlaştırıyordu.

Çoğu insanın neden dışarıda olmak istemediği anlaşılabilir olsa da, bu sessizlik yine de doğal değildi.

İmparatorluğun sıradan bir vatandaşı Usui'nin İmparatorluk Sarayı ve askeri karargahta gerçekleştirdiği darbe hakkında hiçbir şey bilmemeliydi, ancak belki de kasvetli atmosferden büyük bir olayın gerçekleştiğini sezmişlerdi.

"Hoooh..."

Bir an durdu ve eldivenlerinin altında bile donan parmak uçlarını birbirine sürttü. Bir an için arkasına döndüğünde, yeni yağmış karda gördüğü tek şey kendi dağınık ayak izleriydi.

Miyo gerçekten yalnızdı.

Bu yolu kendisi seçmiş olsa da, durumun ayrıntılarını Hazuki'den saklamak zorunda kalmıştı ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinden yardım istemek istese bile, onların faaliyetleri de kısıtlanmıştı. Şu anda Mito'ya bu gözü pek çabasında eşlik edebilecek kimse yoktu.

Bununla birlikte, başka kimseyi bu işe bulaştırmamaya da karar vermişti. Gerçi burada olsaydı Kiyoka'dan yardım istemekte bir an bile tereddüt etmezdi.

Bunun ne kadar pervasızca olduğunu bilse bile, tek yapabildiği tek başına devam etmektir.

Tekrar önüne baktı ve karla kaplı yolda ilerlemeye başladı. Onu hedefine yaklaştıran her adımda, kışın soğuşunu iliklerine kadar hissediyordu.

Yapabileceği çok az şey vardı. Ama bu hiçbir şey yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Eğer Usui'nin planları onu kendisine çekmeye yönelik bir girişimse, o zaman onun pençelerine atlamak ve Kiyoka'yı serbest bırakma şansını beklemek izleyebileceği en güvenilir yol gibi görünüyordu.

Miyo, sonunda askeri karargâhın girişine giden ana caddeye adım atana kadar yoluna devam etti.

Ama kapıya doğru elini kolunu sallayarak gitmedi. Bunun yerine, yakındaki bir binanın gölgesinden kapıyı gözlemledi.

Bir, iki, üç.

Sokakta kimse olmamasına rağmen güvenlik son derece sıkıydı; karargâhın etrafını çevreleyen çit boyunca asık suratlı askerler devriye geziyordu.

Miyo sayılarını saydı. Bulunduğu yerden üçünü görebiliyordu.

Bu askerler bizzat Usui tarafından mı destekleniyordu? Yoksa sadece yukarıdan aldıkları emirlere mi itaat ediyorlardı? Her iki durumda da amaçlarını bir bakışta anlamak imkânsızdı.

Askerler neler olduğunu biliyorsa, sadece adını vermek bile onu doğrudan Usui'ye götürmeleri için yeterli olabilirdi.

Tersine, eğer hiçbir şeyden haberdar edilmemişlerse, o zaman onu kapıdan geri çevirirlerdi ve bu da her şeyin sonu olurdu.

Eğer ikinci senaryo gerçekleşirse, o zaman kontrol noktasından bir şekilde zorla geçmekten başka çaresi kalmayacaktı.

...*Sorun . Bunu yapabilirim.*

Miyo, Yeteneğinin varlığını içinde hissetti ve hafifçe sertleşti.

İlerlemenin bir yolu vardı. Miyo, Rüya Görüşü'nün gücünü kullanarak askerleri uyutabilir ve onları rüya dünyasına sürükleyebilirdi.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Rüya Görüşü en kullanışlı güçlerden biri değildi çünkü aynı anda birçok insanı uyutmakta zorlanıyordu. Ayrıca, eğer hedefi yarattığı uyuşukluğa direnebilirse, planı başarısız olacaktı.

Karargâha başarılı bir şekilde sızmak için Miyo'nun kapının açılmasını sabırla beklemesi ve ardından Yeteneklerini muhafızlar üzerinde hızla kullanması gerekiyordu. Hepsini tamamen uyutmayı başaramaması durumunda, hedefleri hala uyuşukluğa karşı mücadele ederken kapıdan içeri dalması gerekecekti.

Miyo konsantre oldu ve dikkatle kapının etrafındaki alanı gözetledi.

"Ha?"

Kısa bir süre sonra, aniden birinin arkasından kolunu çektiğini hissetti ve küçük bir nefes verdi.

"Kim var orada...?"

Miyo telaşla arkasını döndü ve az önce düşündüğü her şeyin bir anda aklından uçup gitmesine neden olacak kadar şok edici bir manzarayla karşılaştı.

Orada on yaşından büyük görünmeyen zayıf bir çocuk duruyordu. Boyu kızın omzu kadardı ve gözleri sakın bir şekilde kıza bakıyordu.

Sabah güneşinde neredeyse sarı gibi görünen açık kahverengi saçları omuzlarına kadar eşit bir şekilde kesilmişti ve gözleri grimsi bir renkteydi

Mavi. Berrak teni o kadar solgundu ki neredeyse karlı sokakla karışırıyordu.

Çocuğun o kadar güzel çift cinsiyetli yüz hatları vardı ki, sanki yabancı yapımı bir oyuncak bebek canlanmış gibi görünüyordu ve ona belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Ancak, onu çocuğun görünüşüyle ilgili her şeyden daha çok şaşırtan şey kıyafetiydi.

Bu sabah kış soğuğu birkaç kat giysiden hissedilse de, çocuğun üzerinde sadece beyaz uzun kollu bir gömlek ve kareli bir pantolon vardı; paltosu ya da *haori*'si yoktu ve ne atkısı ne de eldiveni vardı.

Miyo ona bakarken neredeyse titriyordu.

"Şey..."

Bu çocuk nereden gelmişti? Durduğu yerden, yakınlarda herhangi bir ebeveyn ya da aile göremiyordu.

Küçük çocuklarla etkileşime girmeye alışık olmayan Miyo, endişeyle diz çöktü ve çocuğa durumunu sormaya çalıştı.

"Um, kayıp mı oldun?"

Onu sorgularken güzel gözlerine baktığında, bu gözlerin çok iyi tanıdığı başka bir çiftin tıpatıp aynısı olduğunu fark etti.

Kiyoka'nınkilerle aynılar.

Sadece gözleri değildi. Teninin soluk rengi ve yüz hatları da nişanlısınıninkine benziyordu.

Daha yakından incelendiğinde, Kiyoka'nın çocuk versiyonuna benziyordu. Kiyoka ten ve göz rengini annesinden miras almıştı; bu çocuk kayınvalidesi Fuyu'nun akrabası olabilir miydi?

Ancak, Miyo bölgede böyle birinin yaşadığını hiç duymamıştı. Ve akraba olsun ya da olmasın, birinin nişanlısına neredeyse tıpatıp benzemesi mümkün müydü?

Kiyoka'nın yakışıklı yüz hatlarını babasından nasıl aldığını düşündüğünde, akraba teorisi daha da az incelemeye dayanıyordu.

Miyo düşüncelerine dalmışken, çocuk sonunda konuştu.

"Askere gitme." Miyo
korkuyla kaskatı kesildi.

Çocuğun sesi uygun bir şekilde tiz olsa da, tonu Kiyoka'nın normal konuşma tarzıyla hemen hemen aynıydı ve genç halini yalanlayan bir sertliğe sahipti.

Bu mümkün müydü?

Nişanlısıyla aynı bakışlara ve konuşma tarzına sahip genç bir oğlana, onca yer varken burada rastlamış olması gerçekten bir tesadüf müydü?

Kiyoka.

Aşağı baktığında, sürülmüş yolda Kiyoka'nın görüntüleri belirdi ve sonra birbiri ardına kayboldu.

Gözyaşlarının eşiğindeydi. Gerçek şu ki, Usui'nin yanına tek başına gitme konusunda inanılmaz derecede tedirgindi ve savunmasız anlarda kontrolünü tamamen kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Miyo birine başvurmak istedi. Destek istedi.

Çekingenklik duygularını birçok kez geri yutmuştu.

Miyo hayatını bir kenara atmaya çalışmasa da, Usui'nin ona kendi başına gelirse tatmin olacağını biliyordu. Savunmasındaki bu delikten yararlanmayı umabilecek tek kişi oydu.

Bu nedenle, ne kadar endişeli hissederse hissetsin devam etmesi gerekiyordu.

Miyo, bir çocuğun önünde düzgün görünmesi gerektiğini fark ederek moralini düzeltmeyi başardı ve çocukla yüz yüze geldi.

"Neden askere gitmeyeyim?"

Kiyoka'ya benzeyen çocuk onun sorusu karşısında kaşlarını çatı.

"Çünkü tehlikeli. Yalnız gitmek mi? Çok pervasızca."

Durumu tamamen anlamış gibi görünüyordu. Bu, Miyo'nun bile onun varlığının bir şekilde Kiyoka ile ilgili olduğunu anlaması için yeterliydi.

Ona ne kadar yakından bakarsa baksın, çocukta olağandışı bir şey göremedi.

Arata'dan, zeki sanat kullanıcılarının canlı yaratıklardan tamamen ayırt edilemez görünen familiar'lar yaratabildiğini öğrenmişti. Bu, çocuğun kim olduğunu açıklıyor muydu?

Bunu aklında tutarak adama bir kez daha baktı ve onda belli belirsiz tekinsiz bir şeyler sezdiğini fark etti - normal insanlarda hissetmediği bir şey.

"Kiyoka'nın ailesinden biri misin?" diye sordu, pek bir cevap beklemiyordu. Ancak genç çocuk onu şaşırtacak şekilde başını salladı.

"Evet. Ben Efendi Kiyoka Kudou'nun bir tanıdığım... Efendimin isteğiyle burada bulunuyorum."

Kiyoka'nın gençliğinde kendi görünüşünü örnek almış olması gereken çocuk, Miyo'ya baktı ve kendini gösterdi.

Kiyoka, Miyo'nun Usui'ye gitmesini engellemek istedi.

Miyo, birlikte geçirdikleri son anlarda ona kendisini beklemesini söylediğinden beri bunun tamamen farkındaydı. Eğer gerçekten istediği buysa, o zaman olduğu yerde kalmalıydı.

"Naoshi Usui'yi bizzat görmek için askeri karargâha gidiyorum. Kiyoka bana ne derse desin."

Bunu daha fazla ertelemeyecekti. Sadece Kiyoka'nın nezaketinden yararlanan biri olmak istemiyordu.

Hediye kullanıcısı olarak savaştan bir subay olan Kiyoka'nın eşi olmaya aday olan Kiyoka, uzun zaman önce kendisini onun eve dönmesini sabırla beklemeye hazırlamıştı ancak mevcut sorun Hediye kullanıcıları arasındaki basit bir tartışma değildi.

Bu sayı Miyo'nun kendisinden başka hiçbir etrafında dönmedi.

Sonuç olarak, bu işi başkasına bırakamayacağını biliyordu.

Eğer Miyo harekete geçebilecek durumdaysa ve karı koca olmak zorluklar karşısında birbirini desteklemek anlamına geliyorsa, o zaman kendisinin de yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

"Gitme. Bu yapman gereken son şey."

"Hayır, bunu yapacağım. Yeteneğimi ve sanatımı kullanmayı öğrendim, bu yüzden başarılı olmak için bolca şansım olacak," dedi Miyo, kalbinin derinliklerindeki huzursuzluğu gizleyerek.

"Gitme."

"Ben gidiyorum."

"İmparatorluk Sarayı'nda saklan ya da Sis'e git ve güvende kal."

"Hayır. Bunu yapamam."

Kiyoka'nın yüzüne sahip olan çocuk ona yalvarırken, Kiyoka' onu sevdiğini söylediğinde ona attığı endişeli bakış zihninde titreşerek kararlılığını sarstı.

Aynı cevap veremeyecek kadar korkak olduğu için kendine kızgındı ve duygularını ona düzgün bir şekilde iletme için daha fazla bekleyemezdi.

"Naoshi Usui ile konuşacak kişi ben olmalıyım. Eğer ben konuşmazsam, kimse ilerleyemez."

Bu Usui, Usubalar ve Miyo için de geçerliydi. Yanından ayrılan Arata da öyle.

Herkes hâlâ Usubalar'ı bağlayan yasalara ve Sumi'nin ölümüne takılıp kalmıştı.

Eğer Usuba ailesi yeni bir başlangıç yapacaksa, Kiyoka'nın Usui'ye onun yerine bakmasına izin veremezdi ve bu işi burada bırakamazdı.

Bu işte bir çıkarı yokmuş gibi davranması doğru değildi. "Sen oradaki."

Kiyoka'nın tanıdığıyla yaptığı konuşmaya odaklanan Miyo, muhafızlardan birinin kendisine seslendiğini ve arkadan yaklaştığını geç fark etti.

"Sivil mi? Burada işin yoksa kaybol," dedi asker, Miyo'ya şüpheyile bakarak.

Belki de şimdi ona kim olduğunu söylemenin ve onu Usui'ye götürüp götürmeyeceklerini görmenin tam zamanıydı.

"Yani, ben-"

Ancak Miyo tam adını söylemek için askere döndüğünde...

"Hayır! Buraya gel!"

Kiyoka'nın tanıdığı Miyo'nun elini tuttu. Tutuşu beklenmedik derecede güçlüydü, bu yüzden onu çektiği yöne doğru hafifçe sendeledi.

Bunun dışında, tanıdığının ani ve zorba davranışı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gidiyoruz!"

"B-bekle... Ben-ben-"

Miyo güçlü olmayabilirdi ama yine de yetişkin bir kadındı; yine de bu, Kiyoka'nın minik versiyonunun onu askeri karargâhtan uzaklaştırmasına engel olmamıştı.

Onu karşılayan asker sessizce onların izledi.

Onu takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı, bu yüzden muhafızların Usui'den onun hakkında özel bir şey duymadıkları anlaşılıyordu.

Minik Kiyoka bir süre yürüdükten sonra nihayet durdu ve Miyo'nun elini bıraktı.

"Ne düşünüyordun? Ona ne söylemeyi planlıyordun?"

"...Miyo Saimori olduğumu, Kiyoka Kudou'nun nişanlısı olduğumu."

Tanıdık, Miyo'nun çekingen ve dürüst cevabı karşısında kocaman bir iç çekti.

"Kiyoka Kudou şu anda bir suçlu olarak görülüyor. Görünüşe bakılırsa Usui her şeyi rütbelilere anlatmamış, bu yüzden Kiyoka'nın nişanlısı olduğunu iddia ederek gereksiz şüpheleri üzerine çekmiş olursun."

"Bu... bu doğru, evet..."

Miyo gözlerini indirdi, sanki Kiyoka'nın kendisi onu azarlıyormuş gibi hissediyordu.

Böyle bir durumu hayal etmediğinden değildi.

Ama eğer böyle bir şey olursa, onu sorgulayan kişiyi Yeteneği ile uyutmaya hazırdı. Bu yüzden yaklaşmak için doğru anı kolluyordu.

Ancak Miyo iyi bir yanıt veremedi.

Tanıdık'ın endişesi haklıydı ve başarı şansı olsa da, planının tedbirsiz ve aptalca olduğunu da kabul edebilirdi.

"...Ama yapabileceğim tek şey bu."

Başka bir yol düşünemiyordu. Birinden tavsiye almaya çalışsa, Kiyoka'nın ona söylediği gibi beklemesini öğütlemekten başka bir şey yapmayacaklardı.

Aslında, Takaihito onun İmparatorluk Sarayı'ndan ayrılmasını engellemeye çalışmıştı ve Hazuki de hem eylem hem de sözle bunu bildirmişti

Miyo'nun Kudou'nun ana kalmasını istediğini söyledi.

Eğer Yeteneği Kiyoka'nınki gibi kolay anlaşılır ve doğası gereği yıkıcı olsaydı, ona bu şekilde davranmayacaklarından emindi.

"Sana kaç kere eve gitmeni söylesem de beni dinlemeyeceksin, değil mi?"

Miyo, tanıdığının bıkkın sorusu karşısında başını sertçe salladı.

Bu kabul edemeyeceği bir noktaydı. Miyo her şeyi tek başına çözebileceğine inanmıyordu ama yine de Kiyoka'yı serbest bırakmanın ve Usui'yi durdurmanın görevi olduğunu düşünüyordu.

"Bu durumda, en azından size yardım edecek birini aramalı ve düşmanın hareketlerini anlamalısınız."

"Ne yapacağım ben?"

Miyo kendisine yardım etmek isteyecek, kendi gücü olan ve şu anda özgürce hareket edebilecek kimseyi tanımıyordu. Ayrıca, doğrudan düşmanın merkezine gitmek onlar hakkında bilgi edinmenin en kesin yolu olmaz mıydı?

Minik Kiyoka asık suratla Miyo'ya baktı, yüz ifadesi gerçekten kimseyi düşünemediğini sorar gibiydi.

"Usubalar sana yardım etmez mi?"

"Oh..."

Gözleri genişledi. Gözden kaçırdığı bir seçenek olduğunu fark etti.

Miyo, büyükbabasının yaşlılığı nedeniyle ondan yardım isteyemeyeceğini düşünmüştü ama ne olursa olsun, hem Usui'nin hem de Arata'nın kökeni Usuba ailesine dayanıyordu.

Rüyalarından ailenin durumunun özünü anladığına inanmasına rağmen, belki de bu değerlendirmede çok aceleci davranmıştı.

Miyo kendi başına harekete geçmeye karar verdiği ve yapması gerekeni yapmak için pervasızca acele ettiği için kendinden utanıyordu.

Gerçekten her şeyi yeterince düşünmedim.

İlk elini o kadar sıkı sıkı ki eldivenlerinin altındaki teni beyazlaştı. Hayal kırıklığı ve utanç karışımı bir duygu içinde yükseldi ve onu gözyaşlarının eşiğine getirdi.

İlerlemek için acele ederken, Miyo çevresini değerlendirmeyi unutmuştu.

"...Özür dilerim."

"Hmph."

Minik Kiyoka, Miyo'nun umutsuz özüne sertçe nefes vererek ve gözlerini ondan kaçırarak karşılık verdi.

Miyo iki derin nefes aldı, eldivenlerini çıkardı ve her iki yanağını da sertçe tokatladı. Kuru şaplak sesi şehrin ıssız sokaklarında .

"Ne yapıyorsun?"

Tanıdık şaşkınlıkla gözlerini araladı. Miyo'nun yanakları hem tokadın şiddetinden hem de soğuk kış havasından dolayı uyuşan bir acıyla sızladı.

Yine de bu iyiydi. Kendini yeniden heyecanlandırmıştı.

Miyo kısa süreli acıya katlandıktan sonra, tanıdığının küçük elini tuttu ve eldiveninin içine yerleştirdi.

"Ha? Ne yapıyorsun...?"

"Sorun değil. Bizi beklettiğim için özür dilerim. Gidelim," dedi Miyo, kısa adımlarla yanında yürüyen ve yüz ifadesi biraz şaşkın olan tanıdığına bakarken bir adım öne çıkarak.

Miyo, yeni yıl tebriklerini iletme için uğradığından beri Usuba'nın evine uğramamıştı.

Tatil nedeniyle işler yoğundu, bu yüzden herkesle görüşmek için fazla zamanı olmamıştı.

Büyükbabası Yoshirou ona evi ailesinin evi olarak görebileceğini söylemiş olsa da, mevsimsel bir olay bahane edilmeden normal bir günde oraya gelme konusunda tereddüt ediyordu.

Belirli bir nedeni olmayan Miyo, zili çalmadan önce ses çıkarmamaya çalışarak gizlice kapıya yaklaştı.

"Seni gördüğüme sevindim, Miyo."

Kısa bir süre sonra Yoshirou kapıyı bizzat açtı ve onu hafif kederli ama yine de nazik bir gülümsemeye karşıladı.

"Donuyor olmalısınız. Çabuk içeri girin; ev ısındı." "...Teşekkür ederim."

Soğuktan olmasa da burnunu çeken Miyo, sesi boğazına takıldığı için boğuk bir cevap vermeyi başardı.

Yoshirou'nun sözüne sadık kalarak, salonun içi bir mangalla ısıtılmıştı ve bu, onun iliklerine kadar işleyen soğuğu hemen eritti.

İlk ziyareti sırasında tam da bu salondaydı, neredeyse Kiyoka'nın yanından koparılıyordu.

O zamanlar, böylesine korkunç koşullar altında büyükbabasıyla tekrar karşılaşacağını asla hayal edemezdi.

Miyo, Kiyoka'nın tanıdığıyla birlikte Yoshirou'ya baktı.

"Büyükbaba, Yeni Yıl'dan sonra seni tekrar görmek çok güzel."

Ondan hâlâ büyükbabası olarak bahsetmeye alışkın değildi, bu yüzden biraz utangaç hissediyordu.

Yoshirou sakın gözlerini bakışlarını indiren Miyo'ya çevirdi. Sonra sert bir ifadeyle Miyo'nun yanında oturan Kiyoka'nın tanıdığına baktı.

"Kim bu, Miyo? Nişanına çok benziyor... Hayır, olamaz-"

Sözlerini boğarcasına kesen Yoshirou aniden gözlerini açtı ve kızın tahmin edebileceğinden çok daha çirkin bir şey söyledi.

"Kudou'nun gayrimeşru çocuğu değil, değil mi...?!" "Hayır!"

Tanıdık, bir an bile gecikmeden söze karıştı ve adeta havlayarak çürütmeye çalıştı.

Gayrimeşru çocuk.

Miyo, hem Yoshirou'nun açıklaması hem de daha önce uysal olan tanıdığıının tavrındaki ciddi değişim karşısında sessizliğe gömüldü.

Tanıdık, tüyleri diken diken olmuş bir kedi gibi ayağa fırlamıştı.

Kafa karıştırıcı bir şekilde, sanki Kiyoka'nın kendisiymiş gibi tepki veriyordu; yüzü kızarmış, kızgın ve telaşlı görünüyordu.

Miyo, Kiyoka'nın gayrimeşru bir çocuğu olduğundan hiç şüphelenmemişti ama bir kez daha düşününce, bunun tamamen ihtimal dışı olmadığını anladı.

Kiyoka yeni yılın başında yirmi sekiz yaşına girmişti. Normalde onun yaşındaki bir adam uzun zaman önce evlenmiş olurdu, Bu yüzden tanıdıkla aynı yaşta bir çocuğa sahip olabileceğine inanmak hiç de garip değildi.

Ya da belki de öğrencilik günlerini sefahat içinde geçirmişti.

Elbette Yoshirou'nun suçlamasını ciddiye almamıştı ama tanıdık Miyo'ya yan gözle bakıyordu. Onun ikna olmuş görüldüğünü düşünmüş olmalı.

"Onun çocuğu yok, tamam mı?"

"Biliyorum."

Hayallere daldığını fark eden Miyo, kendine geldi ve hızla başını salladı.

Kiyoka'nın başka bir kadından çocuk sahibi olduğu fikrini düşünmek bile istemiyordu. Eğer böyle bir şey ortaya çıkarsa, buna katlanamazdı.

Nişanlısına karşı kontrol edemediği bir sahiplenme duygusu hissettiğini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Yoshirou tatmin olmuş görünüyordu, onu susturmak için elini kaldırmadan önce sessizce tanıdığıının tepkisini inceledi.

"Özür dilerim, sadece takılıyordum."

"Şaka olsun ya da olmasın, gündeme getirmemeniz gereken bazı şeyler var."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için gözlerini yavaşça kapatan tanıdık, yer minderine geri oturdu.

Miyo onun çocuksu ve asık suratlı tavrından etkilenererek gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla sen bir tanıdıksın? Etkileyici bir çalışma olduğunu söylemeliyim."

Yoshirou hayranlığını ifade ederken, tanıdık Miyo'ya döndü; Yoshirou'nun yoğun gözleminden rahatsız olmuş olmalıydı.

"Bu önemli değil... Miyo'nun söyleyeceklerini dinlemenizi istiyorum."

Mevcut durumun ne kadarı Yoshirou'nun kulağına ulaşmıştı?

Miyo aniden kendinden şüpheye düştü ve sustu. Ancak her şeyi en başından açıklamanın en iyisi olacağına karar verdikten sonra kekeleye ve kendisini Usuba'nın evine getiren her şeyi anlatmaya başladı.

Büyükbabasına Usui'nin kendisini Miyo'ya ilk gösterdiği zamanı ve sonraki planlarını anlattı. Usui'nin Miyo'yu kendi tarafına çekmek için Kiyoka'yı nasıl tehlikeye attığını ve Miyo'nun kaçırılmadan önce Kiyoka'ya çok önemli bir şeyi nasıl iletemediğini anlattı.

"Kiyoka'nın daha ne kadar zarar görmeden kalabileceği konusunda çok endişeliyim ama... başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Kiyoka'nın tanıdığı şu anda gayet iyi hareket ediyordu ve Usui, Miyo'nun nişanlısını kullanarak onu kendisine çekmeye çalışıyordu, bu yüzden Kiyoka'nın yakın bir tehlike altında olduğuna inanmak zordu.

Bunu mantıken bilse de Usui'nin fikrini ne zaman değiştirebileceğini bilmiyordu ve mevcut durumun ne kadar süre devam edebileceğine dair bir fikri de yoktu.

Miyo uzak durursa Usui sabırsızlanabilir ve intikam için Kiyoka'ya zarar verebilirdi.

Elleri kucağında gerildi.

Huzursuzluğunun kaynağının kaygıları olduğunu ancak şimdi fark etmişti.

Yoshirou, Miyo'nun özeti sırasında hiç araya girmedi, hatta Miyo orada burada durakladığında bile, sadece bitirmesini bekledi.

Pek iyi bir konuşmacı sayılmazdı, bu yüzden açıklamasının beceriksizce olduğunu hayal etti, özellikle de düşüncelerini düzene sokacak zamanı olmadığı için.

Yine de hikayesi nihayet sona erdiğinde, Yoshirou'nun ona cevap olarak söyleyecek çok az sözü vardı.

"Anlıyorum... Bu korkunç olmalı. Bana geldiğine sevindim, Miyo."

"....."

Gözyaşları fokur fokur akmaya başladı. Neden daha önce gelip büyükbabasından tavsiye istememişti?

Ne kadar endişeli olduğu ve ne kadar az soğukkanlı olduğu belliydi. O kadar azdı ki, bu kadar basit bir şeyi bile fark edememişti.

"Teşekkür ... teşekkür ederim."

"Yardım için bana gelmen beni mutlu etti. Ciddiyim." Miyo kısa bir süre hiçbir şey söyleyemedi.

Yine de, konuşmayı ilerletmek için gözyaşlarına karşı koydu ve kendini sakinleştirmek için bir dizi nefes aldı. Bunu yaptığında, Yoshirou kasıtlı olarak başını eğdi.

"Arata'nın yaptıkları için çok özür dilerim."

Büyükbabası Miyo'nun önünde eğilirken yüzünde derin bir pişmanlık ifadesi vardı. Tüm bunları Usuba ailesinin bir üyesi yapmış olsa da, Miyo da Usubalara bağlıydı ve Arata kendi yaptıklarından sorumlu olan yetişkin bir insandı.

Başka bir deyişle, Yoshirou'nun Arata'nın davranışı için özür dilemek şöyle dursun, suçluluk duymasına bile gerek yoktu.

"Hiç de değil. Ama neden Arata... ya da daha doğrusu Naoshi Usui..."

Miyo hiçbir neden yokken önündeki zarif masaya baktı.

Arata'nın Usubaları ve Miyo'yu her zaman aklında tuttuğundan hiç şüphesi yoktu. Yalnızca emindi. Bu nedenle, onun kendisine zarar verme olasılığını hiç düşünmemişti.

Ama durum buysa, neden Usui'nin tarafına katılmayı seçmişti? Neyin peşindeydi? Bir tür gizli amacı mı vardı? Miyo bunları neden yaptığını anlamıyordu.

"Hem Arata'nın hem de Naoshi'nin hataları Usubalar'ın yaşam tarzında bugüne kadar süregelen sorunlardan kaynaklanıyor. Aile olarak, Restorasyonun ardından değişen zamana uyum sağlayamadığım için sorumluluk bana aittir."

"Hayır, tabii ki değil."

Miyo, Usui'nin fikirlerini onun rüyasında tanıştıklarında öğrenmişti.

Basit gerçek şuydu ki herkes sadece kendi amacına hizmet etmek istemişti. Bu durum Usui, Arata, Yoshirou ve Usubalar ile Saimorilere müdahale eden imparator için de geçerliydi.

Onları yöntemlerinde hatalı oldukları ya da bencil oldukları için kınayabilirdi ama bu onu hiçbir yere götürmezdi. Usui'ye karşı çıkma zamanı geldiğinde, onun kendisiyle çelişen iddialarını çürütmesi gerekecekti.

Ancak şu anda onların duygularını tamamen göz ardı etme eğiliminde değildi.

Başını kaldıran Miyo, Yoshirou'nun gözlerinin içine baktı.

"...Lütfen, bana geçmişini anlatır mısınız? Usuba ailesinde neler oldu?"

Miyo her şeyi tek başına gücüyle başarabileceğine inanmıyordu. O sadece Usui'yi durdurmak istiyordu. Ancak onu durdurmak, kalbine hitap etmek için ihtiyaç duyduğu malzemeden yoksundu.

Eğer ona ne yaptığını sorgulatamazsa, o zaman kendini ezilmiş bulacaktı. Tanıdık da ona daha önce bunu söylemeye çalışmış olmalıydı.

"Bir . Tam olarak nereden başlamalıyım...?"

Birkaç dakika süren kararsızlığın ardından Yoshirou Usubaların hikâyesini anlatmaya başladı.

Naoshi Usui adındaki adam ilk yıllarından beri asi biriydi.

Yaşıtı olan diğer çocuklara şiddet uygulardı ve köpekleri, kedileri, kuşları, balıkları ve her türlü küçük hayvanı öldürürdü. Görünürde hiçbir neden yokken düşüncesizce acımasızca davranırdı ve öyle bir çocuktu ki

Yetişkinlerin bile ona nasıl davranacaklarını bilmedikleri sorunlu bir çocuktu, çünkü hizmetçiler onu izlemekle görevlendirildiğinde, en ufak bir hoşnutsuzluk tekme ve yumruklarla sonuçlanırdı.

Daha da kötüsü, hayatının erken dönemlerinde son derece güçlü bir Yeteneğe uyandı ve çok geçmeden kimse onu kontrol altında tutamadı. Bir yandan, Usui'nin Usubas'ın değerli güçleriyle doğmuş olması bir nimetti, çünkü İmparatorluktaki Hediye kullanıcılarının sayısı azalmaya devam ediyordu. Ancak Usui böyle davranmaya devam ederse, çok geçmeden kayıplar yaşanacaktı.

Bunu fark eden Usuba ailesindeki yetişkinler, Usui henüz genç ve güçleri konusunda deneyimsizken onun Yeteneğini mühürleme kararına vardılar.

Tam bu sırada Sumi ve Naoshi birbirlerine rastladılar.

Sumi, aşırı yardımsever bir çizgiye sahip, zeki ve neşeli bir kızdı. Naoshi yetişkinlere her gün sorun çıkarırken bile onunla yakınlaştı ve korkusuzca onunla ilgilendi.

Naoshi onu başlarda sinir bozucu bulsa da, kısa süre sonra kalbini Sumi' açtı; Sumi bazı durumlarda empati kurarak onun için endişeleniyor, bazı durumlarda ise onu sert bir şekilde azarlıyordu. Sonunda ona bağımlı hale geldi.

Aralarındaki bağ sayesinde Naoshi başkalarına giderek daha az zarar vermeye başladı.

Yetişkinler de değerli bir Usuba Hediye kullanıcısının boşa gitmesine izin vermek istemedi.

Kişinin doğaüstü güçlere sahip olup olmadığına dair meritokratik odaklarına bağlı olarak, Naoshi'deki değişimi safça iyi bir şey olarak gördüler ve Usui'nin güçlerini mühürleme planlarından vazgeçtiler.

Sumi ve Naoshi arasındaki ilişki sonunda soylu bir hanımefendi ile hizmetçisini ya da belki de bir ev sahibi ile sadık bekçi köpeğini andıran bir ilişkiye dönüştü.

Herkes onların zamanla nişanlanacağını ve sonunda Usubas'a liderlik edeceklerini varsayıyordu.

Ama sonra imparatorun beklenmedik müdahalesi geldi.

Usubaların bir aile olarak yönettikleri ve başlıca gelir kaynakları olan ticaret şirketi hızla çöküşe geçti ve Saimoriler imparatorudan aldıkları bilgilerle Usubaların durumuna müdahale ettiler. Sumi'nin Shinichi Saimori ile evlenmesi karşılığında Usubalara mali destek sağlama teklifinde bulundular.

Krizin başlangıcında, Yoshirou, Sumi ve Usuba ailesinin geri kalanı, Saimoriler ya da başka bir dış yardım olmadan ayakları üzerinde durmak için umutsuz bir girişimde bir araya geldi. Ancak çok geçmeden, mali yıkımdan kurtulma çabalarına her fırsatta birilerinin müdahale ettiği anlaşıldı.

Sırtlarını duvara dayayan Sumi, ailesinin yoğun muhalefetine rağmen Saimori ailesiyle evlenmeye karar verdi.

Bu fikre karşı çıkanlar arasında olgunlaşmış ve artık son derece uysal olan Naoshi de vardı.

Usuba kanının aile dışına çıkmaması gerektiğini, Sumi'nin tek başına fedakarlık yapmasının garip olduğunu ve eğer yıkım Usubaların tek seçeneğiye, o zaman bununla bir aile olarak birlikte yüzleşmeleri gerektiğini iddia etti.

Ama onun itirazları Sumi'yi en ufak bir şekilde bile etkilemedi. Onun iradesi sağlamdı.

Onun kararlılığının üstesinden gelemeyen aile, Yoshirou'dan başlayarak Shinichi Saimori ile evliliğini isteksizce kabul etti.

Ancak o zaman bile Naoshi ikna olmamıştı.

İster Sumi'den, ister Yoshirou'dan, ister diğer Usuba'lardan ya da kendi ebeveynlerinden gelsin, hiç kimsenin ve herkesin anlaşılmaya ilişkin gerekçelerine boyun eğmedi. Sonuç olarak, eski zalimliği yeniden ortaya çıkmaya başladı ve sanki her şeyden vazgeçmiş gibi aileden koptu.

"Hepimiz Naoshi'yi bulmaya çalıştık. Ailemizin çöküşün eşiğinde olması ve Naoshi'nin bir Hediye kullanıcısı olarak parlaklığı arasında onu bulmayı başaramadık..."

Yoshirou'nun pişmanlık ve kızgınlıkla karışık acı dolu ifadesi daha da bulanıklaştı.

Miyo, Usui'nin anılarından rüyalarında tanık olduğu sahneler ile Yoshirou'nun ona anlattığı hikayeyi karşılaştırdı.

Gölgelerin aniden kararttığı sakin günler.

İmparatorun entrikaları olmasaydı, Usui kesinlikle Sumi'nin yanında kalacak ve hayatının geri kalanında ona destek olacaktı.

Bu da imparatorun kendini koruma eylemlerinin, şu anda İmparatorluğu saran felaket ve düzensizlikten doğrudan sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

Aynı şey Mezarlık'ta yaşanan bir önceki olay için de geçerliydi. İmparatorun bencil eylemleri masum, ilgisiz insanlara zarar vermiş ve diğerlerini de yoldan çıkarmıştı.

"Usuba ailesi Naoshi'yi kontrol edemediği için bir bütün olarak hatalıdır, dolayısıyla son saldırısı bizim sorumluluğumuzdadır. Çok saf davrandık."

Usubaların karşılaştıkları sorunların üstesinden gelme konusunda çok gevşek ve iyimser davrandıkları doğru olmakla birlikte, içinde bulundukları durumun pek çok yönünün kendi kontrolleri dışında olduğu da yadsınamazdı.

Ne de olsa Usui'ye güçlü bir Hediye vermeyi seçmemişlerdi - bu tamamen talihsizlikti.

Miyo göğsünde korkunç bir kasvet hissetti, sanki az önce duyduğu her şeyle bizzat ilgiliymiş gibi.

İşte o zaman, Yoshirou'nun hikayesini sessizce dinledikten sonra, tanıdık konuştu.

"Usui'nin perde arkasındaki hareketlerini tespit edememekten Özel Anti-Grotesquerie Birimi de sorumludur."

Yoshirou, tanıdığının teselli sözlerine yanıt vermek yerine sadece başını salladı. Bu, kendi hatasının bir itirafıydı.

Birkaç dakika boyunca odayı boğucu bir sessizlik kapladı.

Ama sonunda Yoshirou bir iç çekerek boğucu havayı hafifletti.

"Miyo, bu soruna cevap oldu mu?"

"Evet, öyle oldu. Çok teşekkür ederim."

Usuba ailesinin daha önce bilinmeyen bu bilgisi Usui'yi daha iyi anlamasına yardımcı olacaktı. Elbette, onu ne kadar anlamaya başlarsa başlasın, yine de asla onun tarafını tutamayacaktı.

Belki de bunun nedeni, Usuba ailesinin soyundan gelmesine rağmen onların dışında yetişmiş olmasıydı.

Yoshirou başını eğmiş olan Miyo'ya selam verdi.

"Benim söyleyebileceğim fazla bir şey yok ama... geçmişteki Rüya Görme Medyumları arkalarında kayıtlar ve anılar bıraktılar. Şimdiye kadar onlara ihtiyacınız olacağını düşünmüştüm ama artık bu şekilde düşünemeyiz. Rüya Görüşü güçlerinizi kullanmanızda faydalı olacaklardır, yüzden ihtiyacınız olursa, göz atmaktan çekinmeyin."

"teşekkür ederim."

Miyo şimdiye kadar Yeteneğini proaktif olarak bir şeyler başarmak için kullanmaya niyetlenmemişti. Bu bağlamda, eğitime başlamasının ana nedeni güçlerini tanımak ve onları sabit tutmaktı.

Ama Usui'yle yüzleşecekse, geçmişteki Rüya Görme Medyumlarının Yeteneğini nasıl kullandıklarını öğrenmek çok önemli olacak gibi görünüyordu.

Miyo, Yoshirou'nun teklifi için çok minnettardı.

"Burada ne kadar kalabileceksin?"

Tanındık, Yoshirou'nun sorusunu Miyo'dan önce yanıtladı.

"En fazla iki ya da üç gün. Eğer Miyo bir şeyleri değiştirmek isterse."

Sesi sessiz ve açıktı ama gizli anlamlara gebeydi.

Bir şeyleri değiştirmek istiyorsa, iki ya da üç gün... Bununla tam olarak ne demek istiyordu? Birkaç gün sonra bir şeyler olabileceğini mi söylüyordu?

Şüpheleri olmasına rağmen, bunları dile getirmemeye karar verdi. Yoshirou da bundan bahsetmedi ve sadece cevabı onayladı.

"Anlıyorum. Bu durumda, istediğin kadar araştırma yap ve biraz dinlen."

"Yapacağım."

Bu cevapla birlikte Miyo ve tanıdık ayağa kalktı ve Usubas'ın hizmetkârlarından biri onları ikinci kattaki bir odaya götürdü. Burası şimdilik dinlenebilecekleri bir yerdi.

Çift, Miyo'nun daha önce birkaç gün geçirdiği Batı tarzı odanın aynısına götürüldü.

Çok süslüydü ve çeşitli ithal mobilya parçaları burayı bir misafir odasından çok Miyo'nun ziyaretleri için özel olarak ayrılmış bir yer gibi gösteriyordu.

"...Phew."

Şömine çoktan çıtırdamaya başlamıştı ve Miyo bir sandalyeye oturduğunda, ne kadar gergin ve gergin olduğunu fark edince dudaklarından rahat bir nefes kaçtı.

Tanıdık onun karşısındaki sandalyeye zıpladı. Bir an sonra, bacaklarını ileri geri sallamaya çalıştıktan sonra kaşlarını çattı - bacakları yere ulaşamayacak kadar kısaydı.

Bu bana şunu hatırlattı.

Miyo, kendisinin ve tanıdığının soğukkanlılıklarını yeniden kazanabilmeleri için ihtiyatlı bir şekilde bekledi ve sonra tanıdığına aklından geçen bir şeyi sordu.

"Um, tam olarak ne yapmalıyım... Size nasıl hitap etmeliyim?"

Sesinin biraz çekingen çıkmasına engel olamadı. Bir çocukla bir yetişkinle konuşur gibi konuşmanın biraz abartılı olduğunu düşünse de, aslında Kiyoka'nın bir yönüyle sohbet ettiğini düşündüğünde, konuşma tarzı doğal olarak daha resmi hale geldi.

Ama bu durum Miyo'nun, çocuğun Kiyoka'nın tanıdığı olduğunu anladığından beri aklından çıkmayan soruyu sormasına engel .

Tanıdıkla konuşma şekli bir şeydi, ama ona hitap isim çok daha önemliydi.

Familiar'lar efendilerinden farklı varlıklardı. Çocuk Kiyoka'nın iradesine göre hareket etse de, Kiyoka'nın kendisi değildi, bu yüzden

Onu çağırabileceği uygun isim istiyordu. "Ha? Bana normal şekilde hitap et."

Çocuk nedense bu soru karşısında başını şüpheyile yana eğdi ve kaşlarını çatı.

Ancak verdiği yanıt Miyo için işleri daha da sıkıntılı hale getirdi. Tanıdık olana nişanlısının adıyla hitap etmek, aşılması neredeyse imkânsız bir engeldi.

Keşke onun yerine kullanabileceği bir takma ad olsaydı.

Bu düşünce bir anda ilham kaynağı oldu ve Miyo bir pazarlığa girişti.

"O zaman sana 'Kiyo' diyebilir miyim?"

Ona göre bu parlak bir fikirdi. Tanıdığına Kiyoka'nın tam adıyla hitap etmek çok garip olsa bile, bu kadarıyla idare edebilirdi. Kiyo oldukça sevimli bir isimdi.

Şöminenin alevleri aralarındaki sessizliğin ortasında hızla patladı ve çitirdadı.

Nedense, tanıdık bir süre sonra aniden telaşlandı ve yüzü kızardı.

"Ne, bu, şey... Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Yapmamamı mı tercih edersin...?"

isimle ilgili hoşuna gitmeyen bir şey mi vardı? Miyo bunun oldukça iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Ancak Miyo'nun cesareti kırılıp sessizliğe büründüğünde, tanıdık - daha doğrusu Kiyo - tam bir geri dönüş yaptı ve "Sorun yok!" diye bağırdı.

Solgun yanakları hâlâ olgunlaşmış kırmızı bir elma gibi kıpkırmızı boyalıydı. "İsim güzel!"

"Gerçekten mi? Buna sevindim."

Miyo kendini bir anda daha parlak ve neşeli hissetti. Önerisi kabul edilince, farkında olmadan sesini yükseltti.

Bu yüzden Kiyo'nun aslında hoşnutsuzlukla sessizce mırıldandığı şeye hiç dikkat etmedi:

"Bana hâlâ bir lakap bile takmadın." "Bir sorun mu var?" Miyo sordu.

"Önemli bir şey değil," diye tersledi Kiyo. Miyo tamamen şaşkına döndü ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Görünüşü tıpatıp Kiyoka'ninkine benziyordu ama tavırları ve davranışları gerçek bir çocuğun sevimliliğine sahipti.

Ona karşı takındığı kaba tavra rağmen, kendini gülümserken buldu. "Neden sırtıyorsun?"

Garip, tekinsiz bir yaratık gibi görülmeyi rahatsız edici bulmadığı göz önüne alındığında, durumunun ne kadar ciddi olduğu açıktı.

İlk kez çocukların ne kadar sevimli olduğunu öğrenen Miyo, eğlenmeye başladığını fark etti ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Hayır, bir şey yok." "...İyi, her neyse."

Kiyo, belki de bir tanıdık olduğu için pek konuşkan biri değildi. Kiyoka'nın kendisi de kaba ve anlaşılmaz olabilirdi, ama o bile bundan daha açık sözlüydü.

Bununla birlikte, Kiyoka'nın çocukken de böyle olabileceği aklına geldiğinde bir parça üzüntü hissetti.

Miyo ve Kiyo çocukça ileri geri konuşmalarına devam ederken kapı çalındı.

"İçeri gel."

Onun cevabı üzerine, az önceki hizmetkâr özür dileyerek kapıyı açtı.

"Öğle yemeği hazır. Yemeğinizi nerede yemeyi tercih edersiniz?" "Ne? Oh... O saat çoktan geldi..."

Saate baktı ve öğlenin hızla yaklaştığını gördü. Sabah erkenden Kudou malikânesinden ayrıldığından beri düşündüğünden çok daha fazla zaman geçmişti.

Daha önce bunu düşünemeyecek kadar gergin olmasına rağmen, Miyo öğle yemeğinden bahsedildiği için acıkmaya başlamıştı.

"Burada yememiz sorun olur mu?"

Hizmetçi Miyo'nun isteğini kabul etti ve kısa bir süre sonra günün öğle yemeğini taşıyan bir tepsiyle geri döndü. Teker teker

ithal maun masanın üzerinde Usuba evi için tipik olan Batı yemeklerinden oluşan tabaklar.

Bugünkü öğle yemeği, haşlanmış patates ve havuç, ıspanak ve Fransız usulü tatlandırılmış şalgamdan oluşan bir garnitür ve iki yuvarlak dilim ekmekle birlikte tüten sıcak makarna graten idi.

Yemeğin her parçası nefis kokuyor ve açlığını körüklüyordu.

"Harika görünüyor."

İyice görebilmek için yaklaştı ve buhar yüzüne hafifçe vurarak gözlerini yaşarttı.

Doğrusu, Kiyoka yakalandığından beri pek bir şey yiyememişti. Onun güvenliği konusunda çok endişeliydi ve ona yardım etmenin bir yolunu bulmakla meşguldü.

Bu süre zarfında, yemekler ne kadar lezzetli görünürse görünsün şeyin tadını alamamıştı ve hiçbir zaman iştahı yoktu.

Yine de Hauki'yi endişelendirdiği için kendini suçlu hissediyordu. Ayrıca, Kiyoka döndüğünde, Miyo yetersiz beslenmeden dolayı zayıf düşerse üzülecekti.

Bunun olmasına izin veremeyeceğine karar vererek, her gün tatsız yiyecekleri zorla mideye indirdi.

Belki de kendimi çok rahatlamış hissettiğim için iştahlıyım.

En son Usubalar'da kaldığında, yemeklerin tadı ona da pek hoş gelmemişti.

Miyo karşısındaki Kiyo'ya baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. "Hiçbir şey yemeyecek misin, Kiyo?"

Kiyo ona baktı, yanağı elinin üzerindeydi, sanki ona böyle bir soru soracağını hiç düşünmediğini söylemek ister .

"Familiar'ların yemeğe ihtiyacı yoktur." "Özür dilerim, bilmeliydim."

Familiar'lar aslında insan değildi, bu yüzden elbette yemek yemeleri gerekmezdi. Kiyo normal bir insan çocuğuna o kadar benziyordu ki, bu basit gerçeği unutmuştu.

Uсталıkla yapılmış familiarlar canlı yaratıkların formuna sahipti. Sadece göze değil, dokunuşa da ikna ediciydiler.

Ancak, iç kısımları taklit ettikleri varlıklardan tamamen farklıydı. Canlı yaratıklarla aynı organlara veya iç yapılara sahip değillerdi, bu yüzden kağıt hamuru üzerine gerilmiş canlı deri olarak daha doğru bir şekilde tanımlanabilirlerdi.

Miyo kendi aptallığı yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak yere yığıldı. "Sorun değil."

Kiyo sinirlenerek sandalyesinde doğruldu ve elini uzattı. Sonra Kiyoka'nınkinden farklı olan yumuşak avucuyla Miyo'nun başını hafifçe okşadı.

Ama başını okşama şekli tıpkı nişanlısınıninkine benziyordu; göğsü sıkıştı.

"Sizinle birlikte yiyemediğim için üzgünüm. Ama efendim yemek yediğiniz için rahatlayacaktır."

Sözleri -sönük ama en iyi sıcaklık ve düşünce çabalarıyla dolu kalbinin derinliklerine işledi. Bu sözler ona Kiyoka'nın daha önce onu defalarca kurtarmış olan beceriksizce verdiği güvenceleri hatırlattı.

Daha fazla konuşursa gözyaşlarına boğulacakmış gibi hisseden Miyo sadece başını salladı, ardından yemek için teşekkür etmek üzere ellerini birleştirdi ve kaşığına eline aldı.

Bembeyaz gratenleri kepçeyle aldığı anda havaya buhar yayıldı. Soğuması için kaşığa yeterince üfledikten sonra ağzına götürdü.

"...Lezzetli."

Pürüzsüz, zengin ve biraz da tatlı. Graten ağzında eriyip gitti.

Hala sıcaktı, ama bu onu ikinci, sonra üçüncü lokmasını almaktan alıkoymadı. Çok geçmeden Miyo, daha önceki iştahsızlığı yalanmış gibi yemeye başladı.

"Bu çok iyi."

Kiyo'nun sesini duyunca başını kaldırıp baktı. Tanıdık, tanıştıkları andan itibaren ifadesizdi, ama şimdi gözleri hafifçe yumuşayarak gülümsedi ve Miyo kendini ona gülümserken buldu.

"Evet, ama..."

Grateninin yarısını mideye indirmişti.

Hala gülümseyen Miyo, Usuba'ların evinden ayrılmadan önce yemeğin nasıl yapıldığını sormayı aklına not etti.

"Bir dahaki sefere bunu Kiyoka ile birlikte yemek istiyorum... Bu tür yemeklerden hoşlanmıyor olabilir ama yine de onunla birlikte tatmak isterim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Kiyo kıkırdadı, gözlerini kısarken nedense çok memnun .

Yemeği biten ve karnı doyan Miyo, bir hizmetçi tarafından yönlendirildi ve Kiyo ile birlikte Usuba ailesinin depo odasına götürüldü.

Depo olarak kullanılmasına rağmen oda düzensiz ; pek çok eşya toplanmış ve düzene sokulmuştu.

Eşyaların çoğu eski ahşap kutulara yerleştirilmişti ve Miyo'nun Yoshirou'nun bahsettiği kayıtların nerede saklandığını bulması uzun sürmedi.

Duvar boyunca büyük yığınlar halinde eskimiş ve rengi solmuş kâğıt demetleri vardı.

Bazı belgeler ipe bağlanmış, bazıları rulo haline getirilmiş, bazıları ise üst üste yığılmıştı. Bozulma derecesine bakılırsa, bir şey ne kadar yukarıdaysa kadar yeniydi, aşağıya ne kadar yakınsa belge o kadar eskiydi.

Her şeyin üzerine toz yapıştığından, kâğıtlara uzun süredir dokunulmadığı belliydi.

"Bu bölgede şey var gibi görünüyor."

Kiyo hemen yığından ciltli bir cilt aldı ve kontrol etti. Miyo'nun eline aldığı ilk belge ne yazık ki eski bir aile reisinin anıları gibi görünüyordu çünkü el yazısı açıkça bir erkeğe aitti.

Miyo ve Kiyo hızlı bir tarama yaptıktan sonra, Rüya Görme ile ilgili görünen bir yığın belgeyi seçip ayrı bir odaya taşıdılar.

Yoshirou'nun izniyle Japon tarzı odalardan birini ödünç alan ikili oturdu ve yanlarında getirdikleri kağıtları dikkatle incelemeye başladı.

"Güveler bunların bazılarını yemiş gibi görünüyor ve birçoğu düzgün okunamayacak kadar bulanıklaşmış."

"...Bunların hiçbirini gerçekten okuyamıyorum..."

Kiyo'nun iniltilerini dinlerken, Miyo hayal kırıklığı içinde omuzlarını düşürdü.

Belki de ilk etapta çok fazla Rüya Görme Medyumu olmadığı için, konuyla ilgili çok az anı kitabı vardı ve var olanların hepsi de eski, akıcı el yazısı karakterlerle kaleme alınmıştı. Bunun da ötesinde, pek çok yabancı kelime ve deyim içeriyorlardı.

Düzgün bir eğitim almamış ve sadece basılı karakterleri kopyalamış biri olarak, Miyo belgeleri deşifre etmeyi son derece zor buldu.

Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Ve sonunda ilerlemek için ne kadar hevesli olduğu göz önüne alındığında, aksi takdirde olacağından daha da kederli hissetti.

"En son olanları okuyabilir misin?" Kiyo sordu.

"En yeni" belgeler bile neredeyse bir asırlıktı, bir önceki Rüya Gören Bakire'nin doğumuna kadar uzanıyordu. Yine de, burada ve orada okunabilir görünen birkaç bölüm buldu.

"Tanıdığım birkaç kelime var... ama aslında ne bilmiyorum."

"Bu durumda, dikkatinizi çeken herhangi bir bölümü işaretleyin. Onlara daha sonra bakacağım."

"Tamam..."

Kiyo'nun kararına herhangi bir itirazı yoktu ama tek şeyin bu olmasından utanıyordu. Keşke o da

Kız okuluna gitmiş ve resmi olarak dil eğitimi almış olsaydı, o zaman düzgün bir şekilde okuyabilirdi.

Hayatı boyunca pek çok kez hissettiği güçsüzlük duygusu içinde kabarıken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

"Cesaretin kırılmasın. Bak, tam burada."

Miyo, Kiyo'nun kendisine işaret ettiği noktaya bakmak için öne doğru eğildi. Ancak doğal olarak hiçbir şey okuyamadı.

Basit açıklamasına göre, orada yazılı olan Rüya Görme gücünün nasıl kullanılacağına dair bir taslaktı.

"Görünüşe göre Rüya Görüşü hem geçmiş hem de geleceği görebilme yeteneği olarak çok uzun yıllardır kullanılıyor. İnsanlar bunu kayıp eşyalarını bulmak ya da bir tanrı kılığında başkalarının rüyalarında görünmek için de kullanmışlardır."

"Rüyalarda görünmek..."

Miyo, Kiyo'nun sözleri üzerine düşündü.

"Rüyada görünme" terimi, tanrıların veya merhumun birinin rüyasında veya başucunda görünerek ilahi bir mesaj iletmesi olgusunu ediyordu. Bu fenomen eski masallarda ve efsanelerde sık sık karşımıza çıkıyordu, dolayısıyla Miyo bile buna aşinaydı.

Rüya Görüşü ile bu gerçekten de mümkün görünüyordu.

Rüya Görüşü kullanıcılarının insanların rüyalarına girerek davranışlarını yönlendirdiğini ya da onları bir hatayı düzeltmeye ikna ettiğini hayal edebiliyordu.

Kiyo, Miyo'nun anlamasını kolaylaştırmak için okuduklarını basitleştirirken parmağını belgenin üzerinde gezdirmeye devam etti.

"Gücünüzü etkinleştirmeden önce, üzerinde Rüya Görüşü kullanmaya karar verdiğiniz kişinin bedenine dokunmanız etkilerini dengeleyecektir. Bundan sonra, içinizdeki Yeteneğin farkındalığını korurken bir hedefe karar verirsiniz. Bu, örneğin geçmiş mi yoksa geleceği mi görmek istediğinizi veya birinin rüyalarına girmek isteyip istemediğinizi seçmek anlamına gelir."

Miyo da Arata'dan aynı adımları öğrenmiş ve Mezarlık Alanı'nın ruhlarının düşünceleri tarafından ele geçirildiğinde Kiyoka'yı kurtarmak için bunları uygulamıştı. Aynı şeyi Kiyoka'yı kurtarmak için de yapmıştı.

Kudou villasını ziyaretleri sırasında komşu köylülerden biriyle de görüştüler.

O zamanlar Miyo içinde net ve kesin bir tepki hissetmişti.

"Son olarak, belirlediğiniz hedefi gerçekleştirmek için Yeteneğinizi belirlediğiniz hedef üzerinde çalıştırırsınız - sanırım diğer tüm Yeteneklerle aynı şekilde çalışır."

"...O zaman Arata da bunu okumuş olmalı."

Olmayan kuzeninin adı dudaklarından kaçtı.

Depodan çıkardıkları belgeleri gözden geçirdi ve masanın üzerine yığıldı.

Miyo, Arata'nın, koruması gereken Rüya Gören Medyum'un nihayet ortaya çıkmasını beklerken bu metinleri tekrar tekrar gözden geçirdiğinden emindi.

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin tarafına geçerek şu anda tam olarak ne düşünüyordu?

Onun Miyo'ya veya Usubalara karşı gelmeyi düşünmeyeceğine inanıyordu ama yine de amaçlarının Usui'ninkilerle örtüşme ihtimali vardı.

Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun liderinden bahsederken, Sumi'nin bir uzantısı olarak da olsa Miyo'yu düşündüğü inkar edilemezdi.

"Muhtemelen."

Kiyo belgelerden başını kaldırdı ve bir süre Miyo'ya baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Gözlerinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk vardı.

Sonra kitabına döndü ve hafif dalgın bir ünlem önce sayfayı çevirdi.

"Oh."

"Bir şey mi buldun?"

Miyo'nun sorusu üzerine Kiyo genç ve bakımlı kaşlarını çattı ve ince parmağını çenesine götürerek şaşkınlıkla mırıldandı. Birkaç saniye sonra metni taradı ve mırıldandı.

"Anlıyorum. Al bakalım."

Parmağını çenesinden çekti ve metnin bir bölümünü işaret etmek için kullandı.

"Bu bölümde, insanların kulak, göz, burun, dil ve deri hislerini değiştirme yeteneğine sahip bir Hediye kullanıcısından bahsedilmektedir."

Miyo Kiyo'ya baktı.

Beş duyuyu kontrol etme gücü. Bu da geçmişte Usui ile aynı yeteneğe sahip olan bir Hediye kullanıcısı olduğu anlamına geliyordu.

Kiyo, Miyo'nun bakışlarına karşılık verdi ve hafifçe başını salladı.

"Bunun son derece güçlü bir yetenek olduğu ve bu yeteneği edinen kişilere genellikle ağır kısıtlamalar getirildiği söyleniyor. Bu anı kitabında bahsi geçen Hediye kullanıcısı görünüşe göre nispeten yumuşak huylu biriymiş, bu yüzden kısıtlamalardan muaf tutulmuş. Ayrıca, bu Yeteneğin zayıflığına gelince..."

"Zayıflık mı?"

"Yetenek sadece son derece kısa bir süre için kullanılabilir, en fazla bir saat. Ayrıca, eğer etki tam bir saat boyunca devam ederse, yetenek günde sadece üç kez kullanılabilir. Ve menzil temel olarak kullanıcının görüş alanıyla sınırlıdır. Kullanıcı bundan daha fazla etkinleştirmeye çalışırsa beyni kızaracaktır."

Böylesine güçlü bir Hediye gelişigüzel kullanmanın vücuda ağır bir yük getirmesi mantıklıydı.

Ancak Kiyo, kitabın açıklamasına kendi hipotezini de ekledi.

"Bununla birlikte, nasıl kullanıldığına bağlı olduğunu düşünüyorum. Yetenek sadece kısa bir süre için ve sınırlı bir aralıkta aktif olsa bile, Usui onu küçük yollarla sık sık kullanacak şekilde ayarlayabiliyorsa, bir makinenin düğmesini açıp kapatmak gibi, o zaman muhtemelen için pek çok yararlı uygulaması olacaktır."

Eğer Usui'nin Yeteneğini uzun süre kullanması mümkün değilse, o zaman bu, Usubalardan kaçtıktan sonra neden bu kadar uzun bir süre boyunca Yetenekler bilimi üzerinde çalıştığını ve isyanına hazırlandığını açıklıyordu.

Eğer yetkileri daha az kısıtlanmış olsaydı, ülkedeki en önemli kişileri kolayca kontrol ve manipüle edebilirdi

teker teker.

Ancak durum böyle olmadığına göre, kendi askeri gücüne ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve sadık yapay Hediye kullanıcılarından oluşan bir savaş gücü toplamış olmalı.

...Ama bütün bunlar burada yazılıysa...

Bu, Arata'nın Usui'nin zayıflıklarını başından beri bildiği anlamına geliyordu. Usui'yle ilk karşılaşmalarından beri, adamın yetenekleri karşısında herkes kadar şaşkınmış gibi davranmıştı ama bu sadece bir rolden ibaretti.

Ama ne için? Ya da daha doğrusu, tüm bunlar ne zaman başlamıştı?

Omurgasında bir ürperti hisseden Miyo, duruşunu düzeltti ve önündeki açık belgeye baktı.

Kısa bir süre için odaklanamadı ama kısa süre sonra metne dikkatle baktı ve saatin tik takları dışında neredeyse sessizlik içinde okumaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan güneş batmıştı.

Bir hizmetçi Miyo ve Kiyo'yu çağırdı ve onları akşam yemeğinin hazırlandığı odaya götürdü.

Tıpkı öğle yemeğinde gibi bir lokma bile yemeyen Kiyo ile masaya oturan Miyo, Batı tarzı sıcak akşam yemeğini sorunsuz bir şekilde bitirdi. Tabağını temizledikten sonra, Yoshirou tarafından yemek sonrası birlikte çay içmeye çağırıldı.

İlk geldiği salona bir kez daha adım attığında, Yoshirou çoktan orada onu bekliyordu.

"Ah, sizi buraya çağırdığım için beni affedin."

Yoshirou'nun ifadesi hafifçe yumuşamıştı. Miyo onun yüzünün o sabahkinden biraz daha az bulutlu olduğunu görünce rahatladı.

"Hiç de değil. Bana gösterdiğiniz tüm ilgi için teşekkür ederim."

Kiyo'nun yanına, onun için hazırlanan yer minderine oturdu, başını eğdi.

Miyo, Yoshirou'nun onlara gösterebileceği en büyük özeni ve ilgiyi gösterdiğini hissedebiliyordu. Bugünkü yemekleri, orada geçirdiği önceki zamanlara kıyasla çok daha kolay sindirilebilir yiyecekler içeriyordu ve Yoshirou'nun onu sınırlandırmemek için akşam yemeğinde onlara katılmadığını varsayıyordu.

Şu anda bunun için minnettardı.

"Böyle bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok. Umarım biraz rahatlayabilmişsinizdir."

Bir hizmetçi Miyo ve Kiyo'nun önüne sıcak yeşil çayla dolu bir çay fincanı koydu. Sonra selam verip odadan çıktılar ve kapıyı sessizce kapattılar.

Miyo çay fincanına uzandı ve sıcaklığının soğuk parmak uçlarına sızdığını hissetti.

"İşe yarar bir şey buldun mu?"

Yoshirou'nun sorusu üzerine hafifçe başını salladı. "Evet. Benim için biraz zor oldu ama..."

Kendi başına hiçbir şey yapamamıştı. Sadece Kiyo yanında olduğu için herhangi bir bilgi edinmeyi başarabilmişti.

Utancından cesareti kırılmış olsa da kendini küçümsemek istemiyordu. Her şeyi tek başına halletmesi mümkün değildi.

Miyo'nun hayatında elde edebildiği ve edemediği bazı şeyler vardı. Hepsi bu kadardı.

Usuba'ların evinde geçirdiği yaz boyunca Yoshirou'nun ona söylediklerini hatırladı.

"Şu anda yaptığımız gibi, tek başımıza katlanamayacağımız şeyleri paylaşabilmek, ailenin ne olduğunu göstermez mi?"

Kendini rahatlatmak için etrafına bakındı. Kimsenin ona nezaketle davranmadığı zamanlardan farklıydı artık her şey. Miyo'nun yüklerini paylaşacağı bir ailesi vardı.

Daha önceki panik ve kafa karışıklığı sırasında bunu unutmuştu. Şu anda, hem Yoshirou'nun düşünceliliği hem de Kiyo'nun yanında olması sayesinde göğsünde bir sakinlik hissediyordu.

Yüzünde doğal olarak bir gülümseme oluştu.

"Kiyo belgeleri incelememe yardımcı oldu. Hala tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama bazı çok önemli ayrıntıları okuyabildim. Buna değdi."

"miydi? Bunu duyduğuma sevindim."

Yoshirou devam etmeden önce kendi gülümsemesiyle başını salladı.

"Ah, tamam. Banyo sizin için hazırlandı, istediğiniz kadar ıslanın. Daha fazla bir şey yapamadığım için beni bağışlayın."

"Hiç de değil. teşekkür ederim."

Odada bir mangal olmasına rağmen kışın soğuğu, özellikle de bütün gün oturup belgeler üzerinde çalıştıktan sonra, Miyo'nun kemiklerini dondurmaya devam ediyordu. Miyo banyoda ısınma fırsatı bulduğu için çok minnettardı.

Sonra Kiyo'ya döndü.

"Kiyo? Eğer hazırsan, Kiyo'da bana katılmak ister misin?" diye sormaya başladı, ancak onun şaşkın ifadesini görünce durdu.

Kiyo ne diyeceğini şaşırmış, ağzı bir karış açık kalmıştı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanakları yavaş yavaş pembeleşti. Sonra aniden başını eğdi, görünüşe göre kederliydi, ancak daha sonra şiddetle Miyo'ya baktı ve bağırdı:

"Hayır!"

Miyo, Kiyo'nun aşırı tepkisi karşısında şok içinde gözlerini kırptırdı.

Kısa bir süre önce ona önerdiği lakaba benzer bir tepki verdiğini hatırlıyordu. Onun yaşındaki bir çocuğa oldukça yakışıyordu ve Miyo ilkokula gittiği zamanlarda erkek sınıf arkadaşlarının bu şekilde davrandığına sık sık şahit olmuştu.

Ama Kiyo tanıdık biriydi. Miyo onu sadece birlikte yıkanmanın eğlenceli olacağını düşündüğü için davet etmişti - bu gerçekten onun gibi bir varlığın bu kadar utanacağı bir şey miydi?

"Bir tanıdık bile dışarıda dolaşmaktan kirlenmiş ve tozlanmış olmalı, değil mi? Sadece isteyebileceğini düşündüm..."

Miyo, Kiyo'nun reddinin, familiarların insan olmadığı ve bu yüzden yıkanmaları gerekmediği gerçeğinden kaynaklandığını varsayarak cevap vermişti, ancak başını büyük bir hızla salladı.

"Hayır! Öyle değil!"

"Ha? O zaman neden olmasın?"

Yoshirou, kafası karışan Miyo'yu azarlamak için yüzünde hafif merhametli bir gülümsemeyle araya girdi.

"Peki, hmm... Miyo? Onu işten sıyırmaya ne dersin, tamam mı?"

Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu. Paçayı sıyırmasına izin mi vereyim?

Neden?

Kiyo yavaşça kendine geldi ve Yoshirou'ya dönüp başını sallamadan önce bir dizi derin nefes aldı. Büyükbabası da aynı şekilde başını salladı.

...Dergilerde genç erkeklerin ve kadınların zaman zaman birlikte yıkandıkları söyleniyor, bu yüzden sorunun ne olduğundan gerçekten emin değilim.

Ancak, hem Kiyo hem de Yoshirou'nun bu fikre karşı çıktığı göz önüne alındığında, itiraz etmeleri için Miyo'nun bilmediği bazı gerekçeler olmalıydı.

Biraz hayal kırıklığına uğradığını hissederek konuyu daha fazla zorlamamaya karar verdi.

Miyo durulandıktan sonra Usuba malikanesinin selvi kokulu küvetinin sıcak suyuna yavaşça gömüldü, kendini o kadar harika hissediyordu ki sanki iliklerine kadar rahatlıyordu.

"Ah, çok sıcak..."

Miyo küvetin içine doğru eğilip gözlerini kapatırken nefes verdi.

Eğer Kiyo bu sabah ortaya çıkıp Usui'nin yanına gitmesine engel olmasaydı kesinlikle zamanını böyle geçirmeyecekti. Bildiği kadarıyla, tanıdık onu şu anda bir ölüm kalım durumundan kurtarabilirdi.

Miyo da şimdi Hazuki ve Takaihito'nun endişelerini anlıyordu. Açıkçası, yakın zamana kadar o kadar dengesizdi ki diğer insanlar bunu anlayabiliyordu.

Miyo bu sabah Usuba'ların evine girdikten hemen sonra Yoshirou ona Kudou temasa geçeceğini söylemişti, bu yüzden onları endişelendirdiğinden emindi.

Yaptığım şey için kendimi kötü hissediyorum... Ama şunu söylemeliyim ki...

Sonunda, Miyo hala geri dönmeyi planlamıyordu.

Sıcak banyo suyu kan akışını artırırken, Hediyesinin varlığının sakın bir şekilde vücudunda dolaştığını hissetti.

Başlangıçta alışmakta zorlandığı ama artık hayatının tamamen doğal bir parçası olan bu varlık, Miyo'ya her şey çözülene kadar saklanamayacağını hatırlattı.

Banyodan yükselen buharın dalgalanışına bakarak kendi kendine konuştu.

"Acaba Rüya Görüşü'ne sahip olan diğer Hediye kullanıcıları da benim şu anda yaşadığım gibi sıkıntı yaşıyor muydu?"

Anılarda ve kayıtlarda yer alan Rüya Görme Medyumlarının tarihi sürekli çalkantılarla doluydu.

Bazen diğer Hediye-kullanıcılarıyla birlikte Grotesklerle karşı karşıya gelirken, güçlerini kötülük için kullanan Hediye-kullanıcılarını da bastırırlardı. Savaş zamanlarında, gizlice birçok yiğit savaşçıyı güçsüz hale getirdiler.

İmparator emrederse, Rüya Görme Medyumları da yeteneklerini diğer Hediye kullanıcıları veya kötü aktörler üzerinde kullanmakla sınırlamayacaktı.

Metinlerde açıkça belirtilmemiş olsa da, çok sayıda çatışma yaşanmış olmalı.

"Rüya Görme yetisi benim yerime anneme miras kalsaydı... o zaman belki her şey yolunda giderdi."

Gerçi durum böyle olsaydı, Miyo muhtemelen bu dünyaya hiç getirilmezdi.

Zihninin, üzerinde spekülasyon yapmanın anlamsız olduğu senaryolarda dolaşmasına engel olamıyordu.

Vücudunu ısıtmak için uzun bir banyo yaptıktan sonra banyodan çıktı. Geceliklerini giyip kılık kıyafetine çeki düzen verdikten sonra soyunma odasından çıktı ve Kiyo'yu koridorda kollarını dizlerine dolamış bir halde tek başına otururken buldu.

"Kiyo, burada donmuş olmalısın. Beni gerçekten odada beklemeliydin."

Bir tanıdık olarak üşümediğini bilmesine rağmen, ona bakarken bile üşüdüğünü hissediyordu. Kiyo onunla birlikte banyo yapma davetini reddetmişti, bu yüzden konuda yapabileceği başka bir şey yoktu, ancak hafif kıyafetleri de yardımcı olmuyordu.

Kiyo ayağa kalkarken başını salladı.

"değil. Ben bir aşınayım. Sahibim bana seni korumamı emretti."

"Anlıyorum..."

Bir parça yalnızlık hisseden Miyo, nazikçe Kiyo'nun elini tuttu.

Küçük avucu henüz morarmamıştı ama yine de çok soğuktu. ne kadar ünlülerin vücut ısılarının olmayabileceği aklına gelse de, derisinin uyuşan sıcaklığı üzüntüsünü daha da artırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Kiyo'nun itirazını duyan Miyo ona baktı ve gülümsemeye zorladı.

"Elini tutmak istedim... Odaya dönene kadar böyle kalabilir miyiz?"

"...Benim için sorun değil, sanırım."

Onun görünüşüne hiç uymayan mağrur konuşma tarzına içten bir gülümsemeyle karşılık verdi ve onunla birlikte odalarına döndü.

Orada Kiyo bir kez daha Miyo'nun bir başka önerisine şiddetle karşı çıktı.

"yatağı paylaşmamızın imkanı yok! Saçmalama! Uyumaya bile ihtiyacım , biliyorsun."

"Ama ateş gece boyunca sönecek, bu yüzden eminim hava çok daha soğuk olacak."

"Size daha önce de söyledim, familiarlar üşümez."

Miyo onu sadece odadaki yatak çok geniş olduğu için kendisiyle yatmaya davet etmişti. Yine de Kiyo, Miyo'nun teklifine tamamen çirkinmiş gibi tepki vermişti. Bir parçası, Kiyo'nun içten içe Miyo'nun etrafında olmaktan hoşlanmadığına inanmaya başladı.

Kiyo'nun Kiyoka'nın iradesine göre hareket etmesi gerekiyordu... Bu, Kiyo'nun benden hoşlanmamasının Kiyoka'nın kalbindeki duyguların bir yansıması olduğu anlamına mı geliyor?

Hayır, bu mümkün olamaz. Kısa bir süre önce ikisi de yataklarını yan yana koyarak uyumuşlardı.

Belki de bu, bir tanıdık olmasına rağmen Kiyo'nun bile kendine özgü duyguları ve tercihleri olduğunu ve Miyo'dan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Bu da başlı başına üzücü bir farkındalıktı.

Ancak Miyo kaşlarını çatıp umutsuzluğa kapılınca Kiyo paniğe kapıldı.

"Hayır, bekle, şey, senden hoşlanmadığımdan değil, bu... eğer bir şey olursa, çok mutlu olur, ya da nasıl desem, um, iyi"

Kiyo'nun tutarsız açıklaması zar zor duyulabiliyordu, bu yüzden Miyo tam olarak anlayamadı.

Önemli bir sorun yokmuş gibi görünüyordu, o halde sorun neydi? Miyo dilinin ucundaki soruyu yutarak kendi başına yatağa girdi ve bacaklarını yorganın altına .

"Özür dilerim, çocukça davrandım."

Miyo, olgunlaşmamış ve somurtkan davranışının yakışsız olduğunun tamamen farkındaydı, ancak yalnızlığı galip gelmişti ve somurtmaktan kendini alamıyordu.

Onu böyle görmek Kiyo'nun fikrini değiştirmiş olmalı ki, yatağa yaklaşmadan önce kısık bir inilti çıkardı.

"Beni bir oyuncak bebek ya da doldurulmuş bir hayvanla karıştırmıyorsun, değil mi?" "Şey, hayır."

Miyo Kiyo'ya baktı ve başını eğdi, bunu sormasına neyin sebep olduğundan emin değildi.

Elbette, bir tanıdıkla uğraşıyor olması ona bir nesne gibi davranmayı planladığı anlamına gelmiyordu. Aksine, ona bir insan evladı gibi davrandığının farkındaydı.

Kiyo, sanki kızın cevabında hoşuna gitmeyen bir şey varmış gibi dilini şaklattı.

"Hiç anlamıyorsun! Pişman olmasan iyi edersin, tamam mı?!"

Özünde bu, pes ettiği ve Miyo'nun istediği gibi onun yanında uyuyacağı anlamına geliyordu. Miyo, Kiyo'nun kendisine basit ve dürüst bir *tamam* cevabı vermekteki sevimli beceriksizliğine gülümsedi.

"Teşekkür ."

Onun minnettarlığını duyan Kiyo dudak bükerek başını çevirdi ve yatağa girdi. Oradan hemen yatağın en ucuna doğru yuvarlandı.

Ateş sönmüştü ve ışık eksikliği odadaki soğuğu daha da artırıyordu.

Miyo yorganın altına kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Uyuyamıyorum.

Vücudunun her yerinde hissettiği yorgunluğa rağmen, gözlerini kapattıktan sonra bile uykuya dalmayı reddetti.

Aklından korkunç düşünceler ve huzursuz edici önseziler geçiyordu ve huzursuzdu. Kiyo'ya yakalanmamak için kendini dönüp durmamaya zorladı ve sessizce uykunun onu almasını bekledi.

Ancak nefes alış verişinden hâlâ uyanık olduğu anlaşılıyordu.

"Biraz uyumalısın, yoksa vücudun pes edecek."

Kiyo'nun ona bunu söylediğini duyduğunda, nedense gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü.

Ağlamak istememişti, peki bu neden oluyordu?

"Biliyorum," diye yanıtladı Miyo, gözyaşını elinin tersiyle gizlice silerek. Yine de Kiyo buna ikna olmuş görünmüyordu. Tam o sırada, onun küçük, hafif soğuk bedeninin sırtına yaslandığını hissetti.

"Kiyo...?"

"Endişelisin, değil mi?"

Miyo onun kısa ve öz sorusu karşısında sadece basit bir onaylama hareketi yaptı ve başını salladı.

Karanlığın ortasında, değer verdiği her şeyi kaybedebileceğinden korkmaya başlamıştı. Gece ve karanlık her türlü

kalbinde sadece gölgeler bırakarak ondan uzaklaştı.

Miyo buna ikna olmuştu, bu yüzden ne kadar uğraşırsa uğraşsın sakinliğini koruyamıyordu.

Kiyo'nun varlığı Kiyoka'nın hâlâ yaşadığını kanıtlıyordu. Ama hepsi bu... Usui şu anda ona ölümün eşiğine gelene kadar işkence ediyor olabilirdi.

Miyo gidip onu kurtarabilse bile, Kiyoka gerçekten iyi olacak mıydı? Gerçekten eski hayatlarına dönebilecekler miydi? Nezaket ve sıcaklık dolu o günler bir daha geri gelmeyecekse...

Endişe, kaygı onu ezmekle tehdit ediyordu. Buna dayanamadı.

"Biliyorum. Eğer uyumazsam Kiyoka'yı kurtaramam."

Yemek yemek, uyumak. Her canlının doğal davranışı olan bu normaller bile Kiyoka'nın varlığı olmadan o kadar zorlaşmıştı ki.

"Ama... ama..."

Sesi titredi ve bir hıçkırık dudaklarından kaçmak üzereyken Miyo Kiyo'ya döndü ve onun küçük bedenini kucakladı.

Her şey anlıktı. Sadece Kiyo'nun nefeslerinden Kiyoka'nın en ufak bir parçasının geçtiğini hissetmek istemişti.

"H-hey şimdi..."

Miyo, Kiyo'nun şaşkınlığına hiç aldırmış etmedi.

Çocuk onun kollarından kurtulmak için mücadele etti, sonunda pes etti ve hareketsiz kaldı. Kiyo'nun kalbi atmıyordu. Buna rağmen, duygularının yavaş yavaş sakinleştiğini hissetti.

Kiyo'nun burada benimle olmasına çok sevindim. Gerçekten.

Nefes alması kolaylaştı ve yorgana sarılmış vücudu yavaş yavaş ısındı.

olduğunu anlayamadan Miyo huzurlu bir uykuya daldı.

Demek istediğim bu. .

Kiyoka neredeyse boğazından kaçacak olan iniltiyi tutmakta zorlandı.

Hücresinin içi her zamanki gibi koyu karanlıkla boğulmuştu ve yeraltında olduğu için yoğun soğuğa maruz kalıyordu. Buradan daha korkunç çok az ortam vardı.

Bir Hediye kullanıcısının vücudu ne kadar dayanıklı olursa olsun, hem zihinsel hem de fiziksel olarak acı veren bu cezalandırıcı yerde uzun süre dayanmak zordu.

Usui ya da belki de Arata bunu biliyordu ve Kiyoka'yı buraya bilerek koymuştu.

Tanıdıklarım ile olan bağlantım zaman duygusunu geri kazanmak her şeyi çok daha iyi hale getiriyor.

Tanıdıkla olan bağlantısı yüzünden Kiyoka kendini alışılmadık bir şekilde utanç içinde hissediyor, kanı yüzüne hücum ediyordu. Saçları bir noktada çözülmüştü ve şimdi kızarmasını gizlemek istercesine omuzlarının üzerinden sarkıyordu.

Yirmi sekiz yaşında hâlâ böyle şeylerden utanacak kadar masum ve deneyimsiz olacağını düşünmemişti ama Miyo'nun ona doğru bastırması hayal edebileceğinden çok daha yoğundu.

Ancak Miyo'nun bundan haberi olmadığı için, Kiyoka'nın üzerine de bir suçluluk duygusu çöktü ve dayanamadığı tuhaf bir kaçma dürtüsü ortaya çıktı. Sanki kötü bir şey yapıyormuş ve insanlardan saklanıyormuş gibiydi. Tüm bunlar bir hücrede sıkışıp kalmış olmasına rağmen oluyordu.

Yine de Miyo da sınırlarına ulaşmış olabilir.

Cesur bir görüntü sergilemekten ve gözyaşlarını tutmaktan duygusal kırılma noktasına ulaştığı açıkça görülüyordu. Onu hiçbir şey için suçlayamıyordu bile.

Kiyoka, Takaihto yakalanmadan önce onunla yaptığı konuşmayı düşündü.

Takaihto başını eğmeden önce, *"Kiyoka, öncelikle özür dilemeliyim," diye söze başladı. "Affet beni."*

Kiyoka veliaht prensin ne için özür dilediğinden emin olamayarak kaşlarını çatarken o devam etti.

"Şu andan itibaren hem sen hem de nişanlın birçok zorluğa katlanmak zorunda kalacaksınız. Sizin için seçtiğim yol bu."

Kiyoka şüphelenmişti, o yüzden şaşırmadı.

Usui'nin bir sonraki hedefinin kendisi olacağını tahmin etmişti. Eğer Kiyoka'yı saf dövüş gücüyle bastırmak çok zorsa, Usui bu kez Kiyoka'nın sosyal konumundan yararlanarak onu zayıflatacaktı.

Kiyoka, Kudou ailesinin reisi ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanıydı.

Usui, Kiyoka'ya sahte suçlamalar yönelterek aslında evini ve ailesini rehine olarak tutabilir ve komutanı teslim zorlayabilirdi.

Büyük olasılıkla Usui onu yakalamak için bu yöntemi kullanacaktı.

"Kayıpları önlemek için nişanlınız Miyo Saimori'nin Hediyesine ihtiyacımız olacak."

Takaihito'nun ifadesi değişmese de, bir pişmanlık hissiyle karıştı.

"...Yani Rüya Görüşü'nün tam olarak ortaya çıkması için başıma bir tür bela gelmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Gerçekten de... Sadece Miyo Saimori'nin sözleri ve düşünceleri Naoshi Usui'ye ulaşacak. Başka kim ona ne söylerse söylesin, kesinlikle boşuna olacaktır. Miyo'nun Naoshi Usui ile buluşması için Rüya Görüşü gücüne ihtiyacı olacak ve güçlerini olgunlaştırmak için bir krize ihtiyacımız olacak."

Takaihito sanki tek tek sayıyormuş gibi parmağını havada kaydırды.

Kiyoka, Usui'yi etkileyebilecek tek kişinin Miyo olduğunu kabul etti.

O Usui'nin tek saplantısı, pişmanlığı ve geleceğiydi. Dürüstçe konuşabileceği ve samimiyet gösterebileceği başka kimse yoktu.

Usui muhtemelen bu noktada hükümeti ve orduyu gizlice kontrol ediyordu, bu yüzden Miyo dışında herhangi birinin

yüzleşmek için ona yaklaşmak. Basitçe sıvışıp gidecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Ancak bu senaryoda Kiyoka'yı şaşırtan bir şey vardı: Usui'nin Arata Usuba'yı kendi tarafına çekmiş olması.

Her halükârda Kiyoka, Takaihito'nun ne demek istediğini anlamıştı ama bunu kabul edip edemeyeceği tamamen başka bir soruydu.

"Bu yüzden mi bana onun karakterini kendi gözlerinizle görmek istediğinizi söylediniz?"

"Bağışlayın beni. O sizin değerli mücevheriniz olduğu için, bundan garip bir şey çıkacağına inanmadım. Ancak... ihtiyaç duyduğunuz anda kaçarsa ya da korkudan kendini kapatırsa, o zaman her şey boşa gider."

Kiyoka, Miyo'nun asla böyle davranmayacağına itiraz etmeye başladı ama sonra Takaihito'nun gördüğü gelecekler içinde böyle bir yolun ortaya çıkmış olma ihtimali olduğunu fark etti.

Dürüst olmak gerekirse, Miyo hâlâ ilk tanıştıkları zamanki kişi olsaydı, ikinci senaryo pekâlâ gerçekleşebilirdi.

Ancak Miyo o zamandan beri daha da güçlenmişti ve artık birçok zorluğun üstesinden geldiği için kendi başına hareket etmekten çekinmiyordu. Daha doğrusu, doğuştan gelen gücünü geri kazanma sürecinde olduğunu söylemek daha doğrudu.

Miyo endişeli ve kaybolmuş hissettiğinde bile nazikti ve yardım kabul etmeyi öğrendiği bir destek sistemi kazanmıştı.

Takaihito da aynı şeyi hissettiği için Kiyoka ve Miyo'yu bu sınava sokmaya karar vermiş olmalı.

Kiyoka, *"O benim değerli mücevherim değil ama ona güveniyor ve inanıyorum,"* diye cevap verdi ama nedense Takaihito bu cevaba şüpheyile baktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"...Bunda yanlış bir şey var mı?"

"Hayır, ikinci noktana herhangi bir itirazım yok. Ancak birincisini sorguluyorum."

Takaihito ender rastlanan bir özgünlükle, kızgınlığını gizlemeye çalışmadı. Kiyoka sadece kaşlarını çatabildi ve sessiz kaldı.

Kiyoka ve Miyo'nun ilişkisi herhangi bir nişanlı çiftinkiyle aynıydı, ne eksik ne fazla. Kiyoka Miyo'ya derin bir sevgi duysa da, bu duygular ona "değerli mücevherim" demesini gerektirecek kadar özel değildi.

Bu yüzden bu fikri reddetmişti ama onun algıladığı şeylerle Takaihito'nunki arasında bir tutarsızlık var gibiydi.

" bu yüzden soğuk ve arkadaş canlısı olmamakla ün saldınız. Tüm bunlar sona erdiğinde, söylediklerin ve yaptıkların üzerinde düşünmelisin... Şimdilik hepsi bu kadar olsun. Yeterince hazırlanmaya dikkat edin."

"Nasıl ."

Kiyoka kısa bir cevap verdi ve saygıyla başını eğdi.

Takaihito'nun planlarına uymak için Kiyoka, Miyo'ya durumun tüm boyutlarını anlatamamıştı.

Usui'nin Kiyoka'yı zorla yakalamasını izlerken, durumun gerçekliği hakkında karanlıkta bırakılarak harekete geçirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, Yeteneğinin çiçek açmasını sağlamak zor olacaktı.

Tüm bunlara rağmen Kiyoka ona zarar vermek istemiyordu. "Özür dilerim..."

bir yerde ondan özür dilemek anlamsızdı.

Yine de, Kiyoka oturup bu sözlerin söylenmeden kalmasına izin veremezdi.

Her şeyi çabucak bitirmek, Miyo'nun zihnini rahatlatmak ve ihtiyacı olan dinlenmeyi sağladığından emin olmak istiyordu. Onu yakınında tutmak istedi.

Bu yüzden tanıdık, duyularını Kiyoka ile paylaşıyor ve Miyo'yu sonuna kadar destekliyordu.

Kiyoka bir kez daha duyularını tanıdık Kiyo ile birleştirdi. Miyo'nun kollarını kendisine dolamasının tuhaf acısına katlanan Kiyoka, kararlılığını yeniden teyit etti.

Gözlerinin önündeki her şeyi beyaz bir sis kapladı.

Nemli sis o kadar yoğunlu ki, ona dokunmak bile sırlıslık olmasına neden olacakmış gibi görünüyordu.

Güneşin ışığı bu sis perdesini delemiyordu ve çevresi zifiri karanlık olmasa da, dünya şafağın ilk ışıkları gibi soluk bir beyazla kaplıydı.

Miyo sisin içinde yükselen taş basamakların önünde donup kalmıştı; on adım ötesini bile göremiyordu.

Neresi burası?

Şaşkınlığına rağmen Miyo şok olmamış ya da şaşırmamıştı.

Şu ana kadar birkaç kez deneyimlediği rüyalar dünyasındaydı. Ve ne sıcak ne de soğuk olan, yanağını okşayan nemli bir sisten başka hiçbir şeyin olmadığı bu yer de bir rüyanın parçasıydı.

Buraya ilk kez geliyordu. Buraya dair en ufak bir anısı bile yoktu.

Sisin içine doğru uzanan taş merdivenler ona ürkütücü ve uğursuz gelmeliydi ama garip bir şekilde Miyo göğsünde ne korku ne de endişenin yükseldiğini hissetti.

Bunun yerine, sanki kalbinin en derin kısmı, özü alev alıyormuş gibi, Yeteneğinin kıpırdanışını hissetti.

Eğer tarif etmesi gerekseydi, en çok hissettiği izlenim mistik bir izlenimdi. Ya da belki de uhrevi ve gizemli daha iyi bir tanımlamaydı.

Merdivenleri dikkatle incelediğinde, aniden basamakların sağında ve solunda birer birer ışıklar parladı.

Miyo'nun dizlerine ancak ulaşan küçük fenerler taş basamakların kenarlarında sıralanmıştı. Sanki onu daha ileriye davet etmek ve yönlendirmek istercesine, tam önünden başlayıp ilerlemeye devam ederek yanmaya devam ettiler.

Herhangi bir tehlike hissetmedi. Hiç tereddüt etmeden ileri doğru bir adım attı.

Ancak, birinin eli omzunda duruyordu. "Kiyoka..."

Bir süre sonra Kiyoka, *haori* ceketini rahatça giymiş olarak yanında belirdi.

Yavaşça nişanlısına döndü ve onun nazik bir gülümseme takındığını gördü.

...Ne de bu bir rüya.

Tek kelime etmedi. Miyo'nun kendi yalnızlığından çağırdığı bir illüzyondan başka bir şey olmadığı düşünülürse, bu mantıklıydı. Ama öyle bile olsa, onun yanında olmasının ne kadar güven verici olduğuna inanamıyordu.

Büyük, kaba bir el Miyo'nun tuttu.

Hafif sıcak bir his, aşına bir şeydi.

Miyo gözyaşlarını tutarak ellerini Kiyoka'ninkilerle birleştirdi ve taş merdivenlerden çıkmaya başladı.

Birbiri ardına adımlar atarak beyaz sisin içinde ilerlediler. Miyo, sisin arasında belli belirsiz bir insan silueti belirene kadar ne kadar yükseldiklerini bilmiyordu.

Yaklaştıklarında, Miyo gölgenin açıkça bir kadına ait olduğunu görebiliyordu ve daha da yaklaştığında kime ait olduğunu anladı.

"...Anne."

Orada Miyo'nun annesi Sumi Saimori duruyordu.

Gençti, Miyo'nun şu anda olduğundan daha yaşlı değildi, uzun siyah saçları pembe kimonosundan aşağı iniyordu. Yüz ifadesi çok nazikti ve gözlerinde yumuşak bir bakışla Miyo'ya bakıyordu.

Bu, Miyo'nun rüya aleminden annesinin geçmişine bakmadığının, Sumi'nin tamamen onun önünde bulunduğunun kanıtıydı.

Ama bu hala sadece bir rüya, değil mi?

Miyo geçmişte rüyalarında annesiyle vedalaşmıştı. Ölmeyi dileyen ve annesinin yanına doğru bir yolculuğa çıkan eski benliğiyle de vedalaşmıştı.

Miyo o zamandan beri annesiyle yüz yüze gelmemişti, o halde neden şimdi buradaydı?

"Miyo."

Annesi ona daha önce rüyalarında duyduğu sakın, kadınsı bir sesle seslendi. Yumuşak ve nazikti, ama bir şekilde gerçek dışı görünmesine neden olan düz, neredeyse insanlık dışı bir niteliği vardı.

Birden Miyo'nun nefesi kesildi.

Sumi'nin arkasında sonsuza dek uzanan taş basamaklarda birbiri ardına başka gölgeler belirdi. Miyo'nun anlayabildiği kadarıyla toplamda beş tane vardı.

Gölgelerin hepsinde kadın silüetleri vardı ve kırmızıya bürünmüşlerdi *hakamas*. Sanki ona ve Kiyoka'ya bakıyor gibiydiler.

Bütün bunlar da ne?

Tüm bunların ne anlama gelmesi gerekiyordu ve tüm bu silüetler tam olarak kime aitti?

Nedenini anlamıyordu ama annesi ortaya çıktığından beri, Hediyesinin kalbinde yarattığı yanma hissi giderek daha da belirginleşmişti.

Çok sıcaktı. Yakıcı ve acı vericiydi.

Sumi'yle arasında hâlâ üç adım vardı ama Miyo olduğu yerde durdu, kıpırdıyamadı.

Kiyoka'nın elini kavramak için biraz daha güç harcadı.

Annesi taş basamaklardan hafifçe inip yaklaşırken bakışlarını ikisinin üzerinde sabit tuttu.

"Miyo. Özür dilerim."

Sumi özrünü dile getirirken gözlerini hafifçe indirdi. Ne için özür dilediğini anlamayan Miyo, şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Tüm acıları, tüm ağır yükleri senin omuzlamana neden oldum."

Saimori malikanesinde geçirdiği on dokuz yıl ve Usui ile olan kaderi... Miyo, Sumi'nin kastettiği şeyin bunlar olduğunu hissetti.

Durum hiç de öyle değildi. Bunların hiçbirisi annesinin suçu değildi.

Miyo itiraz etmeye çalıştı ama Sumi kızına fırsat vermeden devam etti.

"şimdiye kadar hem benim hem de Usuba ailesinin payını üstlenmek zorunda kaldınız... İşte bu yüzden."

Sadece birazcık. Sana birazcık yardım edeceğim.

Sumi konuştuğu anda, Miyo'nun göğsündeki Hediye'nin yakıcı hissi daha da arttı. Ama içi alev alev yanıyormuş gibi hissetmiyordu. Hayır, tüm varlığı tek bir alev gibi yanıyordu. Yavaşça, tüm vücudu ısındı.

"Anne... Ben..."

Miyo gözlerini kapattı. Hava sıcaktı. Sıcaklık artmaya devam ediyordu ama buna karşın beyninin arka kısmının büyük ölçüde soğuduğunu hissediyordu.

Sonra oldu.

Beyni tamamen soğumuş gibi görünürken, görüş alanı anında önünde açıldı.

"Ne...?"

Bu hiç mümkün olmamalıydı, ama her yönden binlerce fersah ötesini görebiliyordu. Sanki geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek zihninin arkasına doluşmuştu.

Tek bir anda, Yeteneği Miyo'nun etrafındaki yoğun sisi dağıttı, sanki bir baraj patlamış da zihni kristal berraklığında bir suyla dolmuş gibi Miyo'nun içinden taştı.

"Nedir bu?"

Onu gördü. Daha önce hiç bilmediği bir dünya gözlerinin önünde uzanıyordu.

Sanki uçsuz bucaksız bir okyanusa atılmış gibiydi.

Her türden manzara yüzeye çıktı ve baloncuklar gibi patladı. Baloncukların içinde naif bir genç kız ve oğlanın yansımaları vardı.

"Ben Sumi, Sumi Usuba. Tanıştığımıza memnun oldum." "Hmph. Her neyse, umurumda değil."

"şey, umurumda, Naoshi."

"Ah, iğrençsin."

"Yaralandın mı? Kavgayı mı ediyordunuz? Kan var. Pansuman ."

"Kapa çenenin. Beni bırak. Sana ki?"

"Umurumda ama. Sana bunu zaten söyledim."

"...Ne istiyorsan onu yap o zaman."

"Naoshi! Başka bir hayvan değil... Onlar için üzölmüyor musun?"

"Onlara ne olduğı kimin umurunda? Hepsi zayıf, bu yüzden ölü ya da diri pek bir değeri yoktur."

"Eğer zayıf oldukları için değersizlerse, o zaman ben de senden zayıf olduğum için benim de bir değeri ."

"Ben öyle bir şey demedim..."

"Neden insanlara zarar veriyorsunuz? Başka birine her zarar verdiğinde, kendi zihinsel ve fiziksel yaralarını da alıyorsun. Bunu görmüyor musun?"

"Sana hakaret , iyi olduğun tek şeyin Rüya Gören bir çocuk doğurmak olduğunu söylediler. Hiçbir şey bilmiyorlar."

"...Özür dilerim. O zaman belki de şu yara izlerini benim almam gerekiyordur."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni koruyacağım, tamam mı? O yüzden öyle yapma, Mis-um...Sumi."

"Bir gün Usuba ailesindeki herkesin güneşin altında rahatça yürüyebilmesini sağlamak istiyorum."

"Ailenin reisi mi olacaksın?"

"Bilmiyorum. Gerçekten o düşünmedim. Ama ben sadece herkesin daha özgür yaşamasını istiyorum. Bu senin için de geçerli elbette."

"İstedigimi yapmakta özgür olsaydım bile, eminim yine de burada seninle kalırdım. kadar."

"Tee-hee. Hayır, buna izin vermeyeceğim. Bana öylece bakıp duramazsın Naoshi, yapman gereken-"

"Sana söylemem gereken bir şey var, Naoshi. Her şeye rağmen Saimorilerle evleneceğim."

Miyo aniden geldi.

Parmak uçlarını yanağına götürdü, yanağı ıslaktı. Tam olarak neden ağladığını bilmiyordu. Ama bir şekilde kendini perişan hissediyordu, sanki boğazında bir yumru vardı.

Bunların hepsi az önce ?

Miyo'nun önündeki buğulu basamaklarda Sumi'nin figürü, arkasındaki birkaç gölgeyle birlikte kaybolmuştu.

Fenerlerin alevleri kaybolmuştu; şimdi burada gri gökyüzüne doğru uzanan taş merdivenlerden başka bir şey yoktu.

Miyo boş bir şaşkınlıkla açık ve berrak dünyaya baktı.

Onunla ilgili hiçbir şey değişmemişti. Buna rağmen, manzara bu kadar kararlı bir şekilde değiştiği için bir şekilde kendini güçsüz hissetti.

"Kiyoka."

Nişanlısı onun yanından sessizce ona gülümsemeye devam etti.

Kendi kendine bir rüyanın aslında bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını düşünerek onunla yüzleşmek için döndü.

"Kiyoka... lütfen beni bekle. Söz veriyorum, seni görmeye geleceğim," dedi Miyo yumruğunu sıkıp göğsüne götürerek. Kiyoka tek bir baş hareketiyle cevap verdi, sonra o da bir duman gibi gözden .

Miyo bir an için önüne baktı, sanki arkasında bıraktığı izleri düşünüyormuş gibi, başını kaldırıp taş basamaklardan inmeden önce.

✿ BÖLÜM ✿

Kalbi Tanıyın

"Ben gideyim o zaman."

Miyo, Usuba evinin girişinde Yoshirou'nun önünde saygıyla eğildi.

Nihayetinde Usuba malikânesinde üç gün iki gece geçirdi ama artık yola çıkma vakti gelmişti. Bundan sonra nereye gideceğine karar vermek için yeterince ipucu elde etmişti.

Miyo annesinin kimono ve *hakamasını* depodan ödünç aldı ve üzerini değiştirdi.

Ekru bir kimono, bordo bir *hakama* ve açık pembe bir *haori* ceket. Koyu kahverengi deri ayakkabılar da dahil olmak üzere kıyafetin tamamı, her an giyilebilecek şekilde özenle bakılmış ve korunmuştu.

Annesinin kimonosuna sarıldığında, Miyo sanki Sumi onu destekliyormuş gibi hissetti.

Miyo, Sumi'nin rüyasında ona anlattığı şeylerin kendi bilincinin bir uydurması değil, annesinin gerçek duyguları olduğuna inanıyordu.

"Dikkatli ol... Gece buraya geri gel."

"Döneceğim."

Başını sallayıp ikinci kez selam veren Miyo, Kiyo ile birlikte başkentin karlı yollarında yürümeye başladı.

İlk geldiğinden beri kar biraz erimiş ve birikmişti, sonra sabah soğuğunun kalıntılarıyla tekrar donmuştu. Ayakkabılarının tabanları her adımda çıtırdarken, fazladan

Düzgün donmuş yamalardan kaçınmaya özen gösteren Miyo, başkentin iş bölgesine doğru yoluna devam etti.

Şu anda sabahın geç saatleriydi.

Belki de saatten dolayı sokaklarda çok sayıda insan vardı. Çekçekler ve otomobiller caddede bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Batı tarzı kıyafetlerin üzerine kalın ceketler giymiş atkılı insanların yanı sıra, *haori* paltoların altına geleneksel şapkalar, eldivenler ve kimonolar giymiş insanlardan oluşan hareketli bir kalabalık oluşmuştu.

Ancak, yoldan geçenlerin neredeyse hiçbiri neşeli ya da iyimser görünmüyordu. "Nereden biliyorsun?" Kiyo aniden sordu, Miyo'nun yanında yürürken eli onunkindeydi.

Sorusunun amacını anlayamayan Miyo başını eğdi.

"Tam olarak neyi biliyorsun?"

"Şu anda gittiğimiz yer hakkında."

"Ohhh," dedi Miyo, onun ne demek istediğini anlayarak.

Başkentin büyük bulvarlarından birine ulaştıktan sonra hemen dar bir yola saptılar ve diğer taraftaki ana caddeye çıktılar. Usuba malikânesinin bulunduğu malikâne dolu yerleşim bölgesinden ayrıldıklarında, şehrin şirket ofisleri ve tarihi üne sahip büyük mağazalarla dolu bir bölümüne varana kadar bu durum tekrarlandı.

Gidecekleri yer bölgenin köklü hanlarından biriydi.

Usuba malikanesinde yapmaları gerekenleri bitirdikten sonra, Miyo ve Kiyo bir sonraki adımda nereye gitmeleri gerektiğini düşündüklerinde aynı cevaba vardılar.

Akitaya Hanı.

Şogunluğun ilk günlerine kadar uzanan bir geçmişe sahip olan bu ünlü konukevi, zenginlerin yanı sıra farklı disiplinlerden ünlülerin de uğrak yeri.

Tüm bu bilgiler göz önüne alındığında, Miyo'nun normalde bu yerden haberdar olmaması gerekirdi.

"...Rüyamda gördüm."

Az önceki sorusuna verdiği doğrudan cevap Kiyo'yu biraz şaşırttı.

Tanıdık'ın gözleri büyüdü ama bunun ötesinde bir yanıt vermedi.

"Kiyo, Usuba malikanesinde iki ya da üç gün içinde ayrılacağımızı söylemiştin. Tüm bunları en başından beri planlamıştın, değil mi?"

"Hanı biliyordum."

Biraz uzun süren yolculuklarına devam ederlerken, sonunda ana yoldan bir blok ötedeki bir sokakta muhteşem bir kapı görüldü.

Önlerinde iki katlı ahşap bir bina -Akitaya- duruyordu. Kapıdan geçerek, her birinin önünde asılı oldukları odanın numarasını taşıyan büyük kâğıt fenerlerle dolu, güzelce korunmuş bir avluya girdiler.

Kapıyı girişe bağlayan basamak taşları boyunca ilerleyen Miyo, koyu kahverengi ahşap bir çerçevenin içine yerleştirilmiş camdan oluşan son derece eski bir kapıyı hızla açtı.

". "

"Merhaba, mütevazı tesisimize hoş geldiniz."

Herhangi bir misafirin gelmesi için henüz erken bir saatti. Hanın sahibesi belli ki Miyo ve Kiyo'nun gelmesini beklemiyordu ama yine de onları karşılamak için hemen dışarı çıktı.

Orta yaşlı kadın Miyo ve Kiyo'ya baktı ve sanki aniden bir şey fark etmiş gibi yüzü gerilmeden önce bir an tereddüt eder gibi oldu.

"Hanımıza yaptığınız ziyaretin mahiyetini sorabilir miyim?" diye sordu.

"Benim adım Miyo Saimori. Burada konaklayan konuklarınızdan biri için iş yapmaya geldim."

Konuşurken kendini düzelterken ve yavaşça eğilen ev sahibesi, elini ağzına götürerek "Aman Tanrım," dedi ve başını salladı. "Bayan Saimori, o halde. Sizi beklemem söylendi."

Görünüşe göre çoktan doldurulmuştu. Miyo, hanın ününe yakışan bu nazik karşılamadan etkilenmeden edemedi.

Ev sahibesi Miyo ve Kiyo'ya Akitaya'nın müstakil kulübelerinden birine kadar eşlik etti.

Burası, avlunun ortasına kadar uzanan bir koridorla birbirine bağlanan özel bir odaydı. Kulübede aynı anda sadece bir grup kalabiliyordu. Başka bir deyişle, burada konaklayan herkes aslında bütün bir binayı rezerve etmiş oluyordu ki bu da Akitaya gibi lüks bir handa hatırı sayılır miktarda servet gerektirecek bir başarıydı.

Bu bina sadece seçilmiş, nüfuzlu bir azınlık tarafından kullanılabilirdi ve tüm başkentteki en yüksek gizlilik derecesine sahipti.

Miyo kiminle tanışmak üzere olduğunu düşündüğünde, konumun pek de sürpriz olmaması gerektiği aklına geldi.

Miyo, Kiyo ile birlikte müstakil kulübeye adım atmadan önce, oluklardan düşerken yankılanan eriyen su damlalarıyla karla örtülmüş güzel çam bahçesinin büyüüne kapıldı.

"Öksür, öksür. Ben de seni bekliyordum. Uzun zaman oldu, değil mi Miyo?"

". Sizi tekrar görmek güzel, Peder."

Miyo ve Kiyo'yu müstakil konutta karşılamaya gelen genç görünümlü ama çelimsiz orta yaşlı bir adamdı: Kiyoka'nın babası Tadakiyo Kudou.

Geçen sonbaharın sonundan beri birbirlerini şahsen görmemişlerdi ama Miyo bir sonraki buluşmalarının düğün için olacağını varsaymıştı, bu yüzden yeniden bir araya gelmeleri beklediğinden daha erken olmuştu.

Tadakiyo gündelik kimonosunun üzerine kat kat *haori* ve pamuk dolgulu giysiler giyiyordu, ancak üzerindeki kalın giysi çeşitliliğine rağmen bir kuru bir öksürük çıkarıyordu.

Daha önce olduğu gibi hasta ve zayıf görünüyordu.

Kulübeye girdikten hemen sonra Miyo parmaklarını yere koyup başını öne eğdi ama Tadakiyo yumuşak ve zayıf bir sesle ona rahatlamasını söyledi.

"...Kiyoka, sen... kesinlikle biraz küçülmüşsün."

Tadakiyo güldü ve Kiyo'nun şakağında bir damar şişkinleşti. "Küçülmedim."

Kiyo öfkeyle gözlerini kısarak Tadakiyo'nun karnını tutmasına ve daha sert gülmesine neden oldu, bu da tanıdık olanın daha da büyümesine neden oldu

Hayal kırıklığına uğradım.

Çok iç açıcı.

Sanki Tadakiyo, gençliğinde Kiyoka' nasıl etkileşim kurduğunu yeniden canlandırıyordu. Bunu sakinleştirici buldu.

Yine de, Miyo ve Kiyoko işleri ağırdan almayı göze alamazdı. Ne kadar uzun süre oyalanırlarsa, sorunları o kadar büyüyecek ve her şeyi temiz bir şekilde halletmeyi başarsalar bile, başa çıkmakta yine de zorlanacaklardı.

Miyo hızla zihniyetini değiştirdi ve Tadakiyo'nun gözlerinin içine baktı.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilememe izin verin."

"Sorun değil. Zaten her şeyin böyle olması planlanmıştı."

Tadakiyo sakince başını salladı, her zamanki gibi nazik ve uysaldı.

"Bu arada, annem nerede...?"

Odada Fuyu'ya dair hiçbir iz yoktu ve ortaya çıkacak gibi de görünmüyordu. İkisinin bu handa birlikte kalması gerekiyordu; bir şey mi olmuştu?

Miyo'nun sorusuna kayınvalidesinin güvenliği için duyduğu endişe de dahildi ama Tadakiyo omuzlarını silkti.

"Fuyu havasında değildi, bu yüzden kendini yatak odasına kapattı. Bunun senden hoşlanmadığı için olduğunu sanmıyorum Miyo, umarım duygularını incitmemiştir."

"Hayır, asla. değil. Sadece onu bir an bile olsa görebilmeyi umuyordum..."

"Anlıyorum. Ona haber veririm."

Miyo, kayınpederinin karısına olan eksantrik sevgisini uzun bir aradan sonra tekrar tecrübe ettiği için rahatlamış hissetti.

Kiyoko'nun "onu kendi haline bıraksak daha iyi olur" gibi bir şeyler mırıldandığını duydu ama onunla tartışmamaya karar verdi.

Tadakiyo zaman zaman Fuyu'ya karşı çok katı olabiliyordu ama ona o kadar değer veriyordu ki, genellikle onun isteklerini hiç düşünmeden Miyo'nunkilere tercih ediyordu.

Miyo duruşunu düzeltti ve ziyaretinin ana konusunu açtı.

"Sizden istediğim bir şey var, Peder."

Tadakiyo, gözlerindeki keskin bakışa rağmen onun bu ifadesine karşılık olarak gülümsedi.

"Peki bu ne ?"

"Üstün Yetenekliler Cemaatini durdurumama yardım edebilir misin?"

Miyo'nun Kudou ailesinin önceki reisini ziyaret etmesinin ardındaki amaç buydu.

Tadakiyo, Kudou patriği olarak hareket ettiği, imparatora hizmet ettiği ve Hediye kullanıcısı olarak görevlerini yerine getirdiği yıllar boyunca hatırı sayılır bir kişisel bağlantı ağı kurmuş olmalıydı.

Şimdiye kadar diğer insanlarla etkileşime girme konusundaki sınırlı deneyimleri nedeniyle, bu Miyo'nun eksikliğini hissettiği bir şeydi ve Kiyoka'nın kendisinin birçok tanıdığı olsa da, hapisteyken ondan yardım alamadı.

Ama Yetenekli Cemaat' karşı karşıya gelecekse, savaşabilecek insanlara ihtiyacı olacaktı.

Özel Grotesquerie Karşıtı Birimi oluşturan seçkin askerlerden oluşan küçük grup yeterli olmayacaktı. Üstün Yetenekli Cemaat yapay olarak çok sayıda insana Armağanlar bahşedebildiğinden, Özel Grotesquerie Karşıtı Birimi bir savaşta sayılarıyla kolayca ezebilirlerdi.

Onlara karşı koymak için Miyo'nun tek seçeneği, ordu üyesi olmayan olabildiğince çok sayıda Hediye kullanıcısını işe almaktı.

"Yüzlercesini tek başıma alt edecek güce sahip değilim. Yetenekli Cemaat'in güçlerini kontrol altında tutmak için yeterli savaş gücüne ihtiyacım var. Bunun için, tanıdığınız diğer tüm Yetenek kullanıcılarına ulaşmanızı istiyorum."

"Hm."

Tadakiyo gözlerini kapadı ve Miyo'nun isteğini dinlerken kollarını kavuşturdu. Cesur zihniyetini korumaya çalışarak ona baktı ve nasıl cevap vereceğini görmek için bekledi.

"Sanırım bu şekilde ."

Derin bir nefes alan Tadakiyo yavaşça gözlerini açtı.

"Teknik olarak kamu hayatından emekli oldum, ancak hala Hediyeleri miras alan birkaç aileyi tanıyorum ve ayrıca birkaç bağlantım var. Onları silahlanmaya zorlamak zor olsa bile, en azından onlara ulaşabilirim. Muhtemelen oldukça hızlı bir şekilde bir araya geleceklerdir."

"Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Evet. Usui ile suç ortaklığı yapan aileleri de azarlayabilirim. Gözlerini korkutmak onları yardım etmeye ikna etmek için yeterli olabilir."

Tadakiyo'nun açıklaması kulağa biraz uğursuz gelse de, ona yardım edeceği açıktı.

Miyo bu haberle
aydınlandı. "teşekkür
ederim!"

Adamın isteğini kabul etmeye bu kadar hazır ve istekli olacağını düşünmemişti.

Nazik biri olsa da, Tadakiyo hiç de yumuşak biri değildi.

Amatör olduğu için Miyo, adamın planını test etmek için ona pek çok farklı soru soracağını tahmin etmiş ve kendini iki ya da üç kez geri çevrilmeye hazırlamıştı.

"*Hee-hee*. Kiyoka, Miyo'yu buraya kadar sen getirdin, değil mi? Ona böyle olacağını söylemedin mi?"

Miyo, Tadakiyo'nun ne demek istediğini merak ederek Kiyoka'ya baktı, ancak tanıdık Tadakiyo'ya baktı ve başını salladı.

"Hiçbir şey söylemedim ve onu buraya ben getirmedim. Bana buraya kendi başına geleceğini söyledi."

Kiyoka'nun cevabı üzerine Tadakiyo tamamen şaşırılmış görünüyordu ve şok içinde gözlerini kırıştırdı.

"Ha, ona söylemedin mi? Ama bu durumda, Miyo, sen nasıl...?"

İşte o zaman Miyo nihayet ikisinin ne hakkında konuştuğunu anladı.

Tadakiyo ve Fuyu'nun başkente geldiğini nereden biliyordu? Dahası, nerede kaldıklarını nereden biliyordu?

Bunu herkes tuhaf bulabilirdi. Normalde bu konuda kendisine bilgi verilmezdi.

"Rüyamda gördüm," diye cevap verdi Miyo gülümseyerek. "Sonunda rüyalarımnda bir şeyler görebiliyorum."

Tadakiyo rahatlamadan önce bir anlığına şaşkın şaşkın baktı. Miyo, kayınpederinin eğlenen sırtıtışında hissedilir bir rahatlama hissetti. "Gerçekten mi? Bu harika."

"Yine de her şeyi göremiyorum, bu yüzden kabul edip etmeyeceğiniz konusunda emin değildim. Bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil... Bu, olayların nasıl gelişeceğini de gördüğünüz anlamına mı geliyor?"

Tadakiyo'nun sorusu Miyo'yu durup düşünmeye sevk etti.

Dışarıda birinin geçmişe, bugüne ve geleceğe bakabilmesini sağlayacak kadar güçlü bir Yetenek olduğundan şüpheliydi. Yeteneği ne kadar parlak olursa olsun, Miyo'nun kendisi hala deneyimsizdi, bu yüzden her şeyi bilemezdi.

Dolayısıyla, işlerin bundan sonra nasıl gideceğine dair ipuçları görebilse de, tahmin edemediği daha fazla alan vardı.

Yine de, Kiyoka'yı kurtarmanın bir yolunu bulmuştu ve bu en önemli şeydi.

"Evet, biraz. Sanırım gelecekteki birkaç önemli yolu gördüm."

Miyo'nun net yanıtı Tadakiyo için bir şeyi doğruluyor gibiydi.

Son derece neşeli ve kaygısız görünen adam başıyla onayladıktan sonra ellerini önündeki çay fincanına sardı ve bir yudum almak için kaldırdı.

"Bu harika bir haber. Kiyoka'nın gelininin böylesine yetenekli bir genç kadına dönüştüğünü görmekten daha mutlu olamazdım."

"Bu doğru değil..."

Yeteneğini kullanabiliyor olabilirdi ama "yetenekli" demek onu çok fazla gururlandırıyordu.

Miyo şimdiye kadar hayatında pek çok kez "işe yaramaz" olarak adlandırılmıştı. Birdenbire bunun tam tersi olarak övülmek gerçek dışı hissettirdi.

Bir yudum daha içmek için çay fincanını geri deviren Tadakiyo yavaşça kalktı.

"Peki o zaman, siz ikiniz biraz dinlenin. Ben Fuyu ile sohbet edeceğim."

Miyo ve Kiyo, Tadakiyo'nun oturma odasından çıkışını izlediler. Kısa bir süre sonra, bahçeye bakan ve bol güneş ışığı bir odaya götürüldüler.

Oda, tatami hasırları yerine koyu renkli ahşap döşeme tahtaları, şık bir çiçek deseniyle süslenmiş bir masa ve dört ayaklı rattan sandalyeler, asma desenli duvar kağıdı ve hatta kendi şöminesiyle Batı tarzı mobilyalara sahipti.

Sandalyelerden birinde soylu bir kadın oturmuş, zarif bir rahatlama içinde uzanıyordu.

"Seni tekrar görmek çok güzel anne."

Miyo, Fuyu Kudou'yu selamlamak için derin bir şekilde eğildiğinde, soylu kadın badem şeklindeki gözlerini kısarak Miyo'ya bir bakış attı.

"Sanırım sana bana 'Anne' dememeni söylemiştim. Gördüğüm kadarıyla hâlâ eskisi gibi düşüncesiz bir kızsın."

Sesi ve hoşnutsuzluğu ses tonundan açıkça anlaşılıyordu. Fuyu'nun Miyo hakkındaki değerlendirmesine göre, Miyo her zamanki gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, Miyo onun ilk tanıştıkları zamana kıyasla biraz yumuşadığından şüphelendi.

Miyo ve Fuyu'nun konuşmalarını izleyen Kiyo, kayıtsız bir iç çekişin ardından, davet edilmemiş olmasına rağmen Fuyu'nun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bir bakışıyla Miyo'yu yanına oturmaya çağırdı.

"Affedersiniz... Teşekkür ederim, Kiyo."

Fuyu'nun yanından ayrılıp Kiyo'ya teşekkür ederken, Miyo da tanıdığının yanına oturdu.

Usuba malikanesinde Kiyo ile vakit geçirdiğinden beri, Kiyo'nun yanında olmaya alışmıştı.

Pozisyon rahattı ve içini .

"Eee? Kendi ailesinin utancıyla bile baş edemeyen bu değersiz gelinin benimle ne işi olabilir ki?"

Fuyu bir yandan Miyo'nun yaralarını deşerken bir yandan da ona buzbir bakış fırlattı. Kamusal hayattan neredeyse tamamen emekli olmasına rağmen, kayınvalidesi güncel meseleler hakkında her zamanki gibi bilgiliydi.

Miyo, Fuyu'nun hakaretlerine hazırlıklıydı ama bir an için geri çekildi.

Kayınvalidesi ona daha fazla saldırmak için bu anı değerlendirdi.

"Öyle görünmesem de, kesinlikle öfkeli olduğumu bilmenizi isterim. , değil mi? Sadece beni bu sıkıcı handa kalmaya kalmadınız, aynı zamanda kendi ellerimle yetiştirdiğim oğlumun kariyerini de lekelediniz. Affedilemez."

"...Evet, haklısın."

Kadının suçlaması göğsüne battı ve herhangi bir küfür selinden çok daha fazla acı verdi.

Kiyoka asılsız suçlamalarla tutuklanmıştı. Bununla birlikte, Usui devrilmiş olsa bile, üzerine atılan şüphelerin temizlenip temizlenmeyeceğini kimse bilemezdi.

Tüm bunlar Miyo'yu nişanlısı olarak kabul ettiği için olmuştu, bu yüzden sorumluluk ona aitti.

Kiyoka'nın kamuoyu önündeki imajı zarar görür ve insanların eleştirilerinin hedefi haline gelirse, bu o kadar acı verici, o kadar dayanılmaz olurdu ki, zihinsel olarak bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Miyo'nun sadece uysalca kabul edebildiğini gören Kiyo, Fuyu'ya ters ters baktı.

"Sessiz ol. Ustam sizin tarafınızdan şefkatle yetiştirildiğini hiç hatırlamıyor ve kariyerinin lekelenip lekelenmemesi Miyo'nun sorumluluğunda değil."

"Ne kadar aşağılık bir yaratıksın sen. Efendisinin annesini aşağılayan aşağılık bir tanıdık mı? Ne kadar çirkin."

"Bu efendimin vasiyeti. Annesi olsanız bile size saygı duymaması benim suçum değil. Hıncını başkalarından çıkarmayı bırak."

"Az önce bana ne dedin...?"

Miyo sanki odadaki sıcaklık düşmüş gibi hissetti. Kiyoka, bir tanıdık aracılığıyla hareket etse bile Fuyu ile hiçbir şekilde anlaşamıyordu.

Kiyo boş bir yüz ifadesiyle çirkin itirazlarını dile getiriyordu ve Fuyu her an patlamaya hazır görünüyordu.

Miyo bu durumu kontrol altına alıp alamayacağı konusunda ciddi ciddi endişelenmeye başladığı anda, Fuyu diğer avucunda tuttuğu yelpazeyi kopardı.

"Bir çocukla tartışarak vakit kaybetmektense yapacak daha önemli işlerim var. Acele et ve işini konuş."

Miyo telaşlı tedirginliğinden sıyrıldı ve duruşunu düzeltti.

"Evet, elbette... Özel bir işim yok. Sadece seni görmek istedim anne."

O sadece gerçeği söylüyordu ama Fuyu ona şüpheyile baktı.

Miyo gerilmeden edemedi; Fuyu'nun tavrı Miyo'nun bir şeyler çevirdiğinden şüphelendiğini açıkça gösteriyordu. Yine de açıklaması - Fuyu'yu görmek istediği için gelmişti- mutlak doğruydı.

Belki de bana sert davranmasını istedim.

Büyürken geçirdiği zamanın tam aksine, şu anda herkes Miyo'yu şımartıyordu. Kiyo ara sıra onu uyarıyordu ama sonunda her zaman ona boyun eğiyordu.

Çok rahattı. Sadece bu iyiliğe güvenmek istemesine neden oldu. Ancak bu rahatlık hissi onu aynı zamanda huzursuz da etti.

Kendisine ipekle sarılmış gibi davranıldığı şımartıcı bir hayat yaşamanın onu asla geri dönemeyeceği bir yola sokacağından endişeleniyordu.

Çünkü Miyo kendine gerçekten inanamıyordu.

"Seni görmeyi kesinlikle istemezdim... Sana komik gelen bir şey mi var?"

"...Özür dilerim."

Nedense Fuyu'nun sert tavrı Miyo'nun içini rahatlatmıştı.

Farkında olmadan gülümseyen Miyo, telaş içinde özür diledi. Kendisini bu tür aşağılayıcı sözlerden hoşlanırken bulursa inanılmaz derecede tuhaf bir kadın olarak görünecekti.

"Hımm. Yüzünüzdeki o aptal sırıtıyla burada oturabildiğinize göre oldukça sakın görünüyorsunuz."

"Oh, um..."

Miyo tam tekrar özür dileyecekken, Fuyu'nun sözlerinin başka bir yere işaret ediyor olabileceğini düşünerek fikrini değiştirdi.

Beklendiği gibi, Fuyu Miyo'nun yanıt verme girişimine aldırmadı ve devam etti.

"Beklediğimden daha iyi görünüyorsun, bunu söyleyebilirim, ama gördüğüm o kadının, Kiyoka'yı nişanlısı olarak desteklemek istediğini bana dramatik bir şekilde ilan eden kadının nereye gittiğini merak ediyorum. an karşımda duran kadın kararını vermiş gibi görünüyor ama aslında kendisi de buna tam olarak ikna olmuşa benzemiyor."

Bunu duyan Miyo geçmişi düşündü.

Kudou villasındaki kargaşayla karşılaştığında, aslında Fuyu'ya kararlı bir şekilde beyan etmişti:

"Onu desteklemek, böylece kafasının arkasında hiçbir endişe olmadan işiyle yüzleşebilir... Bu benim rolüm, ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey. Ve bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyorum."

"Kiyoka'ya faydalı olduğumu kanıtlamak istiyorum. Onun nişanlısı olarak konumumdan faydalanmak istemiyorum. Her seferinde bir şey olmak üzere elimden geleni yapacağım, böylece sonunda Kiyoka'nın yanında gururla başımı dik tutabileceğim."

O zamanlar Miyo, Kiyoka'nın nişanlısı olarak konumunun hakkını vermek için çırpınıyordu. Şimdiki halini değerlendiren Miyo, o zamana kıyasla en azından biraz büyüdüğünü hissetti.

Sadece olarak.

Yine de...

Fuyu'nun söyledikleri tam isabetti.

Şimdi Kiyoka tehlikede olduğuna göre, pişmanlık duymamak için sonunda sevgisini belli etmeye karar vermişti.

Ancak, Kiyoka'ya olan sevgisini ilk etapta açıklamakta tereddüt etmişti çünkü kalbinin ve içinde taşıdığı duyguların bir nişanlı ya da eş olarak konumuyla çeliştiğini hissediyordu.

Bu kararsızlık tam olarak yatışmamıştı. "Dinle."

"Evet?"

Miyo, Fuyu'nun hitabına sessizce karşılık verdi. Kiyo sessizliğini korudu ve efendisinin nişanlısı ile annesi arasındaki konuşmaları izledi.

"Biz kadınların mutlu bir yaşam sürmek için yapabileceğimiz tek şey, bu dünyada geçirdiğimiz süre boyunca, ebeveynlerimiz ve ailemiz ile kocamız ve onun ailesi tarafından bize verilenleri sevmektir."

"...Anlıyorum."

"Bizim payımıza düşen, mutluluğa ancak önümüze serilen her şeyin, hatta evlendiğimiz kişinin bile sevgili olduğuna kendimizi ikna ederek ulaşmaktır. Sahip olduğumuz tek şey bu, bu yüzden onu sevmek tek seçeneğimiz. Bunu hepimiz yaparız ve yapamayanların öfke nöbeti geçiren bir çocuktan farkı yoktur. Anlıyor musunuz?"

""

Fuyu'nun gerçeklik duygusuyla dolu vakur bakışı Miyo'nun göğsüne battı.

Kadınlar seçim yapamıyordu. Hayatları basitçe devam ediyordu ve hiçbir şeyi etkileyemiyorlardı. Dolayısıyla, sahip oldukları tek seçenek, başkaları tarafından keyfi olarak seçilip kendilerine sunulan şeylerle ilgilenirken yaşamak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaktı.

Miyo, romantik aşk duygularının böyle bir yaşamla bağdaşmayacağına inanıyordu.

"Ailenizin sizin için seçtiği kocaya karşı sevgi hissetmek için kendinizi zorlamak ve sonunda bunu yapmak mı? Bu romantizm değildir."

"....."

Miyo ikna olmuş bir şekilde gözlerini kapattı. O ve Fuyu aynı görüşü paylaşıyordu.

Karı koca arasında romantik duygulara gerek yoktu. Birbirlerine saygı duydukları sürece, birlikte sıcak bir ilişki kurmak için romantizme ihtiyaçları yoktu.

Miyo, Fuyu'nun onu bunun için uyardığına ikna olmuştu ama Fuyu'nun düşünceleri Miyo'nun beklediğinden çok farklıydı.

"Bunları iki ayrı şey olarak düşünmek zorundasınız."

"Ne?"

"Kalp özgürdür. Eğer kocanız sizin için karar verilmiş, aşk hissetmek için kendinizi zorlamanız gereken biriyse, o zaman her zaman kalbinizin sesini dinleyebilir ve onun yerine başka bir erkeğe aşık olabilirsiniz. Aşk duygularını dizginleyebilecek kimse yok, bu yüzden sizi kim suçlayabilir ki?"

Miyo'nun gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı... Belki de sadece hayal görüyordu ama aynı anda başka bir odada bir şeyin çöktüğünü andıran bir gürültü duyduğunu sandı.

Fuyu'nun kendisini açıkça sadakatsizliğe teşvik edeceğini hiç düşünmemişti.

Bu cüretkâr yorum Miyo'nun kayınvalidesine özgü olsa da, Kiyoka'nın gözleri de biraz soğuk görünüyordu.

"Bu, bu değil, şey... K-Kiyoka ve ben, biz-" "O zaman sorun ne?"

Bu soruyla tekrar karşılaştığında Miyo artık nasıl cevap vereceğini bilemedi ve sustu.

Gerçek aşk insanın etrafını görmemesine neden oluyordu. Kendi kalbinde böyle duygular olduğunu kabul etmek istemiyordu, bu yüzden onları yüksek sesle dile getirmekten çekiniyordu.

Sessiz kalırsa, Fuyu'nun tarif ettiği gibi Kiyoka'yı mevcut konumunda tutabilirdi; onun için seçilmiş, sevmek için kendini zorlaması gereken bir eş. Bu şekilde kimse zarar görmeyecekti.

Eşi olarak kocasına destek olmak istiyorsa, o zaman sadece kendisini onunla ilgilenmeye zorladığı bir ilişki yaşaması yeterliydi.

Daha önce Fuyu'ya çıktığında, Miyo kendi yüreğindeki kıpırdanmayı hayal bile etmemişti. Sadece Kiyoka'nın nişanlısı ve karısı olarak varlığının nasıl olacağını hayal ettiğini ileri sürmüştü.

Bu söyleniyor.

"Gerçekten sevdiğin kişi ile ilgilenmek için kendini zorlamak zorunda olduğun kişinin bir ve aynı olmasından neden mutlu değilsin? Bu endişelerinizin ne kadar zengin, ne kadar ayrıcalıklı olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Ayrıcalıklı...?"

"Bu doğru. Kocana her şeyini, ailevi ve romantik sevgini verebiliyor olmak ne büyük bir şans. Normalde farklı erkekler arasında paylaştırılabilecek duyguları tek bir erkeğe gösterebiliyorsunuz, yani bu endişeniz gerçekten de yorucu olmaktan çok öte, düpedüz hoşgörölü," diye tükürdü Fuyu, sanki tüm bunların saçmalık olduğunu söylemek istercesine. Tüm bunları ondan duyan Miyo, yanılanın kendisi olup olmadığını merak etmeye başladı.

Miyo, her türlü sıkıntıyı ve endişeyi çıplak elleriyle yok edebilecekmiş gibi görünen Fuyu ile boy ölçüşebileceğine inanamıyordu.

"Kadınların çoğu, hayatları boyunca ödün vermeye kendilerini ikna ederek yavaş yavaş yok olurlar. Aşk, yıllar boyunca birlikte bir yaşamı paylaşırken yavaş yavaş yükselen sevgiden başka bir şey değildir. Ama sizin için durum farklı, değil mi? Kime karşı bir şeyler hissediyorsun, kocan Kiyoka'ya mı yoksa erkek Kiyoka'ya mı?"

Cevabı . Miyo yüzünü yukarı kaldırdı. "İkisi de."

", değil mi...? Gerçi bu da o kadar kötü değil."

Hâlâ hoşnutsuz görünse de, bu Fuyu'nun Miyo'yu cesaretlendirmek için kullandığı bir yol olmalıydı. Miyo bunu fark ettiğinde yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Anlamlandırması zor olsa da, kayınvalidesi sevgisini bu şekilde gösteriyordu.

"teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi!"

Fuyu'nun ani çıkışı üzerine Miyo bir kez daha gülümsedi.

Tadakiyo ayağa kalktı ve ayrılmak üzere olan kızına seslendi.

"Öksürük, şimdiden gidiyor musun?"

Hazuki arkasını döndüğünde biraz yalnız ama mükemmel derecede ışıltılı bir ifade takındı ve gülümsedi.

"Sanırım öyle. Miyo'nun annemle görüşeceğini yardımına ihtiyacı olabileceğini düşündüm ama annem bir kez olsun dürüstçe cesaretlendirici sözler söyledikten sonra araya girmem doğru olmazdı."

Hazuki daha yeni gelmişti. Miyo ve Kiyo hana geldiklerinde, Tadakiyo Kudou'nun ana malikanesiyle temasa geçmişti.

Hazuki panik içinde oraya koşmuştu; Miyo arkasında sadece tek bir not bırakarak Kudou kaçtığından beri baldızının güvenliğinden endişe ediyordu.

Hazuki hemen odaya girmeye hazırды ama Fuyu ve Miyo'nun konuşmalarını dinledikten sonra tereddüt etmeye başladı.

"Bu çıldırtıcı. Bana böyle şeyler söylemeye asla cesaret edemezdi... Yine de," -Hazuki dudaklarını bükerek sıırttı- "iyi olduğunuzdan emin misiniz, baba? Ne de olsa annem az önce orada sadakatsizliği savunuyordu."

"Hngh!"

Tadakiyo, Fuyu'nun şok edici sözlerini duyduktan sonra göğsünü tutarak ve inleyerek abartılı bir gösteri yaptı.

Sonra bacakları tutmadı ve koridorun zeminine yuvarlandı ama tabii ki ciddi bir şey değildi.

Fuyu'nun asla bir ilişkisi olmaz.

Birlikte geçirdikleri uzun yıllardan biliyordu ki, gelinini ne kadar uyarmış olursa olsun, Fuyu'nun gözü sadece ondaydı.

Ayrıca karısıyla birbirlerine karşı biraz çarpık bir sevgi beslediklerinin de farkındaydı.

İyi ya da kötü, her ikisine de en uygun ilişki buydu.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi... Kendinizi dizginlemeye çalışın, artık genç değilsiniz, biliyorsunuz."

Tadakiyo kızının öfke dolu bakışlarına kendi geniş gülümsemesiyle karşılık verdi.

Geçen sonbaharda da aynı düşünceye kapılmıştı -Hazuki'nin kendisine ve Fuyu'ya karşı tutumu eskisinden daha yumuşaktı. Evlenip boşanmadan önce aralarında çok daha derin bir uçurum vardı.

Bu değişim zamanın geçmesiyle mi yoksa Miyo'nun aileye katılmasıyla mı gerçekleşmişti?

Durum ne olursa olsun, Tadakiyo için bu sevinçli bir olaydı.

"Hazuki."

"Ne?"

"Ookaito iyi görünüyor. Aslında iyiden de öte. İşin siyasi yönüne bakacak olursak, hükümetteki tüm sahtekar politikacılarla cesurca mücadele ediyor gibi görünüyor, bu yüzden içiniz rahat olsun."

Tadakiyo, Fuyu ile birlikte başkente varır , Miyo'nun ziyaretinden önce birkaç farklı yerle temasa geçmeyi ihmal etmemiştir.

Sonuç olarak, ordu ve hükümet içindeki mevcut durumla ilgili bazı ayrıntılar öğrenmişti. Buna Ookaito'nun mevcut faaliyetlerine ilişkin bilgiler de dahildi.

Hazuki sanki bir şeyleri kontrol altında tutuyormuş gibi dudağını ısırırdı, ancak bir anda önceki ifadesi geri geldi.

"Oh? Bu iyi o zaman. Kimsenin onunla temasa geçemediğini duydum, bu yüzden bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

"*Öksürük.* Ordunun çekirdeği Usui'nin eline geçti, ancak hükümet tarafında hala ona karşı mücadele ediyorlar ve bir çıkmaza girdiler, bu yüzden potansiyel kan dökülmesine dair herhangi bir işaret yok. Onun hakkında endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum."

Usui hükümeti de ele geçirmeyi başarır, İmparatorluğun işi biterdi. Sadece ordunun onun eline geçmesi bile, herhangi bir yabancı ülkenin bunu öğrenmesi halinde felakete yol açabilirdi.

...savaşa yol açabilir.

Hükümetin bilgi üzerindeki kontrolü hala canlı ve iyiydi, bu nedenle askeri karargahın düşüşü dışarı sızmamıştı, ancak

En azından, dünyanın büyük güçleri büyük olasılıkla sıradan bir iç karışıklığın farkındaydı.

Usui sonunda tahttan indirilse bile, zor bir diplomatik durum kaçınılmazdı.

Önemli askeri görevi göz önüne alındığında, Ookaito'nun asıl zorlukları muhtemelen henüz gelmemiştir. Hükümete ve orduya karşı kamuoyunda artan eleştirileri yatıştırması, kaosu yatıştırması ve yabancı ülkelerle olan anlaşmazlıkları çözmesi gerekecekti.

"...Onun için hiç endişelenmedim."

"Öyle mi?"

"Baba, buraya geldiğimi Miyo'dan sır olarak sakladığından emin ol. Onu daha fazla endişelendirdiğim için kendimi çok kötü hissederim."

Tadakiyo asla böyle bir niyeti olmadığını belli edercesine başını salladı ve Hazuki devam etti.

"Ah, doğru ya. Siz ikiniz başkentte ne kadar kalacaksınız?"

Tadakiyo ve Fuyu, Kiyoka tutuklanmadan önce onlarla temasa geçtiğinde şehre gitmişlerdi; görünüşe göre Kiyoka tehlikede olduğunu biliyordu. Başına bir şey gelirse yardım etmeleri için ailesinden başkentte olmalarını istemiştir.

Tadakiyo'nun kamusal hayattan emekli olduğu düşünüldüğünde, kendisi çok fazla dahil olmayı planlamamıştı ve her şeyin nasıl ilerlediğini görmek için kenardan izlemek niyetindeydi, ancak şimdi Miyo'nun isteğini kabul ettiğine göre, artık bunu yapmayı göze alamazdı.

Kısa bir yolculukta her şeyi toparlaması imkânsız gibi görünüyordu.

"Bu noktada, düğüne kadar burada kalabiliriz." "O zaman ana malikanede kalmalıydınız."

Tadakiyo içten içe şok olmuştu. Fuyu hakkındaki önceki sözlerinden de anlaşılacağı üzere, Hazuki annesini küçümsüyordu, dolayısıyla Tadakiyo kızının karısıyla aynı çatı altında yaşamaya şiddetle karşı çıkacağını düşünmüştü.

"Buradaki handa karnımızı doyurduktan sonra oraya gideceğiz."

Tadakiyo'nun cevabından tatmin olmuş görünen Hazuki gülümsedi ve bir kez daha arkasını döndü.

Giderken el sallamasını izleyen Tadakiyo, elini yastıklı kimonosundan çıkarıp ona el salladı.

Tipik olarak sessiz ve mütevazı Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunun önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Miyo ve Kiyo olay yerini gözlemlemek için yakındaki bir binanın gölgesine saklandı.

"Vergi israfı!"

"Hainler! İmparatorluktan çıkmanızı istiyoruz!"

Bu haykırışlar, İmparatorluğun kıyafetleri, cinsiyetleri ve yaşları farklı olan sıradan vatandaşlarından geliyordu.

Kalabalığın bazı üyeleri ellerinde İMPARATORLUK DÜŞMANI yazılı pankart ve dövizler taşıırken, diğerleri muhabir gibi görünüyordu ve yine diğerleri kapalı kapıdan tırmanmaya çalışıyordu.

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin farkındalık yaratma faaliyetleri ve barışı koruma ekipleri sayesinde hepsi Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne karşı güvensizlik duymaya başlamıştı.

Protestoculara göre, hükümet Hediye ve Grotesklerin varlığını gizlerken, Özel Grotesk Karşıtı Birim üyeleri bu Grotesklerin serbestçe dolaşmasına izin verirken maaş alma cüretini gösteriyordu.

Her iki grup da halkı düşünmemekle eleştiriliyordu.

Protestocuların sayısı yeni yılın başına kıyasla azalmış olsa da, bu tartışmalara değinen makaleler neredeyse her gün gazetelerde yer almaya devam ediyordu.

"...Çok fazla insan var."

Miyo iç çekerek gevşemiş eşarbını düzeltti.

O öğleden sonra Akitaya'dan ayrıldıktan sonra, Miyo ve Kiyo Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunu ziyaret etmişlerdi. Elbette bu, serbestçe hareket etmelerini sağlayacak bir şeyler yapmaya çalışmak içindi - ya da en azından plan buydu.

Aslına bakılırsa, gözcülük yapan herhangi bir muhafız yokmuş gibi görünse de, dışarıdaki insan kalabalığı yeterli bir engeldi. Miyo yaklaşırsa kalabalık tarafından itilip kakılacaktı, bu yüzden istasyona yaklaşmak bile zor olacaktı.

Kiyo soğukkanlılıkla, "Normal bir şekilde içeri girebileceğimizi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Ne yapmamız
gerekiyor?" "Arkadan
dolaşın."

Kiyo'nun rehberliğinde, kalabalığa yakalanmamak için istasyonun arka tarafına doğru uzun yoldan gittiler. İstasyonun arka duvarında normalde kullanılmayan küçük bir kapı vardı.

Kilidi açmayı başarırlarsa, belki içeri girebilirler.

Ön kapının tam aksine, bu alan istasyonun normalde olduğu kadar sessizdi.

Etrafta hiç muhafız yoktu, sadece ön kapıdaki kalabalıkla aynı zihniyeti paylaşıyor gibi görünen az sayıda kadın ve erkek vardı.

"Gözcü olmadığı için şanslıyız ama protestocular etrafta bizi görürse içeri girmek zor olacak."

Kiyo'nun homurdanmasına başını sallayan Miyo, kısa bir süre bekledi. Sonra, yoldan geçenler arasında mükemmel bir mola bekleyerek, Kiyo'nun işaretiyle kapıya doğru aceleyle yürüdü.

"Kilitli değil."

"Öyle
görünüyor."

Bu kapı genellikle kilitli olmasına rağmen, Kiyo ittiğinde herhangi bir direnç göstermeden açıldı, menteşeler hafifçe gıcırdadı.

İzinsiz girmiş gibi kendini biraz suçlu hisseden Miyo, Kiyo'nun izinden giderek istasyon arazisine girdi.

Tanıdık sulama pompasının önünden bahçeyi boydan boya geçerek ve her ihtimale karşı ön kapının etrafından dolaşmamaya dikkat ederek arka girişten ana binaya girdiler.

"Her şey yolunda mı...?"

Arka taraftaki resepsiyon masasında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Miyo'nun duyduğuna göre, Usui birim üyelerinin hareketlerini kısıtlamış, evlerine dönmelerini bile engellemişti. Onun talimatı altında, istasyona giriş çıkışlar ve tanıdıklar aracılığıyla kurulan her türlü temas sıkı bir gözetim altındaydı.

Başka bir deyişle, birimin neredeyse her üyesi istasyonun içinde kilitli kalmıştı.

Miyo oraya varır varmaz birileriyle düşünmüştü ama içerisi o kadar sessizdi ki bu onu tedirgin etti.

"Hepsi tek bir yerde olabilir. Usui'nin kendi Hediye kullanıcılarının herkesi ortadan kaldırdığından şüpheliyim," dedi Kiyo, koridorda uzun adımlarla ilerlerken.

Başka kimseye rastlamadan Kiyoka'nın ofisine ulaştılar. "Bu şekilde içeri dalebileceğimize emin misin...?"

"İçeri zorla girmiyoruz. Ustam bana sorun olmadığını söyledi."

Kiyo kapıyı çalmadan ofisin kapısını açtı. "Ha?"

Miyo küçük bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı.

Kiyoka'nın masa başı işleri için kullandığı ve Miyo'nun sadece bir ay önce günde birkaç kez girip çıktığı ofisin içi büyük ölçüde değişmemişti.

Ancak.

Ofisin ortasında, askeri kıyafetler giymiş tek bir adam bir halının üzerine yüzüstü yığılmıştı.

"Oh, ... Hmm?"

Yerdeki adamın yanı sıra, Kiyoka'nın masasında oturan ve onlara el sallayan başka biri daha vardı.

Burada neler oluyor? Ne yapmalıyım?!

İki adam arasında bakışan Miyo, ne diyeceğini bilemez halde olduğu yerde donup kaldı. Mevcut durum karşısında bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı ve düşüncelerini bir türlü düzene sokamıyordu.

Kadın orada şaşkın şaşkın dururken, masadan ona el sallayan genç adam koşarak yanına geldi.

Bir playboy gibi giyinmişti ve rahat kimonosunun üzerine, çiçekten çiçeğe özgürce kanat çırpan bir kelebeği tasvir eden cafcamlı bir desenle kaplı canlı renklerde bir *haori* giymişti.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutan koltuğuna kendi koltuğuymuş gibi oturan Kazushi Tatsuishi'den başkası değildi.

Kazushi yerdeki adamdan usulca kaçtı ve Miyo'ya doğru yürüdü.

"Vay, vay, bu Miyo değil mi?" "Um, h-hello, Kazushi."

"Sana da merhaba."

Miyo adamı selamladı ve Kazushi de onu selamladı, ancak gözleri yanındaki tanıdık kişiye kilitlenmişti.

Kazushi'nin gözlerini dikmiş kendisine baktığını hisseden Kiyo, hoşnutsuzluk içinde arkasına baktı.

"Hmmm... Selam küçük çocuk. Kaç ? Kiyoka'nın gayrimeşru çocuğu olabilir misin?"

Sözler Kazushi'nin ağzından çıkar çıkmaz, Kiyo küçük yumruğunu tüm gücüyle adamın karnına indirdi.

"Hnaugh."

"Bu saçmalığı kime söylediğini iki kez düşünsen iyi olur."

Adam karnını tutarak yere çökerken Kiyo acımasızca Kazushi'ye baktı. Gözlerindeki bakış tıpkı Kiyoka'nınki gibiydi, acıma duygusundan eser yoktu, insandan çok şeytani bir bakıştı.

Ardından, Kazushi'nin arkasında yerde yatan adam, kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş bir ceset gibi görünerek yavaşça doğruldu.

"Ngggh, hrnnn."

Daha da kötüsü, yavaş ama emin adımlarla Miyo ve diğerlerine yaklaşırken garip bir inilti çıkarmaya başladı.

"Kazushi. ..."

Miyo titreyen parmağıyla adamı işaret ettiğinde Kazushi çömeldiği yerden sendeleyerek kalktı ve arkasını döndü.

"Oh, Godou. Uyanmışsın."

Görünüşe göre, adam yürüyen bir ceset değil, Godou'ydu.

Ezilmiş ve zayıflamış görünen Godou, Kazushi'yi iterek geçti, görünüşe göre bir aydınlanmaya kapılmıştı. Godou, Kiyo'nun önünde diz çöktü ve tanıdığının iki elini de kuvvetle kavradı.

"Bir melek görebiliyorum... Demek sonunda benim için geldin, öyle mi? Komutana bu kadar çok benziyor olmanızın tuhaf olduğunu söylemeliyim ama şu noktada umurumda değil. Tamam o zaman, cennete gitmeye hazırım-"

"Gerçekle yüzleş, seni aptal."

Kiyo buz gibi bir bakışla Godou'nun ellerini silkeli ve yumruğunu Godou'nun kafasına indirdi. Acı içinde inleyen Godou yüz üstü yere düştü.

Miyo, önünde aniden beliren acımasız sahne karşısında şok içinde ağzını kapattı.

Ancak bir an sonra Godou tekrar ayağa kalktı ve sanki aldığı darbe aklını başına toplamasına yardımcı olmuş gibi her zamanki haline biraz daha benziyordu.

Sonra Kiyo'yu bir kez daha fark etti ve abartılı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Huhhh?! Ne oldu?! Komutan küçüldü!" Godou şaşkınlıkla yüksek sesle bağırdı ve Kiyo'nun sinirli bir bakışla iki kulağını da kapatmasına neden oldu.

"Sesini alçalt..."

"Hayır, ama cidden, neden? Komutan, çok küçüksünüz. Ha-ha-ha, bu çok eğlenceli."

Godou karnını tuttu ve gülmeye başladı, o sırada Kiyo yumruğunu adamın kafasına tekrar indirdi.

Kazushi, sanki kendi karnına bir yumruk yememiş gibi davranarak, bıkkın bir sırıtişla Godou'ya baktı.

Miyo bu şekilde hiçbir yere varamayacaktı. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdikten sonra konuştu.

"Sanırım bu kadar yeter, ."

Sesi gür değildi ama ofiste net bir şekilde yayılarak diğer üçünü susturdu.

İstasyondaki mevcut durumun nasıl olduğundan, buradan sonra nasıl hareket etmesi gerektiğine kadar sorması gereken pek çok şey vardı

dışarı. Eğer konuya girmezse, saçmalıkları akşama kadar .

Herkes ofisteki koltuklara ya da kanepeye oturdu ve Kiyo hemen konuya girdi.

"Peki Godou tam olarak neden yerde yatıyordu ve Kazushi'nin ustamın ofisinde ne işi vardı?"

Kazushi gülümseyerek arkasını dönerken, Godou aniden başını ellerinin arasına aldı ve hızlı bir şekilde şikayet etmeye başladı.

"Berbat bir durum! Komutan burada olmadığı için tüm birimi yönetmek zorundayım ve daha da kötüsü, Usui'nin gönderdiği karargâhtaki adamların gözleri hep üzerimizde, bu yüzden ayrılmak bile imkânsız! Tüm bunlara rağmen, birimdeki sıcak kanlı adamların hepsi "Komutanı hemen kurtarmalıyız!" ve "Bu muhafızları gönderebiliriz, sorun değil!" diye bağırmaya başladı. Bu her şeyi daha da kötüleştirecekti, bu yüzden onları dizginlemeye çalıştım, ama şimdi hepsinin kişi *benim*! Her şeyin ötesinde, her gün kapıyı kırmaya çalışan büyük bir kalabalık var!"

Tüm bunları hayal etmek bile Miyo'nun Godou'nun yaşadığı zorluklara sempati duymasını sağladı. Erkekler ve sorumlulukları arasında sıkışıp kalmanın zihinsel gerginliği oldukça fazla olmalıydı.

Miyo tüm bunların acısı karşısında göğsünde bir sancı hissetti.

"Herkes burada kilitli kalmaktan rahatsız oluyor ve moraller gün geçtikçe daha da bozuluyor. Hiçbir şey yapamıyoruz ve yine de Grotesquerie ile ilgili işler her zamanki gibi akmaya devam ediyor, bu yüzden insanlar şimdi devriyeye çıkamayacak kadar tembel olduğumuzdan şikayet ediyor. Demek istediğim, her şeyden önce burada, grup adamları bu şekilde kilitli kalmak ve birlikte yaşamaya çalışmak tamamen imkansız! Neyse ki yiyecek almak için dışarı çıkmamıza izin veriyorlar, ama yemek pişirme, temizlik, çamaşır yıkama ve bu tür şeyler? Bunların herkes arasında eşit olarak paylaştırılması gerekiyor ama yine de konuda didişip duruyorlar!"

Godou duygusal olarak dengesizleşiyordu, bu yüzden Kazushi devraldı.

"Tüm bunlar olurken Bay Ookaito'dan bir mesaj aldık. Görünüşe göre, sonunda askeri muhafızları indirmek için pazarlık yapmış.

Godou, herkesin nihayet yeniden özgürce hareket duyduğunda, o kadar rahatladı ki kendinden geçti ve yere düştü."

Godou'nun ne kadar bitkin görüldüğünü gördükten ve şikayetlerini dinledikten sonra, Miyo onun bunu yaptığını görebiliyordu.

Açıklamalarından tatmin olan Kiyo iç çekti.

"Sanırım herkes dojo'da ya da Mukadeyama'nın emri altında başka bir yerde savaşa hazırlanmaya başladı?"

"Evet, temelde," dedi Kazushi omuz silkerek, sanki bu başkasının sorunuymuş gibi.

Bu durum Miyo'nun bir soru sormasına yol açtı. "Bay Tatsuishi, neden buradasınız?"

Kazushi zarifçe bacak bacak üstüne attı, şatafatlı yelpazesini bir çırpıda açtı ve zevkle gözlerini kıstı.

"Oh, ben mi? Herkesin Kudou'nun yakalanmasıyla ilgili bir sorun yaşadığını düşündüm ve Özel Grotesk Karşıtı Birim İmparatorluk Sarayı'ndan döndüğünde onlarla dalga geçmek için istasyona geldim. Ama sonra kendimi hepsiyle birlikte burada kilitli buldum!"

"...Hak ettiğini buldun," diye mırıldandı Godou sessizce, tamamen kederli bir halde.

Godou'yu gereksiz yere küçümsemeye odaklanmasaydı Kazushi'nin burada sıkışıp kalmayacağı konusunda haklıydı.

Her halükârda, bu durum daha önce neden etrafta hiç muhafız olmadığını açıklıyordu.

Ookaito sağ salimdi ve üstelik Usui'ye direnmek için nüfuzunu kullanıyordu. Artık Özel Anti-Grotesquerie Birimi serbestçe hareket edebildiğine göre, Miyo onlardan yardım istemek için mükemmel bir fırsata sahipti.

"bir kenara bırakırsak, şimdi ne yapacaksınız?"

Bu küçük tanıdık bizim için emir verecek mi?"

Kazushi Godou'yu tamamen görmezden gelerek ağzını yelpazesinin arkasına sakladı ve Kiyo'ya baktı.

Kazushi'nin araştıran bakışlarından en ufak bir rahatsızlık duymayan Kiyo boş boş başını salladı.

"Hayır, ben emir vermiyorum. Ben bir tanıdıktan başka bir şey değilim. Buradan ileriye doğru..."

Kiyo, Miyo'nun sözünü bitirmesi için döndü ve Miyo derin bir baş hareketiyle onayladı. Duruşunu düzelterek ellerini hafifçe kucağına koydu ve hafifçe sıktı.

"Bu sabah Kiyoka'nın babasını ziyaret ettik ve ondan yardım istedik. Yarın siz Yetenekli Cemaatle yüzleşmeden önce Kiyoka'yı kurtaracağız."

Godou'nun nefesi kesildi ve Kazushi şok içinde gözlerini açtı.

Oda gerginlikle doldu, ancak Miyo gözünü kırpmadan iki adamla yüzleşti.

Kiyoka'yı tek başına kurtarmaya yetecek gücü yoktu, bu yüzden onların anlayışı ve işbirliği vazgeçilmez olacaktı.

"Bu çok tehlikeli...!" İlk itiraz eden Godou oldu.

Bu çok doğaldı. Güçsüz olduğunu çok iyi bildiği amirinin nişanlısı, ölümün pençesine yürüyeceğini söylüyordu.

Bu, Miyo'nun Usui'nin pençelerine düşmeyi düşündüğü zamandan farklı değildi.

Ancak, o sabahla karşılaştırıldığında, zihin durumu ve hazırlık seviyesi çığınca farklıydı. O zamanlar düşünceleri tutarsızdı, ancak şimdi zihni soğumuş ve en derin çekirdeğine kadar temizlenmişti.

...Ben zayıfım ve iyi eğitilmiş değilim.

Muhtemelen askeri karargahta Miyo'nun en iyi olabileceği tek bir kişi bile yoktu. Yine de pes etmek hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Çok riskli olsa bile, ben gidiyorum." "Bekle, bu-"

Kazushi, onu durdurmaya çalışmakta ısrar eden Godou'yu dizginledi ve önünü kesmek için kepenkli yelpazesini ona doğru uzattı. Godou sessizleşti ve Kazushi'ye şüpheyle baktı.

"Anlıyorum. Bu durumda, size eşlik edeceğim."

Kazushi'nin soğukkanlı ve rahat ifadeleri karşısında Godou dönüp ona baktı.

Miyo da Kazushi'nin böyle bir teklifte bulunacağını asla düşünemezdi ve yaşadığı şok kısa bir an için nefesini kesti.

"Ha? Sen, bekle, neden?"

"Çünkü bu iş için en uygun kişi benim. Çok kalın kafalısın, değil mi Godou?"

Kazushi her zamanki gibi umursamaz görünüyordu ve Miyo bunun bir şaka olup olmadığına gerçekten karar veremiyordu.

Ama kendisi de dahil olmak üzere oradaki herkes onun sözlerindeki ciddiyeti hissedebiliyor ve muhtemelen içtenlikle konuştuğunu sezebiliyordu.

"Bundan gerçekten emin misin?"

Öyle demek istememişti ama Miyo' soruyu ifade ediş biçimi, sanki hayatını ortaya koymaya hazır olduğundan emin olmak istermiş gibi küçümseyici gelmişti.

Ancak Kazushi başını sallamakla yetindi, onun sorusunu pek de ciddiye almışa benzemiyordu.

"Elbette. Mümkünse herhangi bir beladan kaçınmak isterim. Başka ne yapabilirim ki? Kudou etrafta olmadan, düzensiz bir kalabalıktan başka bir şey değiliz."

Düzensiz bir kalabalık... Miyo kelimeleri fısıltıyla kendi kendine tekrarladı.

Godou'nun az önce onlara anlattığı zorlukları düşününce, Kazushi'nin değerlendirmesine katılmadan edemedi. Belki de Hediye kullanıcıları, hizmet etmek için her zaman kendilerinden daha güçlü birine ihtiyaç duyan vahşi aslanlar gibiydi.

Elbette Miyo, Godou'nun da böyle bir gruba liderlik edecek niteliklere sahip olmadığını söylemek istememişti.

"Çok teşekkür ederim. Doğrusu, en başından beri sizden yardım istemeyi düşünüyordum, Bay Tatsuishi."

Miyo, Kazushi'yi kibarca selamladı.

Çoğu insan Özel Grotesk Karşıtı Birimi büyük ölçüde terk etmiş olsa da, Godou ve diğerleri ordunun bir parçası oldukları için tam bir hareket özgürlüğüne sahip değillerdi.

Ancak Kazushi gibi bir sivil, eylemlerinden sorumlu tutulacağı bir konumda değildi ve müdahale ederek başkalarını da bu işe bulaştırmayacaktı.

Yardım istemek için en uygun kişi gerçekten de oydu.

"Oh, pekala. Bu her şeyi çözer, değil mi?"

Godou, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yelpazesini açan Kazushi'ye çok şey ifade eden bir bakış attı.

Miyo'ya göre Godou'nun ifadesi, Kiyoka'yı kurtarmaya kendisinin gidememesinden duyduğu hayal kırıklığı, Kazushi için duyduğu endişe ve geleceğe dair endişeleri gibi karmaşık duygularını yansıtıyordu.

Artık sessiz olan odanın dışında, uzaktan gelen insan seslerini duydular.

Bunlar savaşa hazırlanan birim üyelerinin sesleri miydi? Yoksa Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin sona ermesi için çağrıda bulunan vatandaşların sesleri miydi?

Odadaki hava biraz dağıldıktan sonra Kiyo içini çekti.

"Godou."

"...Evet?"

Godou'nun cevabında asık suratlı bir tını vardı.

"Gerisi senin elinde."

". "

Kiyo'nun sözleri üzerine Godou hızla doğruldu ve saygıyla eğildi. Yüz ifadesi çoktan askeri bir gücü komuta eden bir liderin yüz ifadesine dönüşmüştü.

Ama sonra atlamadan kederli bir iç çekti.

"...Bana bunu söylediğinizde başka bir şey söyleyemem, değil mi?"

Godou hafifçe yüzünü buruşturarak cevap verdi, sanki omuzlarında zaten çok yük olduğunu söylemek ister gibiydi. Bu görüntü Miyo'yu rahatlattı ve Kiyo'nun hafifçe başını sallamasına neden oldu.

Bu aşamadan sonra, ileriye dönük planları üzerinde çalıştılar ve görüşmeleri gereken her şeyi karara bağladılar.

Ertesi sabah ilk iş, Miyo, Kiyo ve Kazushi gizlice Usui'nin gizlendiği ve Kiyoka'nın tutulduğu askeri karargâha gireceklerdi.

Godou ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin geri kalanının, Tadaki tarafından bir araya getirilen Hediye kullanıcılarıyla birlikte, ilk önce bir aldatmaca olarak saldırı başlatması fikrini ortaya attılar, ancak sonuçta bunu reddettiler. Çatışmalar şiddetlenirse, kendilerini ordu olarak gösteremeyen Miyo'nun grubu daha da göze batacak ve sızma girişimleri baltalanacaktı.

Bu nedenle, önce Miyo'nun grubunun karargâha sızmasını sağlamaya karar verdiler. Kiyoka'nın bulunduğu yere ulaştıklarında, Godou'nun birlikleri onlar için bir karışıklık yaratacaktı.

Hediye kullanıcılarından oluşan büyük bir güç askeri karargâha girdiğinde, Usui savunmasını güçlendirmek için kendi askerlerini göndermek zorunda kalacak, iç bölgelerde personel eksikliği yaşanacak ve bu da Miyo'nun grubunun adamın kendisiyle yüzleşmesine olanak sağlayacaktı. En azından böyle bir sonuca varmışlardı.

Eğer Arata ortaya çıkarsa, o zaman.

Miyo'nun düşünceleri, normalde şu anda onlarla birlikte olması hiç de yadırganmayacak olan kuzenine döndü.

Usui'nin kuvvetlerindeki bilinmeyen unsur oydu. Hediye-kullanıcı ve yapay Hediye-kullanıcı güçlerinin kafa kafaya çarpışma zamanı geldiğinde, ön saflarda mı olacaktı yoksa Usui'nin yanında mı kalacaktı?

Godou ve Kazushi her iki tarafa da gidebileceğini düşünüyor gibiydi...

Arata'nın benim için geleceğinden hiç şüphem yok.

Miyo ikna olmuştu. Yine de, beklenmedik durumlara hazırlıklı olmak her zaman iyi bir fikirdi ve konuyu zorlamayı planlamıyordu.

O sadece kuzenini durdurmak istiyordu. Miyo'nun duyguları orada başladı ve bitti.

"Tüm bunlar halledildikten sonra, biz kendi tarafımızda hazırlanmaya devam edeceğiz, bu yüzden üçünüzün şimdilik buradan ayrılmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Günün geri kalanında muhtemelen güvende olacağız, ancak ordunun bizi tekrar ne zaman gözetlemeye başlayacağını bilmiyoruz."

Miyo, Godou'nun uyarısına katıldı.

Bağımsız hareket ettikleri bir plan yapmak için onca zahmete girdikten sonra, Miyo'nun grubunun istasyonda sıkışıp kalması büyük bir sorun olurdu.

Ayrıca Miyo, kendisi gibi bekâr bir kadının erkeklerle dolu bir istasyonda bir gece geçirmesinin nasıl görüneceği konusunda endişeliydi.

"Oh, harika. Ben de gelebilirim, değil mi? Burası o kadar pis ki neredeyse sınıırıma dayanmıştım."

Godou, Kazushi'nin abartılı coşkusuna kaşlarını çatı.

"Oh, evet, burası kirli olduğu için çok üzgünüm. Gerçi senin durumunda, sanırım gözlerini dikip bakacağın güzel bir kadının olmadığı her yerde mutsuz oluyorsun."

"Gördün mü, ."

İkisi gerçekten de günün her saatinde kavga ediyorlardı.

Ancak bu sefer, Miyo onları zamanki gibi davranırken görünce rahatladı.

Sahne de eksik olan tek şey Kiyoka ve Arata'ydı.

Miyo ne pahasına olursa olsun başaracaktı. Bu kez herkese yardım etme sırası ondaydı.

Ne kadar az gücüm olursa olsun, elimden gelen her şeyi yapacağım.

Godou ve Kazushi'nin tartışmaları zihninin gerisinde sıcak, gündelik bir hayatın görüntüleri canlanırken uzaklaştı.

O akşam, güneş batmaya başlayıp alacakaranlık bastırırken, Miyo ve Kiyo Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundan ayrıldılar ve Kazushi'yi de yanlarına alarak Usuba malikanesine döndüler.

Yoshirou, Miyo ve Kiyo'nun beklenmedik misafiri hakkında yorum yapmaktan kaçındı ve onları sıcak bir şekilde karşıladı.

"Usubaların evinin bir yer olduğunu hep merak etmişimdir ama aslında oldukça normal, değil mi?"

Miyo'dan geceyi Usuba malikanesinde geçireceklerini öğrendikten sonra, Kazushi tüm yolculuğu orada geçirmişti.

heyecanlı. Oraya varır varmaz etrafına bakındı ve değerlendirmesini yaptı.

Miyo, uzun zamandır tanıdığı Kazushi'nin Usuba'nın evinde dikildiğini görünce tuhaf hissetmekten kendini alamadı.

"Miyo."

"Evet...?"

Birlikte basit bir akşam yemeği yedikten sonra Kazushi birinci kattaki misafir odasına çıktı. Miyo, Kiyo ile her zamanki odalarına doğru ilerlerken Yoshirou onu durdurdu.

"Bugün nereye gittin?"

"Kiyoka'nın anne ve babasını ziyaret ettikten sonra Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna gittim."

Yoshirou'nun kendisi için endişelendiğini hisseden Miyo dürüstçe cevap verdi.

Yarın, her şey nihayet bir sonuca bağlanacaktı. İşler kötü giderse, Miyo hayatını kaybedebilirdi - takip ettiği karışık, dolambaçlı ve karanlık kaderin son neredeyse yaşamla ölüm arasındaki sınır gibiydi.

Bu akşam, son savaşlarından önceki son gece dönecek bir yeri olduğu için son derece minnettar hissediyordu.

Kudou'nun ana malikanesine geri dönmek garip olurdu ve Kiyoka'nın evi kendini çok yalnız hissedirdi.

"Gerçekten mi? O zaman yarın o gün."

Yoshirou ona durumu anladığını gösteren bir bakış attı, Miyo da başıyla onayladı. Bunu yaptığında, büyükbabasının yıpranmış yüzüne zayıf bir gülümseme geldi.

"Sumi'yi evlenmeye gönderdiğim günden beri böyle hissetmemiştim." Miyo'nun nefesi boğazında düğümlendi.

Birini, onun için hiçbir şey yapamadan uğurlamak acı vericiydi. Asılsız suçlamalarla tutuklandıktan sonra götürülen Kiyoka'nın görüntüsü aklına geldi.

Kendi çaresizliğinin, korkaklığının ve pişmanlığının hiç o anki kadar farkında olmamıştı.

Yine de bu acı ve sabırsızlık bile, değer verdiği neredeyse hiçbir şey yokken asla hissetmeyeceği şeylerdi.

"İlginiz için çok teşekkür ederim, Büyükbaba." "Miyo..."

"Ne olursa olsun geri geleceğim. İlkbahardaki düğünümüz için davetli listesinde olacaksın, bu yüzden mutlaka katıl, tamam mı?"

Miyo yarının ona ne getireceğini bilmeden yaşıyordu. Sanki Saimori'lerin evindeki günlerine geri dönmüş gibiydi.

Ancak, kesin olarak farklı olan bir şey vardı.

Gelecek için umudu vardı. Artık, neredeyse her gününü öbür dünyaya götürülmeyi umarak geçirdiği geçmişteki ruh halinden tamamen farklı olduğunu cesaretle söyleyebilirdi.

Artık ölmesinin daha iyi olacağına inanmıyordu. Yaşamaya devam edecekti.

Ama hala Kiyoka'ya ihtiyacım var.

Miyo, Yoshirou'ya toplayabildiği en parlak gülümsemeyi vermeye çalıştı. "Doğru, doğru... Dört gözle bekliyorum."

Yoshirou'dan ayrılan Miyo, ikinci kattaki odasına girdi ve ses çıkarmadan kapıyı kapattı. Bir anda tüm yorgunluğu yüzeye çıktı ve gücünü kaybederek kapıya yaslandı ve yere yığıldı.

"Haaah..."

Hiç konuşmadan ona eşlik eden Kiyo, onun mahzun gözlerinin içine baktı.

"İyi misin?" "Evet.

İyiyim."

Verdiği cevaba rağmen elleri ve ayakları titriyordu.

Doğrusu, dayanabileceğinden çok daha fazla endişeliydi. Ertesi günü düşündüğünde, her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini ya da herkesin iyi olup olmayacağını merak ederek o kadar acı verici bir şekilde endişeleniyordu ki göğsünün patlayabileceğini düşünüyordu.

Cesur bir yüz ifadesi takınması gerekiyordu, yoksa bir sonraki adımı atma yeteneğini kaybedecekti.

"Biliyor musun, güçlü konusunda gerçekten çok iyisin."

"Ha?" Miyo başını kaldırdı.

Kiyo'nun konuşma tarzı her zaman Kiyoka'benzerdi ama bu sözler gerçekten de nişanlısının ağzından çıkmış gibiydi.

Bu doğru olamazdı. Kiyo, Kiyoka'nın görünüşüne modellenmiş bir tanıdıktı, aslında adamın kendisi değildi.

Miyo'nun şaşkınlıktan donup kaldığını gören Kiyo, nazik gözlerle ona baktı. "O kadar korkma. Ne olursa olsun seni koruyacağıma yemin ederim.

olur."

Kiyo alnını onunkine yaklaştırdı. Vücut ısısı olmamasına ve soğuk hissetmesi gerekmesine rağmen, ondan hafif bir sıcaklık hissetti.

Bu çok rahatlatıcı.

Tanıdık Kiyo ne nefes alıyordu ne de kalbi atıyordu. Yine de ona doğru bastırıldığında, felçli kalbinin ve vücudunun yavaşça gevşemeye hissetti.

"Teşekkür , Kiyo."

Titremesi tamamen azalmıştı. Bir nefes verdiğinde, sadece hayal gücünden kaynaklanıyor olsa da, vücudu biraz daha ısınmış gibi hissetti.

"Rahat ol. Eğer yardımı olacaksa sana bir ninni söylemeye hazırım." "...Bir ninni."

Bu kötü bir fikir olmayabilirdi. Küçükken ona bakan hizmetçi Hana'nın onun için nasıl şarkı söylediğini düşündü. Kiyo'nun da aynı şeyi yapma ihtimali kalbini ısıttı.

Saçlarını bırakan ve geceliklerini giyen Miyo yatağına uzandı.

Ne kadar endişeli olursa olsun, şimdi tamamen gece uykusuna dalmıştı.

"Kiyo, bana ninni söyleyeceksin, değil mi?" "Evet... Eğer ısrar ediyorsan."

Miyo kendini yeniden çocukmuş gibi hissederek Kiyo'ya yalvardıktan sonra, tanıdık başını salladı ve sessizce şarkı söylemeye başladı.

Sesi bir meleğinki gibi güzel, tiz ve berraktı.

Rahatlatıcı melodi onu kısa sürede uykuya sürükleyecekti ya da o öyle sanıyordu.

Hmm...?

Belki de bu sadece onun hayal gücüydü. Dinlerken biraz daha rahatlayabileceğini ve uykuya dalabileceğini düşünmüştü ama şarkıda dikkatini çeken bir şey vardı.

Güzel sesinin aksine, Kiyo'nun tonlaması belli belirsiz rahatsız ediciydi.

Akortsuz mu söylüyor?

Kiyo'nun söylediği melodi Miyo'ya tanıdık gelmiyordu ama en azından muhtemelen doğru perdede olmadığını söyleyebilirdi.

Ancak, gözlerini hafifçe açıp Kiyo'nun yüzüne baktığında, onun metanetli olduğunu ve bu hatadan dolayı pek de endişeli görünmediğini gördü.

...Tee-hee.

Görünüşe göre, ünlüler iyi şarkıcı değilmiş. Bu yeni keşif onu rahatlatmış ve tekrar gözlerini kapattı.

Ninniye dinlemek onu tamamen sakinleştirmede. Yine de, ne olduğunu anlamadan önce, kesinlikle olumlu bir his onu ele geçirdi ve zihnini sakinleştirdi.

Hafif akortsuz melodiye eşlik ederken, bilinci yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Cesur bir görüntü sergilemek Miyo'nun uzmanlık alanıydı. Yarın ve sadece yarın, mümkün olan en cesur tavrı sergilemek için her şeyini - daha önce hiç kadar- ortaya koyacaktı.

Endişesini bastırmak için değil, ilerlemek için kendine güç vermek için.

Miyo, göğsündeki koruyucu tılsıma hafifçe bastırarak kendinden geçti.

✿ BÖLÜM ✿

Kapalı Rüyanın Ötesinde

Beyaz nefesi korkunç derecede yoğundu.

Miyo'nun grubu Usuba'ların evinden ayrılıp gizlice askeri karargâha doğru ilerlediğinde sabah her zamankinden daha da soğuktu; o kadar soğuktu ki her adımda ayakları donacakmış gibi hissediyorlardı.

Güneş henüz doğmamıştı ve çevreleri belli belirsiz bir alacakaranlıkla kaplıydı.

Ne ayı ne de güneşi barındıran, gece ile gündüz arasında gelen çivit mavisi gökyüzünün altında Miyo, Kiyo ve Kazushi basit bir gezintiye çıkmış gibi yürüyorlardı. Ancak nihayet askeri karargâha vardıklarında yüzlerindeki ifade gergindi.

Şimdiye kadar kaç kez buraya gelmişti?

Miyo'nun ziyaretlerinin hiçbiri ona burası hakkında özellikle iyi bir izlenim bırakmamıştı ve bu noktada kendini düpedüz şanssız hissediyordu.

Buraya son gelişindeki sinir bozucu sessizliğin aksine, şehrin çoğu hâlâ uykudaydı. Neredeyse boş olan sokaklarda herhangi bir askeri personel de hissetmemişti.

Bu saatte, neredeyse şafak sökmek üzereyken, gözcünün dikkatinin azalmaya başlaması kolaydı.

Karargâhın ana kapısı normalde asla gözetlenmezken, Miyo rüyasında bu sabah, tam şu anda, askeri ana kapının tamamen korumasız olacağını görmüştü.

"Hadi gidelim."

Miyo dosdoğru önüne bakarak Kiyo ve Kazushi'yi teşvik .

Bu an tam da şeydi. Üçü yürümeye başladı ve birkaç gün önce çok sıkı korunan kapının tamamen terk edilmiş ve ardına kadar açık olduğunu gördü.

Orada onlara tek bir soru soracak kimse olmadığı için askeri karargâha ellerini kollarını sallayarak girdiler.

"Güvenliğin bu kadar gevşek olmasını hiç beklemezdim. Bu gülünç," dedi Kazushi az önce geçtikleri kapıya dönerken bıkkınlıkla. Miyo yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

"Her zaman böyle olduğuna inanmıyorum. Herkes bugün tam da bu saatte gitmiş oldu."

"Yine de güvenlik protokollerini gözden geçirmeleri gerekiyor." Kiyo inledi ve yüz ifadesi ciddileşti.

Miyo ve doğal olarak Kiyo bunu zaten biliyordu ama gevşek güvenliğin sorumlusu Usui'ydi.

Usui kendisine karşı çıkabileceğini düşündüğü ordu mensuplarına herhangi bir iş vermemiş olmalıydı. Bu da ordunun normalde sahip olduğu insan gücünden yoksun olduğu anlamına geliyordu.

Usui kaldırılrsa bile, bu muamma muhtemelen devam edecektir.

Onun yanında yer , daha önce bulundukları pozisyonlara yeniden atanamayacaklardı. Liderlikteki bir değişiklik, ordunun mevcut durumunun devam etmesiyle sonuçlanacaktır.

Miyo sesini alçaltarak gördüğü geleceği takip etti ve karargâhın arazisini kaplayan asfaltsız çakıl taşları boyunca ilerledi.

Her birim için bir istasyon, bir kışla ve bir hastane vardı. Biraz ayrı bir alanda da devasa bir eğitim alanı ve araba garajı vardı. Arazideki gaz lambaları yanıyordu ama binaların hiçbirinin içinde ışık yanmıyordu.

İlk hedefleri Kiyoka'nın tutulduğu hapishaneydi. Oradan, Usui'nin büyük olasılıkla saklandığı merkez komutanlığına doğru yol alacaklardı.

"Sanki yolu biliyor gibisin," diye yorumladı Kazushi, Miyo'nun kendinden emin bir şekilde ilerleyişini izlerken.

"Yolu biliyorum."

Miyo rüyasında gördüğü yolu aynen yürüyordu. Buraya kadar gelebilmişti çünkü karargâhın düzeni çoğunlukla rüyasında gördüğünden farklı değildi.

Sonunda grubu, binalardaki boşlukların daralmaya başladığı bir alana geldi. O zaman bile hapishane diğer yapıların arasında göze çarpıyordu.

Askeri karargâhtaki hapishane çok sayıda insanı barındıracak şekilde inşa edilmemişti. Bir cezaevinin aksine, daha çok bir tür geçici hücre olarak kullanılıyordu.

Buna rağmen binanın etrafı uzun, ölçülmesi zor bir çitle çevriliydi ve duvarları tuğladan yapılmıştı ve demir parmaklıklı pencerelerle çevriliydi. Sıkı bir şekilde tahkim edilmiş izlenimi veriyordu.

Hapishanenin girişinde iki katlı bir idari bina yükseliyordu. İçerisi bir depo tarafından kapatılmıştı, bu yüzden içeride bir şey görmek imkansızdı.

Orduya ait tesislerin her biri sert ve soğuk bir izlenim bırakıyordu ama bu bina çok daha heybetliydi.

Miyo yüksek sesle yutkundu.

Sadece bu binaya girmesi gerekmiyordu; Kiyoka gibi güçlü Hediye kullanıcılarını tutmak için özel olarak yapılmış bir hapishane hücresine erişmek için binanın derinliklerindeki en alt katmana da sızması gerekiyordu.

Önünde ne olduğunu bilmesine rağmen, bu görev hiç de kolay olmayacaktı.

"Muhtemelen burada çok sayıda askeri personelle karşılaşacağız. Yaptığımızda-"

"Kimseye burada olduğumuzu belli etmeden önce onları dışarı çıkaracağımdan emin olabilirsiniz."

Kazushi, onun ne söylemek istediğini zaten biliyormuş gibi gülümsedi ve Kiyo sessizce başını salladı.

Tanrıya şükür ikisi de çok güvenilir.

Tek başına olsaydı işler böyle gelişmezdi.

Gergin sinirlerini hafifçe gevşeten Miyo, her ikisine de başını sallayarak cevap .

Tabii ki idari binanın ön giriş kapısı, ön kapı gibi kilitli değildi. Neyse ki pencerelerinde parmaklık yoktu, bu yüzden üçü yan taraftan dolaşıp arkadaki pencereden içeri girdiler.

Bu pencerenin kilidi açık olmalıdır.

Miyo ellerini üzerine koymaya çalıştı ama pencere onun için biraz fazla yüksekti ve etrafı uzun otlarla çevriliydi, bu yüzden zar zor ulaşabildi.

Elini daha uzatmak için sessizce çabalarken, Kazushi kolunu arkasından uzatarak ağır pencereyi sorunsuzca açtı.

Arkasını döndüğünde, soğuk ve rahat adamla göz göze geldi.

Miyo'nun bir şey söylemesini beklemeden pencereye doğru zıpladı, *haori*'si arkasında dalgalanıyordu, sonra o kadar zahmetsizce aşağı atladı ki, bir akrobasi başarısı gibi görünüyordu.

Miyo aslında kendisi hakkında böyle hissetmiyordu ama bu manzara ona bir Hediye kullanıcısının fiziksel yeteneklerinin ne kadar etkileyici olduğunu bir kez daha fark ettirdi.

Kazushi, Miyo'ya elini uzatmadan önce yelpazesini göğüs cebine koydu.

"...teşekkür ederim."

Duyup duymadığını bile bilmediği, çıkarabildiği en sessiz ona teşekkür eden Miyo, onun elini tuttu ve kendini içeri atmayı başardı.

Arkalarından gelen Kiyo hafifçe pencereden atladı ve ses çıkarmadan odanın içine indi.

"Burası bir arşiv mi?"

Kazushi pencereyi sessizce kapatırken başını eğdi.

Gizlice girdikleri oda, içinde birçok kitap ve belge bulunan ahşap raflarla kaplıydı. Bu raflarla

Miyo, havadaki tozun karakteristik özelliğinden buranın bir depo ya da Kazushi'nin söylediği gibi bir arşiv olarak kullanıldığını anladı.

Çok fazla ziyaretçi görmüyordu, bu yüzden gizlice girmek için ideal bir yerd.

"...Kilitleme konusunda çok ihmalkârlar," diye mırıldandı Kiyo, kaşlarını çatarak.

Yaya trafiğinin azlığı göz önünde bulundurulduğunda, birisinin pencereleri kilitlemeyi unutmuş olması ve bunu kimsenin fark etmemiş olması muhtemeldi - bu tesisin önemi düşünıldüğünde, dikkatsizliğin zirvesi.

Her ne kadar bu dikkatsizlik anı Miyo ve diğerlerine zorla içeri girmek için mükemmel bir fırsat sunmuş olsa da, askerlerin gelecekte daha dikkatli olmaları gerekecekti.

Kazushi arşivin kapısını içeriden açtıktan sonra etrafı kontrol etmek için kapıyı araladı. Neyse idari binanın koridoru sadece geceleri yanan lambalarla aydınlatılıyordu ve herhangi bir insan izine rastlanmamıştı. Ancak havanın nemli ve rutubetli oluşu oldukça rahatsız ediciydi.

Kazushi arkasını dönüp Miyo ve Kiyo'ya başıyla işaret etti, ciddiyetle onun işaretini bekliyordu.

Onlar da başlarıyla onayladılar ve Kazushi gıcırdamasını önlemek için kapıyı gizlice açıp koridora çıktı.

Bu oldukça gergin bir , değil mi?

Bir Grotesquerie ile ilk kez karşı karşıya geldiğinde bile bu kadar gergin hissetmemişti. Şu anda, havadaki endişenin derisini delip geçeceğini ve omurgasından aşağı heyecan ürpertileri göndereceğini hissediyordu.

Miyo önlerinde yürümeye başladıktan sonra Kazushi ona baktı.

Sırtı vakurdu, gökyüzüne doğru dikilmişti. Ayak sesleri temiz bir zarafeti gizliyor, hiçbir tedirginlik belirtisi göstermiyordu.

Vücudu küçük, narin bir şey olmasına rağmen, İmparatorluk Sarayı'nın koridorlarında dolaşan bir prensesinki gibi cesur bir heybetin ondan yayıldığını hissetti. Onda zerre kadar belirsizlik ya da şüphe hissetmedi.

Koridordaki bir dönemece yaklaştıklarında Kazushi düşmanlara karşı keşif yapmak için önden gitti. Koridorun ıssız olduğunu teyit ettikten sonra yollarına devam ettiler.

Tam o sırada açılan bir kapının sesini duydular.

Kapı gürültülü bir gıcırtyla usulca açıldı, ancak sorumlu adam ortaya çıkmadan önce Kazushi sessizce yanına koştu, arkasına geçti ve ellerini boynuna doladı.

"Hngh...!"

Orta yaşların sonundaki asker, kısa bir inilti çıkarmadan önce yüzlerini görme fırsatı bile bulamadı, bilincini kaybetti ve yere yığıldı.

Kazushi onu öldürmemişti. Gereksiz yere kan dökmekten kazanılacak bir şey yoktu.

"Whew."

Başka kimsenin olmadığından emin olmak için odanın içine baktıktan sonra Kazushi, Miyo ve Kiyo'nun yanına dönmek için yere yayılmış askerin üzerinden geçerken bir iç çekti.

". "

"Ama tabii ki. Ne de bugün size eşlik etmekle görevlendirildim."

Ordunun bir parçası olmasa da Kazushi ellerini kirletmeye yabancı değildi.

Yeteneği çok güçlü değildi ve onunla ilgili becerileri de en iyi ihtimalle vasattı.

Ancak, bir gün aile adını miras alacakken beceriksiz olmayı göze alamazdı, bu yüzden görevlerini yerine getirmek için Yeteneği dışındaki teknikler konusunda eğitim aldı.

Uzmanlık alanı olan dispanser sanatları buna bir örnekti ve genel bir dövüş sanatları eğitimi de almıştı.

Küçük kardeşi, Kazushi'nin sadece şehirde gezip tozduğuna inanıyor gibiydi, ama tüm ciddiyetsizliğine rağmen sıkı çalışmıştı

boş zamanlarında. "...Doğru.
teşekkür ederim."

Miyo hafif gergin bir gülümsemeyle ona teşekkür etti ve yere yığılmış askere acıyarak baktı. Hâlâ her zamanki gibi vakur ve asildi.

Bu açıkça şiddete karşı duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalışan birinin yüzü.

Kazushi göğüs cebindeki yelpazeyi çıkardı ve ona bakarken ağzının üzerine kapattı.

"Harekete geçmeliyiz... Bir meslektaşımızın bu adamın yokluğundan şüphelenip peşimize düşmesi o kadar uzun sürmez."

Miyo, geleceğe dair korkunç derecede kesin bir tahminde bulunduktan sonra, *hakamasının* kolları dalgalanarak arkasını döndü.

Kazushi askeri yere serdiğinde yüz ifadesi sadece bir anlığına zayıflamıştı. Önünde ilerlerken artık onun geçmişteki halinden hiçbir iz göremiyordu.

Miyo kesinlikle cesur bir görüntü sergilese , bu tüm hikayeyi anlatmıyordu.

Onları tesisin derinliklerine doğru yönlendirmeye devam etti. Sonunda, idari bina ile suçluların hapsedildiği hücre sırası arasındaki sınıra ulaştılar.

Bağlantı koridoru bir bariyer görevi görüyordu; koridora girmek için demir bir kafesin içinden geçmeleri gerekiyordu. Tabii ki anahtar olmadan, yerden tavana kadar uzanan parmaklıkları aşmak imkânsızdı.

Kazushi, etkisiz hale getirilmiş askerden çaldığı anahtarları çıkardı ve kafesin kilidini açtı.

Hissedebildiği kadarıyla, kapının hareketiyle harekete geçecek herhangi bir sanat veya tuzak yoktu.

Görünüşe göre devam etmeye hazırız.

Kazushi kapıyı açar açmaz Miyo hafifçe eğildi ve en ufak bir endişe duymadan koridorlarda yürümeye başladı. Tüm bu süre boyunca tek bir şikayet dile getirmemiş, herhangi bir endişe belirtisi göstermemiş ya da en ufak bir ürperti duymamıştı.

Gerçekten değışti, değil mi? Kazushi bu düşünceyi göğsünde hissetti.

O zamanlar - Tatsuishi ailesi tek bir üyeye düşmeden önce - Kazushi Saimorilere yakın bir yerde yaşıyordu. Gençliğinde iki aile arasında dostane bir ilişki vardı.

Kazushi Saimori kardeşlerle çok fazla etkileşime girmemişti; ikisinden de biraz daha büyüktü ve zamanının çoğunu şehre giderek ya da ailenin varisi olarak sıkı çalışarak geçiriyordu. Yine de arada sırada nasıl yaşadıklarına dair bir fikir edinebiliyordu. Göreceli bir yabancı olarak bile, kızlardan birinin ailesi arasında açıkça yersiz olduğunu söyleyebilirdi. Bu, Kazushi'nin tanıdığı Miyo Saimori'ydi.

Yüzü her zaman asıktı, kasvet ve dehşetle sıvanmıştı ve doğrudan göz temasından kaçınarak başını öne eğmişti. Sanki sadece yere bakmasına izin verilmiş gibiydi.

Canlandırdığı küçük kız kardeşinin ışığına karşı karanlıktı. Kouji dışında kimse Miyo'yla yakınlaşmaya çalışmadı; o sadece duvardaki bir gölge gibi sessizlik içinde var oldu.

Miyo çekicilikten tamamen yoksundu. Göze çarpan tek bir özelliği bile yoktu, sanki ihtişam ve ışıltının antiteziydi.

Ama ona ne olmuştu?

Kıyafetleri hali vakti yerinde bir öğrenci kızın giyebilecekleriyle aynı olsa da, görünüşünden en ufak hareketine kadar, şu anda sofistike, yüksek soylu genç bir asilzadenin mükemmel bir örneğiydi.

Her ne kadar göz alıcı bir özelliği olmasa da, Kazushi'ye göre o güne kadar tanıştığı tüm kadınlardan çok daha güzeldi.

Attığı her adımda, bulanık ve kokuşmuş hava temizlenmeye başladı ve çiğle ıslanmış kır çiçeklerinin hafif kokusu kasvetli ve kasvetli alanda dolaşıyor gibiydi.

Artık kimse ona bakıp dışlanmış olduğunu düşünmeyecekti.

"Bir sorun mu var?" Miyo arkasını dönerek Kazushi'ye sordu. Kazushi başını salladı.

"Bir şey yok. Acele etsek iyi olur, değil mi?" Onun sorusunu geçiştirdi. Bağlantı koridorunu geçtiler ve mahkûmların kaldığı hücre bloğuna gizlice girdiler.

Kazushi, kendi evinde gezinir gibi ilerleyen Miyo'yu takip ederken, akklı uzak bir yolculuğa çıkan aptal ama bir o kadar da kolay sinirlenen küçük kardeşine gitti.

Sen düşüncesiz bir çocuk oyuncağısın, Kouji, ama sana şunu söyleyeyim, kadınları çok iyi tanıyorsun.

Ne yazık ki, kardeşi en sonunda aynı iyi göze sahip birine, üstelik neredeyse muazzam güçlere sahip birine, yani Kiyoka'ya yenilmişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kazushi'nin dudaklarına bir sırıtma geldi ve Kiyo ona tiksintiyle baktı. Tanıdık olanı görmezden gelen Kazushi, yavaşça genişleyen karanlıkta *haori*'sini dalgalandırdı.

Hücre bloğunun sonundaki kapıyı açtılar ve zifiri karanlık bir deliğe inen bir merdiven ortaya çıktı. Yeraltından yükselen soğuk havadan yayılan hafif ekşi ve toprak kokusu Miyo'nun burnunu sızlattı.

Delikte ayrıca asma kilitli bir demir kafes vardı ve hemen önlerindeki basamaklar dik ve dardı.

Orada birinin olduğunu hayal etmek çok zordu.

Bunu rüyamda görmüştüm ama çok daha üzücü.

Elini göğsüne bastıran Miyo, sabırsızlığını kontrol altında tutmak için kendini zorladı.

Ne kadar çılgınca hissederse hissetsin, dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Kendini uyarırken, Kazushi asma kilidi açmak için elindeki anahtarları kullandı.

Kiyo arşivden aldığı el fenerini yaktı ve ona uzattı.

"Işığa ihtiyacımız olacağını biliyordun yani?"

Kazushi'nin yorumunu başıyla onayladı. Miyo'nun rüyası ona her şeyi bildirmişti; askeri karargâha gizlice girmek için en uygun zamanı, izleyecekleri rotayı, hapishaneye gizlice girmek için kullanacakları pencereyi, bir askerle karşılaşacakları anı ve yeraltına inmek için ihtiyaç duyacakları eşyaları.

Ancak bu geleceğin kesin olmadığını da biliyordu. Rüyasında gördüğünden çok daha korkunç bir durumun onu bekliyor olması hâlâ mümkündü.

Bu düşünce aklından geçtiğinde, tereddüt etmeme ya da tereddüt etmeme yeminine rağmen kalbini kaybettiğini hissetti.

...Lütfen iyi ol, Kiyoka.

Sıkı sıkı dua eden Miyo derin bir nefes aldı ve fenerin ışığının rehberliğinde tehlikeli ve kaygan merdivenlerden inmeye başladı.

Basamaklar dardı, bu yüzden odaklanmazsa ayağını kaybedebilirdi.

Tüm endişeleri birbirine karıştı, boğazında bir yumru oluştu ve nefes alıp vermesi zorlaştı. Kol ve bacakları halsizleşti.

Korkuyorum.

Ya zamanında yetişememişse? Ya gördüğü rüya arzularından başka bir şey değilse ve onu çok daha acımasız bir gerçeklik bekliyorsa?

Düşünceleri kötü bir yöne doğru gitmeye başlar başlamaz sarmala girdi.

Bacakları korkudan tutulacak gibi olsa da Miyo adımlarını birbiri ardına atarak karanlık ve soğuk bodruma inmeye devam etti.

Sonra ayağının altında demir merdivenlerden farklı, çakıllı bir his hissetti; hapishanenin en alt katına gelmişti.

Etrafını aydınlatmak için feneri havaya kaldırdı ve rüyasında gördüğünden çok daha korkunç bir yeraltı ortamına göz attı.

Duvarlar çıplak ve topraktı, aynen kazıldıkları gibi bırakılmışlardı. Işık olmasaydı, ellerinin yüzünün önünde olduğunu bile göremeyecekti. Soğuk ve rutubetli hava

Dışarıda olduğundan daha sertti, insanın ağzının ve burnunun içini donduruyordu.

Miyo'nun üzerinde kıyafetler olmasına rağmen, vücut ısısının hızla kendisinden çalındığını hissediyordu.

İnsanlar burada hayatta kalmak için yaratılmamışlar.

Alnında boncuk boncuk ter birikti ve göğsünde umutsuzluğa varan korkunç bir önsezi oluştuğunu hissetti.

Miyo, merdivenlerden inen Kiyo ve Kazushi'nin zayıf ayak seslerini duyduğundan emin oldu ve iki kişinin birbirinin yanından geçip geçemeyeceği bile şüpheli olacak kadar dar olan yeraltı hendek geçidinde devam etmek için arka arkaya dizildiler.

Çok fazla hücre yokmuş gibi görünüyordu.

Geçidin sol tarafı tamamen topraktı, sağ tarafı ise birbirinden çok uzak aralıklarla yerleştirilmiş bir avuç hücreden oluşuyordu. Hiçbirinde mahkûm bulunmuyordu ve toprak duvarları yer yer dökülüyordu.

"durabilir miyiz?"

Birden Kazushi, Miyo'nun arkasından konuştu.

Durdular ve adam ona ışığı yanlarındaki hücreye tutmasını işaret etti. İçeride sunağı andıran ahşap bir kaide vardı, üzerine ince bir ağaç dalı dikilmişti ve bu dalın üzerine zikzaklı kâğıt flamalarla tutturulmuş bir ip gerilmişti.

Kazushi hücrenin aşınmış demir kafesinin bir kısmını kolayca kaldırdı ve sunağa yaklaştı.

"Tam düşündüğüm gibi. Bu yapı Hediyelerin veya sanatların kullanımını engelliyor," dedi Kazushi sunağa bakarak. Tam o sırada Miyo nefesini tuttu ve Kiyo'ya baktı. O bir tanıdıktı, sanatın ürünüydü. Bu sunak onları engellerken o burada iyi olacak mıydı?

"Tamamen iyi olacağını söyleyemesem de, sunağın sadece sanatların burada kullanılmasını engellediğini aklınızda bulundurmalısınız. Kiyo zaten yaratılmış olduğu için, herhangi bir sorun olmamalı," diye yanıtladı Kazushi, Miyo'nun korkularını tahmin ederek. Kiyo, Kazushi'nin değerlendirmesini onaylayarak başını salladı.

"Her , bu şeyi parçalamam için bana bir dakika verin, tamam mı?"

Kazushi sunağa geri döndü, yelpazesini boştaki elinin avucuna bir kez vurdu ve hafifçe sunağın yüzeyine dokundurdu.

Değişim apaçık ortadaydı.

Sunak sanki çürümüş gibi parçalandı. Yeraltı geçidi her zamanki gibi ürkütücü görünse de, boğucu hava belirgin bir şekilde hafifledi.

"İnanılmaz..."

Büyü bozma sanatları uzmanından etkileyici bir başarı. Kazushi, Miyo'nun kendisini bu parlak gösterisi için övmesinin ardından ona döndü ve muzip bir göz kırptı.

Uzaktan su damlalarının sesini duyabiliyordu.

Tekrar geçide çıkan Miyo, ritmik damlamaları dinledi ve masumca ilerlemeye devam etti.

Tutuklu hücrelerinin sırası bir süre önce sona ermişti. Yine de hiçbir yerde Kiyoka'ya dair bir iz yoktu; artık her iki tarafı da toprak duvarlarla çevrili olan geçit, derinlere doğru devam eden tek şeydi.

Kiyoka gerçekten burada mı?

Miyo giderek daha endişeli hale geldi ve kendine güveni azalmaya başladı.

Yolda ilerledikçe hava daha soğuk ve daha karanlık oluyordu. Miyo'nun şüpheleri onu iliklerine kadar kemirmekle tehdit ediyordu.

"Bekle."

Tıpkı daha önce yaptığı gibi, Kazushi onlardan durmalarını istedi. "Yakınlarda biri olduğunu hissediyorum."

Miyo onun sözünü bitirmesini beklemedi ve hızla ilerledi; bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Elindeki feneri sallayarak, engebeli toprak zeminde tökezleme tehlikesine rağmen ileri atıldı.

Tehlikenin onu bekliyor olma ihtimali vardı. O zaman bile, daha fazla hareketsiz kalmaya dayanamadı ve farkına varmadan koşmaya başladı.

Önündeki karanlık boşlukta, fenerin ışığında bile zar zor görülebilen, sert bir şey kırılmış gibi bir *çatırtı* geldi.

Miyo, onun silüetinin tek bir tekmeyele demir parmaklıkları uçurarak hücrelerinden kaçtığını gördüğü anda kalbi kabardı ve duygularının taşması onu gözyaşlarına boğdu.

"Kiyoka...!"

Titreyen dudaklarından son derece garip ve titrek bir hıçkırık döküldü.

Ama bu kadar önemsiz bir şey umurunda değildi. Miyo koştuğu yerden sıçradı ve iki koluyla nişanlısının buz gibi soğuk, zayıf bedenine sarıldı.

"Miyo."

Onun boğuk, hafif şok olmuş sesini duyduğunda, göğsünde bir rahatlama hissi kabardı. Sanki güneş ışınları endişesinin kara bulutlarını delip geçmiş gibi hissetti.

Çok geç kalmamıştı. Rüyası gerçeğe dönüşmüştü. Feneri yere düşerken yüksek bir ses çıkardı.

İçerideki ışık aynı anda kayboldu ama Kiyoka ateş güçlerini kullanmış olmalı ki yeraltı geçidinin duvarlarını kaplayan kullanılmayan meşalelerde hemen alevler belirdi.

"Kiyoka, ben..."

Rahatlamıştı ama bu mücadelelerinin sonu değildi. Yine de, ne olursa olsun Miyo'nun ona hemen ifade etmesi gereken duygular vardı.

Bir daha asla pişmanlık taşımayacağına yemin etmişti.

"Kiyoka."

"Evet."

Kiyoka sabırla Miyo'nun boğazına dolan sıcak nefesi yutmasını ve konuşmasını bekledi.

Nazikti. Tanıştıkları andan itibaren Miyo'nun her parçasını kabul etmiş, onu sıcaklığıyla sarmıştı.

Ne pahasına olursa olsun bunu kaybetmek istemiyordu ve içinde yükselen yeni duygularla korkuya kapılmıştı.

Ancak bir hata yapmıştı. "...Özür dilerim, Kiyoka."

Söylemeyi başardığı ilk şey bir özürdü.

Kiyoka onun kucağında hafifçe seğıirdi. Miyo sadece konuşmaya devam etti.

"O zamanlar cevabımı zaten biliyordum ama söyleyemiyordum."

Herkesten çok değer verdiği nişanlısının yüzüne baktı.

Zarif, açık tenli yüz hatları hiç değişmemişti ama onu son gördüğü zamana kıyasla teninde biraz solgun bir gölge vardı. Birkaç gündür bu kasvetli yerde kilitli kaldığı düşünülürse bu çok doğaldı.

Kiyoka yalnızca Miyo ve diğerlerinin iyiliği için tutuklanmasına izin vermişti.

Duygularının farkına varmış olsa da Miyo, Kiyoka'nın sevgi ifadesine karşılık veremeyecek kadar korku ve endişeye kapılmıştı. Orada öylece durup olanları izlemiş, üzüntüsünden donup kalmıştı.

Bu büyük bir hataydı. Ne de olsa kalbim çoktan .

Kendisi için diğer herkesten daha değerli olan kişiyi sevmeden nasıl devam edebilirdi?

"Seni çok seviyorum, Kiyoka."

Miyo'nun gülümseyerek yaptığı açıklamanın ardından Kiyoka'nın kristal gibi ışıldayan gözleri irileşti. Sonra alnı rahatlayarak yumuşadı.

"Ben de öyle."

Onu sıkıca kucakladı ve kollarını sırtına doladı. Sonunda duygularını ifade edebilmişti.

Miyo tereddütlerinin Kiyoka'yı üzdüğünden ve hayal kırıklığına uğrattığından emindi. Sadece bu da değil, eğer bir şeyler ters gider ve çok geç kalırsa, ayrılıkları ebedi bir ayrılığa dönüşebilirdi.

Ama her şeye rağmen... buraya gelmişti.

Miyo, Kiyoka'nın sevgisine layıkıyla karşılık vermişti.

"Kiyoka, lütfen yanımda kal. dek... Bir daha asla benden ayrılma."

"Ölüm bizi ayırana kadar burada seninle olacağım. Sonsuza kadar."

Miyo, ondan uzakta olmanın, hiçbir şey yapamamanın can sıkıcı, eziyet verici üzüntüsünü bir daha asla hissetmek istemiyordu.

Kiyoka'nın eriyen buz gibi ısınıy yavaş yavaş geri kazanan bedeninin sıcaklığının tadını çıkarıyor ve kendini kalplerinin bir arada atarken çıkardığı seslere bırakıyordu.

Değer ve taptığı kişi tam yanındaydı.
Yaşıyor.

Her ikisi de kucaklaşmalarından geri çekildiler.

Uzaklaşan sıcaklık karşısında bir parça yalnızlık hissederek döndü ve yelpazesıyla oynaşan Kazushi'yle göz göze geldi.

"Ah, duygusal birleşme bitti mi?" "...Evet..."

Bu soğuk yorum karşısında iki yanağı da kızardı.

Neden bu tür durumlar hep başkaları izlerken gerçekleşmek zorundaydı? Yüzü alev almaya hazır hissediyordu.

Buna karşılık Kiyoka, Kazushi'nin azarlamalarından rahatsız olmamıştı.

"Kudou, başlangıçta pek konuşkan biri değildin ama bu sefer senin için gerçekten zor olmuş gibi görünüyor."

Miyo irkilerek Kiyoka'ya döndü, sessizce sertçe nefes alıyordu.

Daha yakından incelediğinde, berbat bir durumda olduğunu gördüm.

Normalde düzgün bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış olan saçları çözülmüş ve dağılmıştı ve yüzünde darbe aldığına dair izler vardı. Bunun ötesinde, yeraltı geçidinin dondurucu soğuğuna göre ciddi şekilde yetersiz giyinmişti. Gömleği kirlenmişti ve yırtık pırtık aralıklarından görülebilen çok sayıda yara ve morluk vardı.

Ayrıca, el bağlarının sürtünmesinden mi yoksa Kiyoka'nın kendi el bağlarını yırtmasından mı bilinmez, her iki bileğinde de derin yaralar vardı ve bu yaralardan kan damlıyordu.

"Kiyoka..."

Miyo ne diyeceğini şaşırdı ama Kiyoka her zamanki gibi başını okşadı.

"Bana öyle bakma. Bu bir şey değil."

Miyo en başından beri daha hızlı ve etkili hareket etseydi, onu daha erken kurtarabilirdi. O zaman belki daha az yarayla kurtulabilirdi.

"Beni kurtarmaya geldiğin için çok minnettarım. Teşekkür ederim, Miyo." "Elbette..."

Miyo çaresizce gözyaşlarını tuttu.

Takdir sözlerini yüz yüze duymak onu o kadar mutlu etti ve rahatlattı ki kararlılığını kaybedeceğinden endişe etti. Ancak Miyo için kritik an henüz gelmemişti.

"Yine de burada hayatta kalman beni gerçekten çok etkiledi Kudou."

Kazushi hayranlığını dile getirerek Kiyoka'nın hücreğine yaklaştı ve içeri baktı.

"Bu el bağlarının üzerinde başka Hediyeleri veya sanatları da engellemek için sanatlar var. Eminim senin gücünle bunları kırmak imkansız olmazdı, ama senin için kesinlikle zor olurdu. Bu katı güvenlik Usui'nin ciddiyetini gösteriyor," diye mırıldandı Kazushi yırtık el bağlarını toplarken.

Miyo, Kiyoka'nın hayatının ne kadar tehlikede olduğunu bir kez daha fark etti ve renginin solduğunu hissetti.

"Bu bağların üzerindeki sanatlar çok güçlü değil. Buraya gelirken yok ettikleriniz çok daha büyük bir sorundu. Sen de çok çalıştın, değil mi?"

Tanıdık hareketsiz dururken Kiyoka elini Kiyo'nun omzuna koydu.

Kiyo sessizce bir kez başını salladı ve arkasında insan şeklindeki tek bir kağıt parçasından başka bir şey bırakmadan ses çıkarmadan ortadan kayboldu.

"...Teşekkür , Kiyo."

Miyo sessizce tanıdığına minnettarlığını ifade etti.

Son birkaç gündür Kiyo her zaman Miyo'nun yanındaydı ve ona destek oluyordu. Eğer Kiyo yanında olmasaydı, Usui tarafından yakalanabilir ya da yol boyunca umudunu kaybederek Kiyoka ile konuşmasını engelleyebilirdi.

O olmasaydı Yeteneğinin tüm gücünü ortaya çıkaramayabilirdi.

Miyo bu ani ayrılık karşısında bir kayıp hissine kapılmaktan kendini alamadı; tanıdık olanın yanında olmasına alışmıştı.

"Kiyoka, bir gün Kiyo'yu tekrar görebilir miyim...?" ""

Cevap gelmedi. "Kiyoka?"

"....."

Bir cevap alamamış olmasını tuhaf bularak başını kaldırdığında Kiyoka'nın sanki az önce tuhaf bir yemekten ısırılmış gibi tarifsiz bir ifade takındığını gördü.

"...Belki bir gün."

Sesi çok ağırdı. Belki de bir şey onu tekrar Kiyo yapmaktan alıkoyuyordu?

Bakışlarını hafifçe kaydırdığında, Kazushi'nin yüzünde bilmiş bir sırıtış olduğunu gördü. Kiyoka da bunu fark etmiş gibiydi, bunun üzerine yüzünü kaşlarını çatarak buruşturdu.

"İyi iş, Tatsuishi. Artık evine gidebilirsin."

Kiyoka'nın acımasız ve sert yanıtını duyunca Kazushi'nin gözlerinde kısa süreliğine tehlikeli bir parıltı belirdi.

"Oh, ama, olsam bu kadar acımasız olmazdım. Kiyo'ya gerçekten neler olduğunu biliyorum."

Miyo ne demek istediğini sormadan Kazushi eğlenen bir ses tonuyla şok edici gerçeği açıkladı.

"Bu her zaman böyle değildi, ama ara sıra küçük tanıdığınızın hareketlerini kontrol altına aldınız, değil mi? Bunun da ötesinde, sanırım görme ve duyma duyularınızı da bir süre tanıdıkla ilişkilendirdiniz."

"Ne...?"

"Tatsuishi."

Miyo ilk başta Kazushi'nin ne istediğini pek anlamadı.

Kiyoka, Kiyo'yu kontrol ediyordu. Kendi yaptığınız familiaları uzaktan çalıştırmanın mümkün olduğunu biliyordu - bu prensip

tanıdık yaratımın temel bir bileşenidir.

Ayrıca, bulundukları yerde olup biten her şeyi görmek ve duymak için bir tanıdığın gözlerine ve kulaklarına dokunabileceğinizi de biliyordu. Bu, tanıdık kullanımının bir başka temeliydi.

Peki tüm bu bilgileri dikkate aldığında, bu ne anlama geliyordu?

Bu, Kiyoka'nın Kiyo'yu kontrol ettiği, tanıdık duyuları aracılığıyla Kiyo ile aynı şeyleri deneyimlediği anlamına geliyordu...

Kiyo'ya tam olarak ne yaptığını hatırladığında olduğu yerde dondu kaldı.

Elini tutmak bir sorun değildi. Ancak ona bir lakap takmaya karar vermek, birlikte yıkanmaya davet etmek, aynı yatakta uyumak. Bunların hiçbirini açıklayamazdı.

"....."

Tamamen davranmıştı.

Asla böyle bir olmadı.

Utanç içinde olduğunu söylemek hafif kalır. Miyo her iki yanağının da kıpkırmızı olduğunu hissetti, kafasından buhar fışkırıyordu.

"İşte bu yüzden sana sonradan pişman olacağın bir şey yapmamı söylemiştim," dedi Kiyoka, tamamen sinirlenmiş bir halde.

Miyo ne diyeceğini şaşırdı.

Kiyo'nun uyarısını o kadar sevimli bulmuştu ki, daha fazla düşünmeyi ya da ciddiye almayı ihmal etmişti. Başka bir deyişle, suçlanacak tek kişi kendisiydi.

Miyo çömeldi ve elleriyle yanaklarını kapattı. "Özür dilerim.

Gerçekten fark etmedim. Özür dilerim."

Sanki bocalayan, yetersiz özrünün her kelimesi yere düşüyor ve ona geri dönüyormuş gibi hissediyordu. Bu durum Kiyoka'yla yüzleşmesini daha da zorlaştırıyordu.

"Miyo."

Eğildi, diz çöktü ve onun gözlerinin içine baktı. "Bana bak."

"Yapamam..."

Şu anda duyduğu utanç, Kiyoka'ya itaat etme arzusundan çok daha ağır basıyordu.

Kendini bu şekilde rezil ettikten sonra nasıl yaşamaya devam edebilirdi ki?

Miyo'nun zihnindeki nazik kadın ideali hızla uzaklaşıyordu.

"Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmanız oldukça yeniydi ve tamamen tatsız değildi, ama..."

Kiyoka bunu hiçbir utanç ya da eğlence belirtisi göstermeden, tamamen ciddi bir tonda itiraf edince, Miyo çekingen bir şekilde gözyaşları içindeki yüzünü kaldırdı.

Sonra fısıltıyla devam etti:

"Mümkünse bir gün benden de tanıdığımı bahsettiğin gibi sevgiyle bahsetmeni istiyorum."

Kalbi hafifçe çarptı.

Miyo bu duyguya ne ad verildiğini bilmiyordu. Ama bir gün onun isteğini yerine getireceğini biliyordu. Uysalca başını salladı ve Kiyoka da sevinçle gülümsedi.

Kiyoka yaralı olduğundan ve dayanıklılığını koruması gerektiğinden, Kazushi onun yerine bir tanıdık gönderdi.

Godou'nun komutası altındaki Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne gidiyordu. Tanıdık onlara Kiyoka'nın kurtarıldığını bildirecek, böylece planlandığı gibi işlere başlayabileceklerdi.

Godou'nun grubu, zaten beklemede olan askeri karargâha saldırarak ve Yetenekli Cemaat güçlerinin çoğunu karşılık vermeye zorlayacaktı. Miyo'nun grubu bu fırsatı Usui'ye doğru ilerlemek için kullanacaktı.

Ayrıca Miyo, Tadakiyo'nun dün gece bir dizi asker olmayan Hediye Kullanıcısı toplamayı başardığını da öğrenmişti. Onun grubu öğleden sonra Godou'ya takviye güç sağlayabilecekti.

Eminim ki Üstün Yetenekliler Cemaati'nin düşünce tarzını reddeden Hediye kullanıcılarının sayısı ettiklerinden çok daha fazladır.

Tadakiyo'nun ona söylediğine göre, iletişime geçtiği Hediye kullanıcısı ailelerden gelen yanıtlar bölünmüştü.

Çoğu Hediye Kullanıcısı, doğaüstü yeteneklerini kullanarak yönettikleri bir toplum yaratmanın gerçekçi olmadığını düşünse de, imparatorluk ailesinin bir istisna olduğunu belirttiler.

Usui'yi destekleyenler, Houjou gibi sınırlı sayıda doğal Hediye kullanıcısının yanı sıra doğaüstü güçlerin cazibesine kapılan Hedyesiz insanlardı.

"Şimdi gerçek hedefe gitme zamanı geldi. Artık gölgelerde gizlice dolaşmak zorunda kalmayacağız, değil mi?"

Kiyoka, Kazushi'nin sorusu karşısında başını salladı. "Sorun değil."

Çok geçmeden, yeryüzündeki donuk bir gümbürtü yeraltı geçidinde onlara kadar ulaştı. Bir Hediye'den gelen bir saldırı. Bu Godou'nun adamlarının geldiğinin işaretiydi.

Önlerindeki yol Kiyoka'nın Hediyesi tarafından aydınlatılınca, üçlü hızla yeraltı geçidinden kaçtı. Kiyoka önde, Miyo ortada ve Kazushi de arkadan geliyordu.

Dik merdivenlerden çıkıp hücre bloğuna girdiklerinde, uzun süredir doğmakta olan güneşin ışığı gözlerini yakıyordu.

Çok parlak.

Miyo bulanık gözleriyle önünde belli belirsiz bir insan silueti yakaladı.

Kiyoka fiziksel olarak çok iyi durumda değildi ve yeraltında karanlıkta birkaç gün geçirmişti ama bu, karşısındaki kişiyi bir an bile düşünmeden etkisiz hale getirmesine engel değildi.

"Hadi gidelim."

"...Neredeyse insanlıktan çıkmış, cidden."

Miyo, Kazushi'nin arkasından mırıldanırken gülümsediğini neredeyse duyabiliyordu.

Kazushi'yi birkaç dakika önce yeteneklerini kullanırken görmüştü, bu yüzden çok yetenekli olduğunu biliyordu, ancak görünüşe göre o bile

Kiyoka olağanüstü.

Girişte kat ettikleri zorlu yol, çıkışta da daha hızlıydı.

Godou'nun grubunun hilesi işe yaramış olmalı ki, yolda çok fazla askerle karşılaşmadılar. Kiyoka ve Kazushi karşılaştıkları az sayıdaki askeri, karşı koyamadan etkisiz hale getirdiler.

Hücre bloğundan çıktılar, bağlantı koridorundan geçtiler ve idari bina koridoruna doğru hızla ilerlediler. Şimdi tek yapmaları gereken hapisanenin ön girişinden geçip Usui'nin beklediği merkez komutanlığına gitmekti.

Oraya varmaları ne kadar sürecekti? Ama sürpriz bir şekilde planları sekteye uğradı.

"Bu kadar yeter. Şimdi gerçekten , değil mi?"

Tam idari binanın ön girişinden çıkabilecekleri sırada biri yollarını kesti.

Koridorun kızıl halısının üzerinde bir adam duruyordu; Miyo'nun grubu bir noktada onunla karşılaşacaklarını tahmin ediyordu.

"Arata."

Arata Usuba, üçüne yavaşça yaklaşıırken, her an hücumu geçmeye hazır görünen bir grup askerini sözünü sakınmadan geride tuttu.

Miyo ona seslenmek için bir adım öne çıktı ve kuzeni sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi gülümsüyordu.

"...Bu kadar ileri gidebileceğini gerçekten düşünmemiştim, Miyo."

İlk bakışta sırtıyor gibi görünse de gözleri delici bir parıltıya sahipti ve ses tonunda net bir ısırik vardı.

Gerçekten korkutucuydu.

Miyo ve Arata her zaman aynı fikirde olmasalar da, Miyo daha önce Arata'dan hiç korkmamıştı. Bunun nedeni, Arata'nın bir kez bile ona zarar vermeye çalışmamış olmasıydı.

Ama bu hala doğru muydu?

Şimdi araları bozulursa, oracıkta onun boğazını kesebilirmiş gibi görünüyordu.

Rüyası ona Arata'yla burada karşılaşacağını göstermişti, bu yüzden onun ortaya çıkmasına şaşımamıştı. Ancak rüya gerçek dışı görünüyordu ve şu anda havada asılı duran kana susamışlığı yansıtmakta başarısız olmuştu.

"Arata... bunu neden yapıyorsun?"

"Çok açık değil mi? En başından beri Usuba ailesine adil davranıldığı bir gelecek özlemi içindeyim. Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun fikirleri - Naoshi Usui'nin fikirleri- bu dileğimi karşılıyor," dedi Arata anlamlı bir şekilde. Sanki ne söylemesi gerektiğini çoktan düşünmüş gibi ifadesi aynı kaldı.

Miyo onu ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, Arata'nın pozisyonunu değiştirmesine imkân yoktu.

Bunu çok iyi bilmesine rağmen başını sallamaktan kendini alamadı.

"Hayır... Arata, lütfen, kes şunu. Bunu yapmanın doğru yolu bu değil. Yani-"

"Hiçbir fikrin yok. Beni bu noktaya iten duygular hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Arata, Miyo'nun kayıtsızca reddetti.

Usuba ailesi için hissettiği aidiyet duygusu kesinlikle Arata'ninkiyile kıyaslanamazdı. Biri ondan Usubalar için hayatını riske atmasını istese, cevabı hayır olurdu.

Yine de Arata ve Yoshirou'yu ailesi olarak görüyordu. Saimorilerle birlikte çocukluğunun geçtiği evi kaybettikten sonra ona aile olmanın ne demek olduğunu onlar öğretmişti. Onlar onun için çok değerliydi ve onları kaybetmek istemiyordu.

Bu duyguları gerçekte ve bu nedenle görevini yerine getirmek için ona Usuba ailesine karşı bir yükümlülük duygusunun verebileceğinden çok daha fazla motivasyon veriyordu.

"...Tek yaptığın üzüntü getirmek."

Arata'ya çok değer verdiği için onu tekrar kendi tarafına çekmek istiyordu. Usui'nin planlarına ortak olmasını istemiyordu, zarar verecekleri insanları ve getirecekleri kaosu biliyordu.

Arata'nın kaşları onun karşısında en ufak bir seğirme bile göstermedi. "Öyle bile olsa Usuba ailesini değiştirmek istiyorum."

İkisinin de geri adım atmayacağını biliyordu. Miyo nasıl fikrini değiştirmeyecekse, Arata da duruşunu değiştirmeyi reddedecekti.

Tam bir .

Ama yine de, onu kesinlikle durdurmalıyım.

Arata yavaşça başını salladı ve tabancasını çıkarıp namlusunu onlara doğrulttu.

"Eğer bizim tarafımıza geçmezsen, Miyo, o zaman bana verilen emir, ne pahasına olursa olsun seni bize itaat etmeye zorlamaktır."

Kiyoka ve Kazushi onun önüne geçerek silahtan korudular. Arata ikisinden de kurtulmaya çalışacak, sonra da Miyo'yu Usui'ye teslim edecekti. Amacı açıktı.

"Miyo."

Kiyoka'nın kendisi için endişelendiğini duyan Miyo, gözlerini indirmek için bir dürtü hissetti.

Kazushi aynı ona sakin bir bakış attı.

Söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Onu dinlemesini sağlayamadım.

Bu, Arata'yı ikna etmek için eline geçen en iyi fırsattı ve başarısız olmuştu.

Hapishanenin dışından, *hakama* giyen ve yuvarlak gözlüklü bir adam ön girişten geçerek Arata'nın arkasına geldi.

Naoshi Usui. Ya her şey önceden ayarlanmıştı ya da kargaşayı duyup oraya gitmişti.

Keskin yüz hatlarına belli belirsiz bir gülümseme yapıştırılmıştı. Verdiği izlenim her zamanki gibiydi; dudaklarını yalayan, avına saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı hayvan izlenimi.

Miyo bilinçsizce yutkundu.

"Kaleme hoş geldiniz. Sizi bekliyordum," dedi Usui, askeri karargâhtan kendi kalesiymiş gibi bahsetme cüretini göstererek. Nedense memnun olmuştu, üçünü de teatral bir ihtişamlı karşıladı.

Sırtından aşığı soğuk bir ter aktı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Bu basmakalıp tiyatroyu bana bırak. İmparator güvende mi?" Kiyoka diye sordu Usui, sözlerinin ardındaki ölümcül niyet o kadar güçlüydü ki Miyo bunu arkasından bile hissedebiliyordu.

İmparatorun güvende olup olmadığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Adam defalarca bir ulusun hükümdarına yakışmayan kararlar vermiş olsa da, Kiyoka bir ordu mensubu olarak onu sormak zorunda kalmıştı.

"İmparator mu?"

Usui bir an için yüzünde nefret parıltılarının belirmesine izin verdikten sonra ellerini kaldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi bir işaret verdi.

Ağır bir şey *gümbürtüyle* yere çarptı.

cılız, yaşlı bir adam atılmıştı.

Usui'nin, siyah peleriniyle Yetenekli Cemaat'in bir üyesi olduğunu belli eden astı, görünüşte baygın olan imparatoru yere fırlatmıştı.

Birine, hele de İmparatorluğun en asil insanına böyle davranılmazdı.

Miyo, Usui'nin her hareketinde nefretini hissederek tiksinti duymaya başladı.

"İçiniz rahat olsun, o ölmedi. Bununla birlikte, ona tekrar tekrar acı çektirdikten sonra, onu öldürmeye hazırlanıyordum."

Usui alay etti.

"Bu ulusun hükümdarının değeri, korumak için Usuba'yı mahvetmeye hazır olduğu şey, tamamen kayboldu. Bu bunak, ülkesinin elinden alındığını ve alt üst olduğunu gördüğünde ne hissedecek acaba?"

Usui yeni bir oyuncakla heyecanla oynayan küçük bir çocuğu andırıyordu ve masumca ekledi, "Acaba bu ona verdiğim fiziksel acıyı geçebilir mi?"

Ama sonra dudakları zevkten sırtıtmaya başladı ve yaşlı adamı yerde tekmeledi.

"Her şey onun suçu, biliyorsun. Affedilemez, affedilemez, affedilemez, kesinlikle affedilemez. Bu piç Sumi'yi öldürdü."

Usui konuştuğu her kelimedede daha da deliriyor gibiydi.
Ama sonunda yüzüne bir kez nazik bir gülümseme yerleştirdi.

"Anladın sen onu."

Miyo'nun omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bu, Usui'nin imparatoru esir tutulduğu süre boyunca defalarca bu tür bir muameleye maruz bıraktığı anlamına mı geliyordu?

"Bunun için idamdan kurtulacağınızı sanmayın."

Kiyoka'nın acı sözleri karşısında Usui sadece omuz silkti.

"O noktaya geleceğinden şüpheliyim. Usubalar İmparatorluğun tepesine oturduktan sonra hiçbir sorun kalmayacak. Bir devrim sırasında zalim despot hükümdarın idam edilmesi yaygındır. Sadece bu yaşlı aptalın kellesi gidecek."

"İnfaz" kelimesini tamamen küçümsediğini gösteren Usui, düşüncelerini küstahça dile getirdi. Hiçbir suçluluk duygusu taşımadığı açıktı.

Bu intikamının doğal olduğunu mu söylüyor?

İmparatorndan nefret ediyor, ülkenin mevcut durumundan nefret ediyor, güçsüzlüğünden nefret ediyordu. Tüm bu nefreti yaşama sebebi olarak gören Miyo belki de yanılmıştı ve artık ikna edilme noktasını çoktan geçmişti.

Usui'nin anormalliği karşısında irkilmek şöyle dursun, Kiyoka iyi bilenmiş bir bıçak kadar keskin bakışlarıyla karşılık verdi ve bir adım  ne  ıktı.

"Sizi yakalayacağız ve işlediğiniz suçların hesabını vermenizi sağlayacağız - ř  anki haliniz sadece bir illüzyon olsa bile."

Miyo'nun aklına, karşısında duran Usui'nin Yeteneğinden yaratılmış bir illüzyon olabileceği geldi.

"Hadi ama, ben bir numara değilim. Böyle kaba bir şey yapmam. Ne de olsa ben samimi bir adamım," dedi Usui, Miyo'ya gülümseyerek. "Sana karşı kötü niyetle hareket etmem, Miyo. Eğer bu seni mutlu edecekse, seve seve kendimi gösteririm. Kanıt olarak sana şunu sormama izin ver: Sizinle her zaman yüz yüze görüştüm, değil mi?"

Miyo onun söylediklerini düşündü ve karşısına her zaman yüz yüze çıktığını fark etti - elbette r yalardaki buluşmaları hariç.

Yine de, bu da onun planının bir parçası olabilirdi ve şu anda burada olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Ama Miyo biliyordu. Onun bir illüzyon olmadığını biliyordu. " "

Kiyoka, Usui'nin iddialarının doğruluğunu teyit etmek için Miyo'ya döndü. O da başını sallayarak cevap verdi.

"şimdi o zaman."

Usui sanki halka açık bir konuşma yapacakmış gibi boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Öncelikle, tam da istediğim gibi buraya geldiğin için seni övmeme izin ver, Miyo."

Kiyoka, Kazushi ve Arata, gardlarını en ufak bir şekilde düşürmeden dudaklarını sıkıca büzdü. Ortam gergindi.

Usui burada başından beri mükemmel bir şekilde sakin olan tek kişiydi.

"Ama size bunu sormam için bir neden daha var: Aradığım siyasi otorite olmasa da, daha yüksek bir güce güvendiğiniz doğru değil mi? Usubas'ın yeteneklerine."

"...Bu doğru."

"Kiyoka Kudou'yu kurtarmak için Usubas'ın gücünü istedin. Bunun benden ne farkı var? Bunun benim kaderimi değiştirmek için güç istememden ya da insanların yapay olarak kendilerine ait bir Yetenek elde etmek istemelerinden ne farkı var? Sizi reddettiklerinizden ayıran nedir?"

Miyo ne cevap vereceğini şaşırdı.

Rüya Görüşü, Usui ile burada ne hakkında konuşacaklarını göstermemişti. Acaba bunun nedeni Miyo'nun cevapları kendisinin bulması gerektiği için miydi?

Nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Usui'nin dediği gibi, Miyo da güç arzusuyla Rüya Görüşü'nü araştırmıştı.

Sonuç olarak, Kiyoka'yı kurtarmak ve buraya kadar gelmek için kalıtsal yeteneğini yeterince kullanabilir hale gelmişti.

Bu açıdan bakıldığında, Usui'nin yaptığından hiçbir farkı yoktu.

"Bizi ihbar etmeye gerçekten hakkınız var mı?"

Ona bir kez daha sorduğunda, kalbinde huzursuz edici bir çarpıntı hissetti.

Ona hemen cevap vermek zorundaydı, yoksa sessizliği kabul olarak algılanacaktı. Yine de panikledikçe düşünceleri daha hızlı dönmeye başladı ve doğru cevabı bir türlü bulamıyordu.

Sonra biri yumruğunu tuttu, sanki havaya kaldırır gibi. Bu Kiyoka'ydı.

Hafif bir yan bakışla ona dönerek elini yavaşça onun elinin etrafına .

"Kiyoka."

Adını söyler söylemez ve ellerindeki sıcaklığı teyit eder etmez, göğsündeki huzursuzluk ve düzensiz duyguları hızla kayboldu.

Hafif bir dokunuşu paylaşarak cesaretlendirmek - daha fazlası yoktu ama yine de ona her şeyden çok güven veriyordu.

Miyo nefes alıp verdi ve boştaki eliyle kalbinin üzerine bastırdı. Sonra gözlerini Usui'ye dikti.

"Bu gücü asla insanlara zarar vermek için kullanmayacağım. İşte biz böyle farklıyız."

Onun cevabını duyan Usui kahkahalara boğulmadan önce bir an gözlerini kırıştırdı.

"*Ha-ha-ha!* Ne, cevabın *bu mu?* Hiçbir şeyi yalanlamadınız. Neden-"

Usui karnını tutarak kahkahalarla uludu ve dudaklarını korkunç bir yüz buruşturmasına dönüştürdü. Sanki gülümsemesi tamamen siyaha boyanmış gibiydi.

"Şu anda bana zarar vermeye çalışıyorsun, değil mi? Sadece bu da değil, nişanlını kurtarmaya giderken kaç askeri öldürdün? Bunların hiçbirini kendin yapmadığını iddia ederek her şeyi mazur gösterebileceğini sanma."

Kalbinin durmasına izin veremezdi.

Kendini ikna etmesine izin verdiği anda Usui onu tamamen alt edecekti. Eğer büyük bir balık olsaydı

Ağzını sonuna kadar açsaydı, Miyo önünde yüzen ve yutulmayı bekleyen bir minnow gibi olurdu.

Kararlılıkla başını salladı.

"O zaman bile, ben hala sizden farklıyım. Bu güçle asla başkalarının hayatlarını sarmaya çalışmayacağım ya da onu bir şey çalmak için kullanmayacağım. Onu kendim için kullanacağım."

"Yani gücü olmayanlara yapay Hediyeler aracılığıyla bir yol göstermemin *yanlış* olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Usui kaşlarını kaldırdı ve gösterişli bir şekilde başını eğdi.

"...Bir çürük elmanın bir demeti bozduğuna inanmıyorum. Ama çok fazla insan zarar gördü."

Kudou'nun villasına yaptığı ziyaret sırasında da durum böyleydi.

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin deneyleri, birbiriyle hiç ilgisi olmayan köylülerin hayatlarını tehlikeye atmıştı.

Aynı şey Kaoruko için de geçerliydi. Usui ona inanmadığı şeyleri yapması için şantaj yapmış, yoldaşlarına ihanet etmeye zorlamıştı. Onun yüzünden ne kadar acı çekmişti?

Acı çeken insanlara el uzatmak harikaydı.

Ancak, bu süreçte daha birçok kişiye zarar vermek gerçekten doğru muydu? Bu gerçekten yapılması gereken doğru şey miydi?

"Pek çok insanı hüzne boğmanın bunu başarmanın doğru yolu olduğuna kesinlikle katılmıyorum."

Miyo kendini açıklamak istercesine, içindeki yanan Yeteneği yüzeye çıkmaya zorladı.

Gözlerini kapattığında, içinde bulunduğu idari binanın koridoru kayboldu ve yerini farklı bir manzaraya bıraktı.

Hayal dünyasıydı. İsterse hiç kimsenin incinmeyeceği bir dünya.

Lütfen.

Rüya Görüşü'nün gücü yayıldı ve etrafındaki alanı tamamen değiştirdi. Etrafındaki herkesi yutarak ışıktan bir dünyanın içine çekti.

Gözlerini açtığında herkes tam da Miyo'nun hayal ettiği gibi yerinde duruyordu.

Kiyoka, Usui ve Arata pek şaşırmış görünmezken, Kazushi merakla etrafına bakındı ve kendi kendine başını salladı.

"Yine burada, değil mi? Ne kadar yavan," dedi Usui, bezgin hoşnutsuzluğunu gizlemeye .

Kiraz ağaçlarının yeni yeşermiş dalları hoş ve ılık bir esintiyle dalgalanarak berrak bir hışırtı melodisi yayıyordu.

Şu anda, Miyo ve diğerleri daha önce defalarca ziyaret ettiği bir yerde, geçmiş günlerdeki Usuba malikanesinde duruyordu.

Ancak daha önce orada Sumi hiçbir yerde yoktu.

Çünkü bu dünya Usui'nin anılarında mevcut değildi; Miyo onu kendisi yaratmıştı.

Usui'nin güçlü Yeteneğini kullanmak da dahil olmak üzere istediği her şeyi yapamayacağından emin olmak için onları oraya götürmüştü.

Ve...

Lütfen, bu iş iyi gitsin.

Hâlâ silahının namlusunu kendisine doğrultmuş olan Arata'ya baktı. Onun yüz ifadesini okuyamadı.

"Tüm bunları yapabilirsin, ama benim iradem değişmez. Benden bu kadar hoşlanmıyorsan, toplumun kontrolünü ele geçirebilir ve kendine kimsenin zarar görmeyeceği böyle bir dünya kurabilirsin," diye açıkladı Usui sakince.

Kiyoka, Usui'nin gerçekçi olmayan inançlarına itiraz etti.

"Bu fikirleriniz zamanın gerisinde kaldı. Hediye kullanıcıları her geçen yıl daha da zayıflıyor ve azalıyor. Zapt etmemiz gereken Groteskler sayıca azaldığı sürece, bizim görevlerimiz de eninde sonunda sona erecektir. Zamanı geldiğinde, Hediye-kullanıcılarının yapması gereken şey toplumu kontrol etmek değil, yeteneklerine erişemedikleri bir dünyada varlıklarını sürdürebilmelerini sağlamak için yaşam biçimlerini değiştirmektir."

Groteskilerin sayısı azalırsa, Hediye kullanıcılarının sayısı da azalırdı ve Hediye kullanıcılarının azalması Usuba Hediye kullanıcılarının sayısının da azalacağı anlamına gelirdi. İnsanlar yavaş yavaş

Hediyelere ve Hediye kullanıcılarına olan inanç, sonunda bu kavramlar fanteziden başka bir şey olmayacaktı.

Usui ve Üstün Yetenekliler Cemaati, Hediyelerin ve Garipliklerin varlığını insanlar arasında yaygın bir şekilde duyurmaya çalışıyordu. Ancak tüm çabalarına rağmen, kaç kişi kendilerine söylenen her şeyin gerçek olduğuna inanıyordu?

Kitleler eksantrik Yetenekli Cemaat'in fikirlerine şimdilik ilgi duymuş olabilir, bunları günlük kızgınlıklarını ve streslerini orduya ve hükümete kusmak için kullanabilirdi, ancak diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurlar gibi kısa bir popülerlik döneminin ardından unutulup gideceklerdi.

Doğaüstü ve gözlemlenemeyen şeyler insanlar için giderek daha yabancı hale gelmeye başlamıştı.

"Elbette herkesin bunu hemen kabul edeceğini sanmıyorum. Ancak uzun yıllar boyunca, Üstün Yetenekliler Topluluğu ve ben bir Hediye ulusu yaratacağız. Eğer Hediye kullanıcıları azalıyorsa, o zaman sayılarını yapay olarak şişirmek zorundayım."

"Ne kadar kendini beğenmiş... Grotesklerin yapay Hediye-kullanıcıları yaratmanın vazgeçilmez bir parçası olduğunu biliyorum. Sayıları azalırsa, daha fazla Hediye kullanıcısı yaratamazsınız. Hepsi aynı şey."

Kiyoka ve Usui sert bakışlarını birbirlerine kilitledi.

"İşte tam da bu yüzden insanları Grotesklerin varlığına ikna etmek için uzun yıllar harcayacağız. Bu başarıldığında, doğaüstü yaratıkların sayısını bir kez daha arttırabileceğiz. Bu hiç sorun olmayacak. Nihayetinde, siz ve sizin gibiler sadece korkuyorsunuz. Radikal değişimden korkuyorsunuz. Ya da belki de imparatorluk ailesini körü körüne mutlak yöneticileriniz olarak kabul ediyorsunuz."

"Bunun sizin en tepede durma konusundaki huysuz ısrarınızdan ne farkı var?"

Miyo derin bir nefes aldı ve Usui'yi sessizce sorguladı.

Usui'nin fikirleri çocukça bir kendini beğenmişlikti.

İşler istediği gibi gitmediği için, kendi iradesine boyun eğecek uygun bir dünya yaratmak istedi. İddiaları, bunu meşrulaştırmak için geriye dönük safsatalardan başka bir şey değildi.

Miyo, "Bizim korkak olduğumuzu söylüyorsunuz ama siz sadece bencil ve egoistsiniz," dedi.

"Öyle bile olsa, şu anda talihsizlik ve mutsuzluk çeken kitlelerin kurtulacağı anlamına geliyorsa, bunun için kesinlikle bana teşekkür edilecektir."

Usui'nin karanlık gözlerinin bakışı, Miyo'nun da onların duygularını anlaması gerektiğini ima ediyor gibiydi.

"Sanırım size böyle bir şey istemediğimi zaten söylemiştim."

"Bu doğru değil; zaten sahipsin. Güç istedin; ne kadar çaresiz olduğundan nefret ettin ve kendin için yeni bir güç aradın. Bu yüzden Usuba malikanesine gittin ve Rüya Görüşü'nün daha da güçlü bir versiyonuna uyandın. Yanılıyor muyum?"

Daha fazla dayanamadı - hayatında ilk kez, Miyo birinden gerçekten rahatsız olduğunu ve sinirlendiğini hissetti.

Kadın ne söylerse söylesin, Usui yine de kendi iddialarına bağlayacaktı. Konuşmaları dönüp dolaşıyor ve hiçbir ilerleme kaydedemiyorlardı.

Güç sahibi olmayı dilemişti. Durumu değiştirmek, Kiyoka'yı kurtarmak istemişti.

Ancak, bu Usui'nin düşünce tarzından kesin olarak farklıydı. "Beni de seninle aynı kefeye koymaya çalışmayı bırak!"

Ne olduğunu anlayamadan, hayatı boyunca attığı tüm çığlıklardan daha yüksek bir çığlık boğazından fırladı.

Küçük, açık pembe bir çiçek yaprağı aniden önüne uçtu ve beraberinde hafif bir kiraz çiçeği kokusu getirdi.

Annesinin onu izlediğini biliyordu. Miyo, sanki annesinin yerine onu suçluyormuş gibi hissederek Usui'ye sözlerini savurdu.

"Sadece güçlülerin pozisyonlarını çalmaya çalışıyorsunuz çünkü kendiniz için güç istiyorsunuz. Ama benim istediğim güç tamamen bana aitti. Aynı şey değil!"

İlk başta, hayatının bu noktasında Rüya Görüşü'ne ihtiyacı olmadığını düşünmüştü.

Ancak bu yetenek tartışmasız onun bir parçasıydı ve sadece ona aitti. İhtiyacı olsun ya da olmasın, onu başkasına veremezdi ya da başkasının sahip olmasına izin veremezdi ve bu, gerektiğinde kullanabilmesi için daha fazla nedendi.

Usui, Miyo'nun ani öfkesi karşısında şaşkına dönmüş gibiydi ve ifadesi aptalca bir hal aldı.

Gözlerindeki Miyo muydu yoksa başka biri mi?

Sonunda vücudu titreyen Usui parlak kırmızı öfkesini gösterdi.

"Yeter! Aynı yüz ifadesiyle beni bu şekilde reddetmeyi bırak.

Sumi!"

Öfkesine yenik düşen Usui, gözlüğünü şiddetle çıkardı ve yere fırlattı. Sonra da kafasındaki saçları yolarak tepindi.

"İyi davranıyorum, sana konuşma fırsatı veriyorum ve sen bana boş, yüce basmakalıp sözlerden başka bir şey vermiyorsun! *Kimseden* bir şey almadın mı? Güldürme beni, Miyo. Hor gördüğün aileyi yok ettin, kendi huzurun için onların huzurunu çaldın ve hatta varisle nişanlanarak Kudou ailesinde bir pozisyon talep ettin, değil mi?! Benim yaptığımın aynısı! Ben de o yaşlı bunağı alaşağı ettim çünkü ondan nefret ediyordum. Mutluluğuma kendim için el koydum! Bunun nesi yanlış?!"

Öfkeli haykırışı geçmişin sakın Usuba bahçesinde yankılandı.

"Bunu sen yapıyorsun ve herkes de yapıyor! Kendi servetlerini güvence altına almak için, insanları, bazen kendi ailelerinden bile kovarlar, onları tekmelerler ve konumlarını kendileri için alırlar. Kendiniz için mutluluk kazanmak her zaman bir başkasına talihsizlik getirir. Bu kaçınılmazdır!"

Usui'nin ani değişimi Miyo'yu alt etmekle tehdit etti.

Herkesin mutluluğu bulabileceği bir dünya yaratmak zordu. Bir yerlerde tüm insanların eşit olduğunu duymuştu ama toplum bu idealleri gerçekleştiremiyordu.

Her bir insan hayatını başkalarıyla etkileşim içinde, hem zarar vererek hem de zarar görerek geçirmiştir.

Herkesin memnun olduğu bir toplum bir hayaldi. Bu, Miyo'nun kendisinin bile tamamen farkında olduğu bir şeydi.

"Her şeyi istediğim gibi yapmak için hareket ediyorum. Herkes aynı şeyi hiç düşünmeden yapar - bu doğal insan davranışıdır! Güç istemenin nesi yanlış? Yaşadığın zor günleri unuttuğun ve Kudou'nun gücü ve nüfuzuyla şımartdığın için benim duygularımı anlamam mümkün değil. Bu yüzden o kayıtsız bakışlarıyla beni ; anlamıyorsun işte."

Miyo, Usui'nin öfkeyle sarmalanmış üzüntüsünü dinledi ve her şeyi tamamen kabul etti.

Usui'nin omuzları her nefes alışında kasıldı ve boğazından boğuk bir hırıltı yankılandı.

Bunca yıldır içinde bastırıldığı kızgınlığın tam olarak bu olmadığından emindi. Duyguları vücudunun kaldıramayacağı kadar büyüktü.

Miyo Usui'ye sempati duymayı bıraktı.

Şimdiye kadar onun için bir suçluluk ya da acıma duygusu hissetmişti. Ancak şimdi biliyordu ki, eğer bu duygularını sürdürürse, sözleri ona asla ulaşamayacaktı.

"...Haklı olabilirsin."

Kiyoka'nın elinin kendi elinde olduğu hissini yeniden doğruladı. Gözlerini kaydırdı ve Kiyoka da ona baktı.

Kiyoka ondan koparıldığında ve kendi aptallığıyla yüzleşmek zorunda kaldığında ve sahip olduğu sevgili günlük yaşamın bir daha asla geri gelmeyeceğine dair korkunç bir önsezi hissettiğinde, umutsuzluğu tatmıştı.

Sanki ikiye bölünmüş, kanatlarından biri koparılmış gibi hissediyordu.

Her şeyini Sumi'ye adanmış olan Usui'nin hissettiği umutsuzluk muhtemelen çok daha güçlü ve çok daha derindi.

"O zaman bile."

Miyo, yüzünde sert bir ifadeyle hâlâ tabancasını Arata'ya baktı.

"Arata, senin ve annemin başına gelen türden bir trajedinin bir daha yaşanmasını önlemek için Usubaları değiştirmeye çalışıyordu."

Arata küçük bir şaşkınlık belirtisi gösterdi.

"Kimsenin haberi olmadan, kimseden yardım isteyemeden ve başkalarının uygun gördüğü şekilde manipüle edilerek... Arata da tıpkı sizin gibi Usubaların katlanmak zorunda bırakıldığı bu varoluşu değiştirmeye çalışıyordu."

Takaihito da buna izin vermişti. Bir zamanlar Hediye kullanan toplumun gölgesi olan Usubalar, onun nesliyle birlikte değişmeye başlamıştı.

Dönüşüm kademeli olsa da, Arata kendini *Tsuruki* değil *Usuba* adıyla tanıtmaya başlamıştı ve onları bağlayan kurallar daha az mutlak hale gelmeye başlamıştı.

Haksız yere acı çekmiş olsalar da, artık bunu sessizce kabul etmek zorunda değillerdi.

Bu reform yöntemi mütevazıydı ve sabır gerektiriyordu. Usui'nin planının aksine, Usubas'ın durumunu bir anda tersine çeviremezdi.

Ancak Miyo bunun her şeyden çok asil bir hırs olduğunu düşünüyordu.

"Herkesin daha iyi bir hayat yaşamak için mücadele ettiğine katılıyorum. Ve sonuç olarak herkesin mutlu olması zor... Benim durumumda, Saimori ailesi hissettiğim mutluluğa karşılık yok edildi."

Geçmişini düşünerek gözlerini yere indirdi.

Saimoris'ten ayrılalı yakında bir yıl olacaktı. Şimdi bile bazen o zamanlar neyi farklı yapmış olabileceğini düşünüyordu.

Bu durumdan kendi başına kaçabilmek için ne yapmış olabilir?

Babasının, üvey annesinin ve küçük kız kardeşinin başkentte mutlu bir hayat sürmelerine izin vermek için ne yapmış olabilirdi?

Kouji zarar görmeden ve eski başkente gitmeden işleri yoluna koymak için ne yapabilirdi?

Cevaplar hiçbir zaman gelmedi. O zamanlar yaşamaktan yorulmuştu ama ölmeye cesareti yoktu ve ailesi onun bu halini bir utanç kaynağı olarak görüyordu.

Miyo öngörüleemeyen bir kazada hayatını kaybetmediği sürece, gelecekte ailesiyle bir anlaşmazlığa düşeceği kesindi.

"Yine de, ne kadar güçsüz olduğumdan yakınsam bile... Ama saldırganlaşmak, birinden nefret etmek, ona zarar verecek kadar ileri gitmek, bu doğru cevap değil. Herkesin yapabileceği tek şey, kendisine verilen güçle mümkün olan her şeyi yaparak elinden gelenin en iyisini yapmaktır."

Miyo, Kiyoka ile hiç tanışmamış ve ailesinden kurtarılmamış olsaydı, Usui'nin iddialarıyla empati kurabilirdi.

Bu durumda, Saimori malikanesinde acı çeken versiyonu şimdi ortaya çıksa ne derdi?

"Tek yaptığım her şeye katlanmaktı ve bir kez bile kendim bir şeyleri değiştirmeye çalışmadım. O zaman bile her günü elimden geldiğince çılgınca ve umutsuzca yaşadım. Sonunda Kiyoka bunu fark edecek kadar nazik davrandı."

Kiyoka'yla tanışmak başına gelen en güzel şeydi.

Her şeyin onun sayesinde olduğunu söylemekten hiç çekinmiyordu.

Tersine, eğer gerçekten hayattan vazgeçmiş, umutsuzluğun onu ele geçirmesine izin vermiş ve sadece kendine ve başkalarına zarar vererek yaşayabileceğine karar vermiş olsaydı...

O zaman muhtemelen Kiyoka'yla hiç tanışmamış olacaktı. Tanışsaydı da Kiyoka onu kabul etmezdi.

"Başkalarından çalmadan ya da onlara zarar vermeden, o an elinizden geldiğince çabalarsanız, küçük de olsa durumu daha iyi hale getirmek için bir şans doğacaktır. Bu şansı yakalamanız ya da elinizden kaçırmanız, hayatınızı yaşamak için ne kadar bağlıdır. Yaşamak için çabalamak, sahip olduğunuz tüm gücü tüketmek, sonunda size ödülünüzü getirecek olan şeydir."

Kendinizi zorlamak, elinizden gelenin en iyisini yaşamak - bunlar sadece kendi gücünüzle başarabileceğiniz şeylerdi. Ancak kendinizi tamamen bir şeye adarsanız, nihayet zamanı geldiğinde servet şansınızı yakalayabilirdiniz.

Miyo, kendisinin versiyonuyla yüzleşti.

Yaşadığınız acı dolu günler kesinlikle boşuna değildi. Sizi ödüllendirilecek bir geleceğe götürdüler.

istediği de buydu.

Eğer geçmişteki benliğine seslenebilseydi, onu ölüme özlem duymaktan daha fazlasını yapmaya teşvik edebilmek için söyleyeceği şey buydu.

Eğer bu sözleri o zamanlar duyabilseydi, onu nasıl kurtarabilirlerdi?

"Senin fikirlerin bu yolu çarpıtıyor, Usui. İntikam uğruna talihsiz insanlara hediyeler vermek ve yeniden talihsizlik yaratmak... Kendini mutlu etmek kaçınılmaz olarak başkalarına zarar vereceği için, başkalarına zarar vermenin tek yol olduğunda ısrar ederek sadece meydan okuyorsun."

Usui'nin İmparatorluk vatandaşlarını kendi planına uymaya zorlaması kabul edilemezdi.

Dahası, zayıflara armağanlar vermek istediğine dair ısrarı bir paravandan başka bir şey değildi. Usui içten içe her şeyi kendi kaprislerine göre yeniden şekillendirmek istiyordu. Ne kadar korkunç.

İnsanların hayatları, kendini beğenmişlerin oynayabileceği oyuncaklar değildi. "...Kendini yücelten sahte nezaketine doydun mu? o zaman?"

Usui'nin doğal olmayan bir şekilde sallanan ve başını öne eğen sesi son derece kısıktı.

Miyo'ya doğru kararsız, titrek adımlarla ilerlemeye devam etti. Kiyoka Usui'yi durdurmak için kendini hazırladı ama Miyo nişanlısının koluna hafifçe dokunarak onu geri çekti.

"Buna izin vermeyeceğim. Bunu kabul etmeyeceğim! Neden herkes ve herkes beni reddediyor, benden kurtulmaya çalışıyor? Ben gerçekten bu kadar kötü müyüm? Her şey benim hatam mı? Bu yüce basmakalıp sözlerin birini kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

Sayıklar gibi mırıldanan Usui, elini Miyo'nun boynuna götürdü.

Parmak uçları Miyo'nun tenine dokunacak kadar yaklaştığında, Miyo kaşlarını çattı.

Sağ elini kaldırdı. Sonra hiç tereddüt etmeden .

Bir *şaplak sesi yankılandı* ve Usui kıpırdamayı bıraktı, gözleri şaşkınlıktan büyürken yanağı şişti.

Acı avuçlarından parmak uçlarına doğru yavaşça yayıldı. Miyo'nun tokadı yetersizdi - çok güçlü değildi ve Usui muhtemelen fazla bir etki hissetmemişti.

Yine de hayatında ilk kez birine tokat atmıştı... Acı kalbine battı.

"Ne-ne...?"

Usui'nin sesi hâlâ kaskatı ve sersemlemiş bir halde kaçtı.

Miyo'nun darbesi Usui'ye fazla zarar vermemişti. Ancak, Miyo'nun ona karşı elini kaldırması fikri Usui'yi o kadar aşıyordu ki, bu onu şaşkına çevirdi.

"Yeter, bu kadar ."

Nedenini gerçekten bilmeden gözleri yaşardı. "Seni reddetmiyorum. de istemiyorum."

Sadece onun kalbinde daha saf, daha basit bir arzunun yattığını fark etmesini istiyordu.

Bir ulusu devirmek, Hediye kullanan bir ülke yaratmak ya da buna benzer bir şey değildi. Bunun Miyo ve diğerleriyle paylaştığı bir şey olması gerektiğini biliyordu.

"Gerçekten, içtenlikle ne yapmak istediğini hatırlamaya çalış."

Rüzgârda bir ses yankılanıyor gibiydi: yankılanıyordu ama kulak yanılgısına düşürecek kadar kısa süreliydi.

"Sadece bana bakıp duramazsın Naoshi; kendin için ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Bu senin hayatın, biliyorsun - eğer kendini düşünmezsen, bir gün, ben gittiğimde, yıkılmış olarak kalacaksın."

Rüyasında geçmişten bir parça gördü. Genç Sumi Usuba'nın neşeli ses tonunu hatırladı.

Kalbi annesinin şefkati ve sıcaklığıyla dolmuş gibiydi. Bir noktada, onun sözleri ve annesinin sözleri

örtüşüyordu.

Anne.

Bu sözleri muhtemelen Sumi'ye bağımlı olan Usui'nin geleceği için duyduğu endişeden dolayı söylemişti. Usui başını eğmiş ve tamamen hareketsiz kalmıştı; kesinlikle aynı şeyi kendisi de hatırlıyordu.

Her kelimenin anlamını sindirdi ve kendi üzerine düşündü. Ilık güneş ışığının parladığı yemyeşil, sakın bahçeye sadece sessizlik yayılmıştı.

Bu şekilde ne kadar zaman geçirmişlerdi?

Usui, gözleri karanlıktan bulanıklaşan Miyo'ya baktığında bir adım attı, sonra iki adım geri çekildi ve arkasını döndü.

"...Bu kadar yeter."

Karşılaşmalarının başında sahip olduğu hırslı ruh onu terk etmiş gibiydi ve şimdi üzüntüye bürünmüştü. Sanki tüm canlılığını tüketmiş ve kül olmuş gibiydi.

Usui'nin Sumi'ye olan hisleri onu yıllarca ileriye götürmüştü. Miyo, Usui'ye yıllar önce verdiği öğüdü hatırlatmanın onda bir değişiklik yaratacağına inanmak istiyordu.

"Burada böyle dikilip durmak tamamen zaman kaybı. Beni anlamayan bir kıza ihtiyacım yok. Bu yüksek elli saçmalık, kafaları bulutlarda olan talihliler tarafından yanlış hizalanmışlara dayatılan boş, mide bulandırıcı bir fantezi. Tüylerimi diken diken ediyor."

Nefret dolu bir veda vuruşu. Miyo, Usui'ye bir şeylerin ulaşmış olabileceğini ummuştı ama sonuçta Miyo ve Sumi'nin sözleri Usui'de hiç yankı bulmamış mıydı?

Usui göğüs cebinden kısa kılıcını çıkardı ve gökyüzüne doğru savurdu. Görünüşte boş olan hava, sert bir şey çatırdayarak açılıyormuş gibi sesler çıkardı.

"Gerçekten."

Arata soğuk bir ses tonuyla onayladı ve sonunda tabancasını indirdi.

Miyo'ya buzgibi bir bakış attıktan sonra tabancasının namlusunu başının üzerine çevirdi ve ateş etti. *Patlama* sesi rüya alemini sarstı.

İki adam kendilerini çalışıyordu.

Miyo Rüya Görüşü'nü serbest bırakmış olsa da, rüya dünyası hiçbir şekilde tüm güce sahip değildi.

Eğer birisi yeterince ısrarla onun kurduğu dünyaya saldırmaya ve onu yok etmeye çalışırsa, dünya çökecektir.

Hedefine dokunurken Yeteneğini kullanmış olsaydı, rüya dünyası muhtemelen çok daha güçlü olacaktı, ancak durum göz önüne alındığında, bu imkansızdı.

Ancak Miyo'yu rahatsız eden şey bu değildi.

Arata'nın gözlerindeki o bakış.

Rüyanın manzarasında, camdaki çatlaklar gibi birbiri ardına yarıklar oluşuyordu. Deja vu hissinin yanıp sönmesi onu en çok korkutan şeydi.

Hayır, hayır, bunun olmasına izin veremem.

Miyo aniden Kiyoka ve Kazushi'ye döndü ve bağırdı:

"Durdurun onları...! Lütfen şu ikisini durdurun!"

Nedenini sormadılar. Kiyoka ve Kazushi tek kelime etmeden Usui ve Arata'ya doğru koşmaya başladılar.

Neredeyse tam o anda, rüya dünyası parçalandı. "Arata!"

Miyo aradı dışarı onu kuzeninin İsim,
genişleyen onu el ve koşmaya başladı.

Arata onu kesinlikle duymuştu ama yine de arkasına bile dönmeden sadece bir saniyeliğine irkildi.

hâlâ ona dönük olan adam, hayal dünyasının parçaları arasında eriyip gitti, çiçek yaprakları ya da kar taneleri gibi dağıldı.

Miyo kendine geldiğinde, Yeteneği dağılmıştı ve gerçek dünyaya geri dönmüştü.

Hafif yıpranmış koyu kırmızı halı. Duvarların ve tavanın solan renkleri. Yerde hareketsiz yatan imparator ve şaşkınlıklarını gizleyemeyen askerler.

Neredeyse herkes ne yapacağını bilemez bir halde donup kalırken, idari bina koridoruna bir karmaşa yayıldı.

Usui, sırtı Arata'ya ve binanın ön girişine dönük bir şekilde durarak Miyo'nun yolunu kapattı. Aralarındaki mesafe hem çok yakın hem de çok uzak görünüyordu.

Her şey kısa bir süreliğine durmuş gibiydi.

Miyo tam olarak kendine gelemeden Kiyoka ve Kazushi uyandı ve bu kez gerçekte Usui ve Arata'ya doğru koşmaya başladı. Ancak Arata'nın bilinci çoktan yerine gelmişti ve tabancasını iki adamın hamle yapmasından daha hızlı bir şekilde doğrulttu.

En ufak bir tereddüt göstermeden tetiği çekti.

Bir silah sesi duyuldu; sanki büyük bir balon patlamış gibiydi. Arata'nın tabancasından bir mermi fırladı. Miyo o ana kendi gözleriyle tanık olduğundan emindi.

Daha önce kakofonik olan koridora ölüm sessizliği çöktü.

Bir süre sonra tiz bir çığlık duyuldu. Miyo'nun kendisinden gelmişti.

Usui sert bir gümbürtüyle geriye doğru yere düştü. "Gah."

Tetikçinin dudaklarından kısa bir nefes kaçtı.

"Arata...!"

Devrilip dizlerinin üzerine düştü ve Kiyoka öne doğru sıçrayan onu yakalamak için koştu.

Miyo tüm kanının çekildiğini hissetmesine rağmen titreyen bacaklarına karşı savaştı ve iki adamın olduğu yere doğru gitmeyi başardı.

Kısa bir kılıç Arata'nın böğrüne saplanmıştı ve yaradan taze kan sızmaya başlamış, elbiselerini lekelemişti.

"Arata."

"...Miyo, seni kandırdığım için özür dilerim."

Miyo, Arata'nın solgun yüzündeki ter damlacıklarına rağmen her zamanki gülümsemesini oluşturmaya çalışmasını izlerken gözyaşlarıyla bulanıklaşan bir görüşe sahipti.

"Doktor çağırın! Askeri hastaneye mesaj gönderin!"

Arata'yı kucağında taşıyan Kiyoka, şaşkınlık içinde hareket eden askerlere bağırdı. Sonra da sordu:

"Tatsuishi, Usui ne olacak?"

Kazushi başını salladı.

"Öldü. Muhtemelen anında öldürüldü. Ne aptal ama."

Usui yüz üstü yere yığılmıştı. Alnından vurulmuştu. Arata Usui'yi hedef almıştı, Miyo'nun grubundan birini değil.

Arata'nın nişan aldığını fark eden Usui kısa kılıcını Arata'nın böğrüne saplamıştı ama Arata en ufak bir irkilmede bulunmamış ve atışı gerçekleştirmişti.

Miyo kuzeninin soğuk elini tutup ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Sürünerek kıpkırmızı halının içine sızan canlı kırmızı belli belirsiz sıcaktı, yaşamın sıcaklığı. Arata'nın vücudundan akmasını engelleyemediler.

"Bıçağı çıkarma - kan ölmesini engelliyor..."

İnsanlar hızla kan kaybına yenik düştü. Kiyoka'nın iniltisini duyan Arata zayıf bir cevap verdi.

"Komutan Kudou, beni kurtarmanıza gerek yok."

"Saçmalama."

Duygularını bastıramayan Kiyoka, boğuk bir sertlikle karışık bir karşılık verdi.

İşler neden bu hale gelmişti? Miyo onu defalarca durdurmaya çalışmış, ama o kendisini dizginleme çabalarını görmezden gelmişti, ta ki sonunda iş bu noktaya gelene kadar.

"Arata... neden?"

Onun herhangi bir cevap vermesini beklemiyordu. Arata, Miyo'nun gözyaşları arasında ağzından kaçan sorusunu yumuşak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Lütfen, beni affet."

Onu nasıl affedebilirdi ki? Kaybedilen bir hayat asla geri kazanılamazdı. Tüm duyguları, öfkesi, üzüntüsü ve korkusu göğsünde çalkalanıyordu. Daha fazla kelime çıkaramadı.

"Ağlama, Miyo."

Bu, gözlerini kapatmadan önceki son mırıltısıydı.

Zamanda biraz geriye gidelim.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi, askeri karargâhın arazisinde şiddetli bir savaş yürütüyordu.

Her ne pahasına olursa olsun askeri karargâhın savaş gücünü sıkıştırmaları gerekiyordu. Bu nedenle, düşmanlarına işlerin sınır tanımayan bir Hediye savaşına dönüşmesine izin veremezlerdi.

Etraflarında parlayan alev sütunları patlarken, ayaklarının dibindeki erimiş kar ve diğer Hediye kullanıcılarından gelen su zemini sulu çamura çevirirdi. Çamur bazen elektrikle dolup taşarken, bazen de donuyordu.

Sadece bu bile, kendi hediyeleri olmayan tüm rakip askerlerin savaşma gücünü yok etmeye yeterdi.

Ancak, sorun yapay Hediye-kullanıcılarında yatmaktadır.

Usui'nin askeri gözaltından serbest bıraktığı barışı koruma ekibi ve Yetenekli Cemaat üyelerine ek olarak, sayıları daha da artmış görünüyordu.

Godou'nun içgüdüleri yaklaşık seksen kişi tahmin ediyordu.

Buna karşılık, Özel Anti-Grotesquerie Birimi, herkes seferber olduğunda sadece otuz kişiden oluşuyordu. Her ne kadar seçkin bir grup olsalar da, yapay hediyelerin kalitesi düşük olsa da, sayılarının azlığı onları dezavantajlı duruma düşürüyordu.

Bunun da ötesinde, daha önce başlarına bela olan Hediyeye Dayanıklı Grotesklerle de uğraşmak zorunda kaldılar.

Biçimsiz yaratıklar, sanki gerçekten kıyamet kopmuş gibi, insan askerlerinin arasına dalıp onlara saldırarak çok sayıda .

Gaaah, Tanrım! Kahretsın!

Godou hem insanları hem de Grotesquerie'leri telekinezi ile havaya kaldırıp geri çarparken sinirlenmeye başladı

tekrar tekrar yere seriyor. Elbette onları tamamen öldürmeyecek kadar geride tutarak.

Her şey başladığından beri aşağı yukarı birkaç saat geçmişti.

Sözde "görünür" ve "Hediyeeye dayanıklı" Groteskler çok sayıda ve can sıkıcıydı, ancak kendi başlarına pek bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Bu seferki düşmanlarının hepsinin bedeni vardı.

Öncekinden farklı olarak, Ruh-Görüşü olmadan görülemeyen normal bir Grotesquerie ile mi yoksa bedensel bir forma sahip bir Grotesquerie ile mi karşı karşıya olduklarını düşünmek için enerji harcamalarına ya da şu veya bu bariyer hakkında endişelenmelerine gerek yoktu. Bunun yerine, hem insan hem de Grotesquerie'yi bedensel varlıklar olarak ele alabilir ve hepsini Hediyeleriyle bertaraf edebilirlerdi.

Yine de, kuvvetleri arasındaki sayı farkı absürddü.

"Biliyor musun, eğer istasyonun içinde sıkışıp kalmasaydık ve tüm bu öfkenin birikmesine izin vermeseydik, bizi neredeyse anında geri itebilirlerdi."

Aradaki sayı farkı umutsuzdu ama Özel Anti-Grotesquerie Birimi aslında oldukça iyi dayanıyordu.

Birim üyeleri düşmanlarıyla kılıçlarını ve hediyelerini çarpıştırırkengözleri Godou'nun daha önce hiç görmediği kadar korkunç bir savaşçı ruhla, daha doğrusu kızgınlık ve saldırganlıkla parlıyordu.

Bu tamamen hayal kırıklıklarını dışa vurmanın bir yoluydu.

Godou içini çekerken, uzaklarda bir başka ateş sütunu şiddetli, hayvani bir kükremeye birlikte gökyüzüne yükseldi.

"Vay be, nasıl da gidiyorlar."

Birim üyeleri arasında ateşi manipüle edebilen birkaç Hediye kullanıcısı vardı, ancak sıcak kanlı grup gerçekten formunun zirvesinde görünüyordu.

"Arkanıza yaslanıp izlemeyin, işe koyulun."

Takım lideri Mukadeyama, insanüstü gücünü kullanarak her iki koluna birer düşman savaşçısı alırken bile sakin bir şekilde konuşuyordu

ve onları uzağa fırlattı. Tüm bu süre boyunca, sol ve sağ bacakları arasında dönüşümlü olarak düşmanlarını tekmelerle uçurmaya devam etti.

Fiziksel güçlendirme Yeteneği oldukça güçlüydü ve Godou şu anda yerde yuvarlanan askerlerin birkaç kaburgasının kırılmış olduğunu tahmin etti.

"Tamamen çalışıyorum! Bakın, burada ne kadar sıkı çalışıyorum! Daha fazla övgüyü hak ediyorum!"

Tüm esprilerine rağmen, ister siyah Yetenekli Komünyon paltosu giymiş yapay Hediye kullanıcıları ister askeri kıyafetli askerler olsun, düşmanlarını sağlı sollu alt ediyordu.

Artık neredeyse öğlen olmuştu; savaşları sabahın erken saatlerinden beri devam ediyordu.

Sonunda takviye birlikler -Tadakiyo Kudou'nun irtibata geçip topladığı, ordu mensubu olmayan hediye kullanıcıları- geldi.

"Görünüşe göre burada iyi gidiyorsun."

Tadakiyo, birkaç kat sıcak tutan, pamuk astarlı giysiler giymiş ve hepsinin üzerine fazladan bir palto giymiş tombul bir hindi gibi görünerek çevik bir şekilde Godou'ya yaklaştı.

"Seni tekrar görmek güzel!"

Godou duruşunu düzeltti ve onu güçlü bir selamla selamladı. Yakındaki Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinden birkaçı Godou'yu taklit etti.

Tadakiyo Kudou'yu tanımayan hiçbir Hediye kullanıcısı yoktu.

Yeteneği bedenine göre çok güçlü olduğu için doğuştan hastalıklı olsa da, adam binlere layık bir yeteneğe sahipti.

Özellikle doğaüstü elektriği kullanmakta ustaydı ve bu da ona *Mor Şimşek* lakabını kazandırmıştı.

"Zamanında yetiştik mi?"

"Evet! Elbette efendim!"

Tadakiyo, Godou'nun kibar ve resmi cevabı karşısında usulca gülümsedi. "Her zamanki gibi enerjiksın, Yoshito.

Rahat, rahat."

Tadakiyo'nun ses tonu rahat bir emekli gibiydi, ancak dövüşü düpedüz kötüydü. Düşmanlarının bilincini

Ne olduğunu anlayamadan yerdeki çamurda bir elektrik şoku yarattı.

Tadakiyo'nun geçtiği yerde ceset yığınları vardı.

Tamam, bu korkunç... Adama saygı duyuyorum, ama bu cidden korkutucu... Anti-personel savaşa çok alışmış..

Godou'nun dudakları Tadakiyo'nun inanılmaz yetenek gösterisi karşısında seğirmeye başladı.

Kiyoka'nın elektrik saldırılarının kolaylıkla fark edilebilen gösterişine ve yıkıcı gücüne sahip olmasa da, yaşlı adamın bir suikastçının işine daha çok benziyordu ve bu da onu daha da korkunç hale getiriyordu.

Takviye kuvvetlerin sayısı yirmiden biraz fazlaydı ve Hediye kullanıcılarının sayısının azaldığı düşünülduğünde bu etkileyici bir rakamdı.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi ile birlikte sayıları ellinin üzerindeydi. Bunun da ötesinde, Godou'nun birlikleri ile yapay Hediye kullanıcıları arasında güçlerini kullanma konusunda dünya kadar fark vardı, bu yüzden sonunda biraz nefes alabildiler.

Godou'nun birlikleri azar azar askeri karargâhın kuvvetlerini yok ediyordu, ta ki sadece birkaç ayakta kalana kadar. Savaşın sona ermekte olduğunu havada hissedebiliyorlardı.

"Komutan ne zaman ortaya çıkacak...? Diğer adamın bize ilettiği mesajdan onun güvende olduğunu biliyorum."

Tatsuishi ailesinin çileden çıkaran reisinden bir tanıdık, Kiyoka'nın kurtarılmasının sorunsuz ilerlediğini bildirmek için onlara doğru uçmuştu. Godou ve diğerlerinin ilk etapta askeri karargâha hücum etmelerinin nedeni buydu.

Kiyoka, Usui ve Usuba ile yüzleşmeyi tercih etmiş olmalı.

Bu ikisi, güçlerini Kiyoka kadar ustalıkla kullanabilen bir Hediye kullanıcısı için bile tartışmasız güçlü düşmanlardı. Hâlâ güvende olduğunun hiçbir garantisi yoktu.

Diğer adama ne olduğu gerçekten umurumda değil ama... Umarım komutan ve Miyo güvendedir.

Godou'nun aklına tam da bu düşünce geldi.

"Peki 'o diğerk adam' kimi kastediyorsun?"

Godou duydu bir uzak, palavracı ses gel
itibaren hapishanenin yönü.

"...Sen."

Çok tanıdık bir adam göründü; saçları dağınık ve dağınıktı, gösterişli *haori*'si arkasında dalgalanıyordu ve elinde bir yelpaze döndürüyordu.

Bir ölüm kalım durumundan kurtulmuş olmalıydı çünkü görünüşü her zamankinden biraz daha dağınıktı ve yüzünü yorgunluk kaplamıştı. Yine de Kazushi Tatsuishi'nin orada öyle sakin bir şekilde durması, Godou'nun gerçekten bir savaş alanının ortasında durup durmadığını sorgulamasına neden oldu.

Godou başlangıçta Kazushi'nin iyi olduğunu görünce bir rahatlama hissetti, ancak bu kısa süre sonra yerini başka bir baş belasının ortaya çıkmasından duyduğu rahatsızlığa bıraktı.

"Arkamdan açıkça konuşmak mı? Neden, dehşete düştüm." "Pardon? Arkandan *hiçbir* şey söylemedim, tamam mı?"

"Bekle, gerçekten mi?" Kazushi güldü, her zamanki keskin zekasından yoksun olduğu belliydi. Godou kendini çalışmak için bir iç çekti. O da öyle yaptı,

Kazushi, Tadakiyo'yu selamladı.

"Merhaba, benim adım Kazushi Tatsuishi. Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Bay Tadakiyo Kudou."

"Bunu söylemeniz ne kadar hoş."

Tadakiyo, Kazushi'nin saygılı selamına neşeyle karşılık verdi.

Bu ileri geri konuşmaları dinlerken Kazushi iyi huylu, hatta zarif görünüyordu ama ne yazık ki Godou'nun adam hakkında bildiklerini göz önünde bulundurunca, tüm bunlardan ürpertici bir his duymaktan kurtulamadı.

"Peki Usui'ye ne oldu? Komutana? Miyo'ya?"

Kazushi, Godou'nun sorusuna alışılmadık bir belirsizlikle "Hmm," diye cevap verdi. "Birisi biraz zor durumda kaldı, bu yüzden Miyo da onunla birlikte gitti."

"Bir mı? Kimin? Komutan mı?"

"Kudou'ya ne olduğunu öğrenmek için uzun süre beklemenize gerek kalmayacak.

Bak."

Bir uğultuyla birlikte, soğuk bir kış rüzgârı hâlâ kılıçlarını çekmekte olanların arasında esmeye başladı.

O anda, karla nemlenmiş zemin tamamen dondu ve yarı yıkılmış bir binanın çatısından düşen tek bir damladan bahçedeki bitkileri ıslatan sisin içindeki tek tek su kadar her şey, sanki bölgedeki sıcaklık donma noktasının altına düşmüş gibi buza dönüştü.

Askeri karargâh alanının tamamına yayılan Hediye'nin ölçeği, başka hiçbir Hediye kullanıcısınıninkiyle kıyaslanamazdı.

Godou ve birliklerinin verdiği cesur savaş, sanki çocuk oyuncağından başka bir şey değilmiş gibi gösterildi.

Hiç şüphe yoktu. İmparatorluk'ta bu seviyede ustalığa sahip tek bir kişi vardı.

"Komutan..."

Birkaç askeri personel, Kazushi'nin görüldüğü hapisane yönünden değil, merkez komutanlığın ön girişinden çıktı.

Bunlardan biri, kanlı gömleğini örten askeri ceketini omuzlarına atmış olan Kiyoka'ydı. Ordu generali gibi Usui tarafından gözaltına alınan yüksek komuta kademesinin önde gelen üyeleri de vardı.

"Herkes derhal savaşmayı bıraksın! Silahlarınızı bırakın!"

Generalin sesi gürleyerek askeri karargâhın zemininde yankılandı. Hem düşman hem de müttefikler kaldırdıkları yumruklarını indirdi, kılıçlarını kınına soktu ve silahlarını yere bıraktı.

Ardından, askeri karargâhı dış dünyaya bağlayan ana girişten bir filo hızla içeri girdi. Başlarında Tümgeneral Ookaito vardı.

Bu muhtemelen hükümet tarafında konuşlanmış savaş gücüydü. Bu da Ookaito'nun tarafının

hükümet içinde Usui ile işbirliği yapan üst düzey yetkililere ve onların birliklerine karşı verdikleri mücadelede zafer kazandıklarını iddia etti.

Godou nereye bakarsa baksın, Usui'nin tarafındaki hiç kimse hâlâ güçlü görünmüyordu.

"Savaşın! Her şey bitmedi! Hala üstesinden gelebiliriz! Savaşın!"

Bağırان ve çığlık atan tek kişi Usui'nin tarafına geçen Hediye Kullanıcısı Houjou'ydu. Ancak, artık onun emirlerine uyacak kimse yoktu.

Şimdiye kadar, Üstün Yetenekliler Cemaati güçlerinin ayakta kalan neredeyse tek üyesiydi.

Godou aniden *Usui'nin güçlerinin bir balon kadar güçlü olduğunu* düşündü.

Usui'nin geliştirdiği teknoloji muhteşemdi. Hediye'ye dayanıklı Groteskler ve yapay Hediye kullanıcıları arasında, ordunun asla taklit edemeyeceği gelişmeler yaratmıştı. Hükümetteki büyük oyuncular da kazanmış olması belli bir açıdan takdire değerdi.

İzlediği yolla, hükümeti devirmek kesinlikle tamamen imkânsız değildi.

Ancak.

Birkaç on yıllık teknolojik ucuz numaraların asla başaramayacağı bazı şeyler vardı.

Eğer çökmesi için gereken tek şey bu olsaydı, imparatorluk soyu çok çok uzun zaman önce sona ererdi ve iki bin yıldan fazla bir süre kesintisiz hüküm sürmeleri mantıksız olurdu.

Tarihin ağırlığı bu anlama geliyordu.

Bitti o zaman.

Gökyüzüne bakan Godou, güneşin çoktan aşağı doğru bir yörüngeye girdiğini gördü.

Ağaç yapraklarının ve çatıların üzerinde biriken kar, esintiyle savrulup yere düşerken güneş ışığını parlak şekilde yansıtıyordu.

Usui'nin tüm İmparatorluk vatandaşlarını isyanına dahil etme planları ve buna eşlik eden tüm çekişmeler burada sona erdi.

✿ BÖLÜM ✿

İlk...

Pencerenin ötesinden gelen ötücü kuşların havadar cıvıltıları kulaklarını gıdıklıyordu.

Kalan birkaç parça kar eriyip gölgeli bahçe ağaçlarının dallarından düştü. Bir süre sonra, içeri süzülen güneş ışığı kışın kırılğanlığından baharın sıcaklığına doğru kaymaya başlamıştı.

Hastane odasını dolduran sterilize edilmiş koku, odayı havalandırmak için geçici olarak açılan pencereden dışarı akıyor ve bahar güneşinin kokusuna karışıyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturan Miyo, elindeki canlı mandalınanın kabuğunu temiz bir şekilde soydu, hatta tüm beyaz lifli çekirdekleri bile çıkardı ve daha kolay yenmesi için dilimleri kırıp bir tabağa koydu.

"bakalım."

Tabağı yatakta doğrulup oturan adama uzattı, o da meyveleri mutlulukla aldı.

"Teşekkür , Miyo."

"Önemli değil."

Adam, Arata Usuba, yarısı okunmuş gazeteyi yastığının yanına koydu, mandalina dilimlerini aldı ve ağzına götürdü. Hâlâ midesinin yaralandığı bölümüne ekstra özen gösteriyor gibi görünüyordu ama teni düzelmişti.

Her şey olalı yaklaşık bir ay olmuştu.

Her ne kadar *Usui* ve *Yetenekli Cemaat* isimleri hala gazete makalelerinde geçmeye devam etse de ve dikkatler hala ordunun ya da hükümetin olay sonrasında yaptığı her hamleye odaklanmış olsa da, olay gelgitin çekilmesi gibi yavaş yavaş sona eriyordu.

Günlük yaşam beklenmedik bir kolaylıkla normale dönmüştü.

Bu, bir ay önce tam bir karmaşa içinde olan ve savaşta yaralanan askerlerle ağzına kadar dolu olan askeri hastanede bile geçerliydi. Şu anda ortalık sakinleşmişti ve fazla hasta kalmamıştı.

Çatışmalarda çok sayıda insan yaralanmış olsa da, Miyo çok az sayıda ölüm ya da hayati tehlike arz eden yaralanma olduğunu öğrendi.

Arata ağır yara alan birkaç kişiden biriydi.

Karnına derin bir bıçak darbesi almıştı, normal şartlar altında öldürecek türden.

Neyse ki Arata bir Hediye kullanıcısının sağlam vücuduna sahipti ve Unan onu hemen iyileştirici Hediyesiyle tedavi ettiği için ölümden kurtulmayı başardı.

Bir süre daha yüzde 100 iyileşemeyeceği kesin olsa da, işler çok daha kötü olabilirdi.

"Buna neredeyse inanamıyorum..." diye mırıldandı Arata kendi kendine.

Miyo da aynı şekilde hissederek dışarıdaki manzaraya baktı. O günleri büyük bir umutsuzluk ve kasvet içinde geçirmişti, Ne yapması gerektiğini anlamaya çalışırken, sanki hiç olmamış gibi görünüyorlardı.

Naoshi Usui ölmüştü.

Yetenekli Cemaat neredeyse tamamen onun Yeteneği ve düşmanlığıyla ayakta duruyordu ve onun vefatının ardından derhal çöktü. Bir süre için çok fazla güç ve etkiye sahip olmakla övündüler, ancak nihayetinde bir anda yok oldular.

Bununla birlikte, bu kısmen olayların doğal bir seyriydi.

Yetenekli Cemaat'i ayakta tutan tek şey Usui'nin duyguları, coşkulu olumsuzluğu olmuştu.

Usui, Kurucuları olarak mesafeli bir şekilde hüküm sürüyordu, Hojou'nun kendine ait fazla bir gücü yoktu ve Arata aslında ilk etapta Üstün Yetenekliler Cemaati adına çalışmıyordu.

Kendilerine yapay Hediyeler bahşedilen insanlar, yeni keşfettikleri güçleriyle insanlığa hükmedeceklerine inanıyorlardı ancak Godou'nun birimine karşı verilen savaş, onları yüzeysel yeteneklerinin gerçek bir Hediye kullanıcısınıninkilerle boy ölçüşemeyeceğini anlamaya zorladı. Bu vahiy, liderlerinin vefatıyla birlikte birçoğunun cesaretini kaybetmesine neden oldu.

Aynı durum Usui'nin kendi tarafına çektiği hükümet ve ordudaki önemli kişiler için de geçerliydi.

Esasen, onun mesajına hiçbir zaman inanmamışlardı ve sadece arzularını tatmin etmeye ve yeni İmparatorluğunda avantaj elde etmeye çalışıyorlardı. Usui gerçekten ortadan kalktığında, hiçbirinin kontrolü ele geçirmesi mümkün değildi.

Usui her şeyin özüydü ve Üstün Yetenekliler Cemaatinin tek ve yeri doldurulamaz temeli olarak, o öldükten sonra onlar için hiçbir yol kalmamıştı.

Aralarında Eğitim Bakanı Houjou ve sekreterinin de bulunduğu kalıntılar ve işbirlikçilerin istisnasız hepsi tutuklandı ve şu anda cezalarını çekmeyi bekliyorlar.

"Ama her şey yolunda gitti," dedi Miyo sessizce, gerçek duyguları dudaklarından kaçarken.

Sayırsız kez her şeyin bittiğini düşünmüştü. Ama şimdi her şey geçmiş, her şey beklenmedik bir şekilde mutlu bir şekilde yerleşmişti.

"Bu doğru. Komutan Kudou da herhangi bir cezayla karşı karşıya değil, değil mi?"

"Evet... Kendisine isnat edilen suçların isyancılar tarafından uydurulduğunu tespit ettiler."

Görünüşe göre, hükümet tamamen felç olmanın eşiğindeydi. Hem politikacılar hem de bürokratlar Usui'nin fraksiyonu ve imparatorluk ailesinin fraksiyonu, otoritelerinin toplayabildiği tüm birlikleri kullanarak silahlandılar. Onlar

karşı tarafa suç isnat etmeye ve onları yakalamaya çalışıyorlar.

Ookaito ve diğerlerinin başını çektiği imparatorluk ailesi fraksiyonu bu çekişmede kontrolü ele geçirerek hükümeti çıkmazdan çıkardı. Doğal olarak, Usui'nin hiziplerinin Kiyoka'ya karşı yönelttiği tüm suçlamaları reddettiler.

Başından beri masum olduğunun ortaya çıkmasına sevindim ama...

Kiyoka'ya yöneltlen suçlamalar o kadar kolay bir şekilde düşürüldü ki, Miyo aslında her şeyin gerçekten bu şekilde silinip atılamayacağını merak etmeye başlamıştı.

"Yüzünüzdeki ifadeden tam olarak tatmin olmadığınızı anlayabiliyorum."

Arata, Miyo'nun içsel endişelerini hemen anladı. Aynı şey Kiyoka için de geçerliydi ama Miyo, Arata'nın sadece yüzündeki ifadeden duygularını anlayabileceği kadar kolay okunup okunmadığını merak ediyordu.

"Bu pek doğru değil. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"En başından beri Usui'yi vurma niyetiyle mi Üstün Yetenekliler Cemaatini destekliyordunuz?"

Miyo sorusunun düşüncesizce olduğunu biliyordu ama yine de sormadan edemedi.

Günlerdir bu şekilde Arata'yı hastanede ziyarete gelmesine rağmen, yaralarının korkunç durumu göz önüne alındığında, uzun bir konuşma yapmayı pek uygun bulmamıştı. Her şey sona erdiğinden beri ilk kez sakinleşip onunla konuşabiliyordu.

"Şey..." Arata hiç aldırılmıyor gibi görünerek başını salladı ve gözlerini uzaklara dikti. "Usui beni kendisine katılmaya davet etti. İşte o zaman kendi kendime, *Ah, aslında hiç de kurtulmayı başaramamış* diye düşündüm."

Arata, şaşkınlıkla başını eğen Miyo'ya gülümsedi.

"Usui, Usubalarla bağlarını kopardı ve Sumi'yi evlendirdikten sonra kaçtı. Onlara karşı isyan etme dürtüsü hissetmeliydi. Ama bunun yerine

imparatoru öldürmek için komplo kurdu, sizi ve kendisini -Usubaları- en tepeye yerleştirmek istiyordu. Başka bir deyişle, Usuba Hediye kullanıcılarının İmparatorluktaki en güçlü kişiler olduğuna inanıyordu. Usuba ailesinden ayrıldıktan sonra bile onların düşünce kurtulamamıştı."

"...Kendi ailesine karşı yumuşak davrandığını mı söylüyorsunuz?"

"Aşağı yukarı öyle. Bu sadece Usui ile sınırlı değil, Usubalar benzersiz bir kapalı ortamda yaşadıkları için, herkes aşağı yukarı bu tür bir zihniyete sahip."

Miyo, Arata'nın şekilde ifade ettiğinde haklı olduğunu hissetti.

Usui, kaç kez reddetmiş olursa olsun, İmparatorluk ve dünya teklifleriyle onu kazanmaya çalışmaktan asla vazgeçmemişti.

Usubas'ın yalnızlığını ve ailenin gerçek gücünü bilen tek kişi Usubas'ın kendisiydi.

Arata, Usui'nin Usubalar ile ilgili herkesin onun düşüncelerini açıkça anlayacağına ve onunla aynı fikirde olacağına dair bilinçsiz bir inanç tarafından yönlendirildiğini söylemeye çalışıyordu.

"Beni davet ederse onun tarafına geçeceğime içtenlikle inanmış olmalı. Eminim onu öldürmek için fırsat kolladığım sırada sadece onun davasına katılıyormuş gibi yapacağım aklının ucundan bile geçmemiştir. Ya öyle ya da bende kendini gördü."

Usui'nin birkaç yılını hükümeti devirmek için çevirerek geçirdiği düşünüldüğünde, Miyo adamın çok daha titiz ve temkinli olacağını varsaymıştı.

Arata mandalınanın durduğu tabağa baktı.

"Nereden geldiğini anlıyorum. Usubalarla akraba bir ailede doğan herkes kendilerine yapılan muameleyi mantıksız bulur. Hayatımızdaki pek çok şeyden duyduğumuz hoşnutsuzluğu genellikle Usubalar dışındaki dünyaya yöneltir, yalnızca kendi aile üyelerimize güvenebileceğimize veya onları karşılıklı olarak anlayabileceğimize inanırız. Usui'nin düşünceleri ilk bakışta kulağa oldukça çekici geliyor. Birinin neden onun yolundan sapmak isteyebileceğini ve Usubas'a bağlı olan herkesin neden ona doğru sürükleneceğini düşündüğünü anlayabiliyorum."

Başından sonuna kadar Usui'nin dünyası Sumi'nin ve yalnızca Sumi'nin etrafında dönüyordu. Onun iyiliği için her şeyin kendi iradesine eğmesini istiyordu.

Sumi ile olan ilişkisine takılıp kaldığı sürece Usui kendisini Usubaların değerklerinden ayırmayı asla umut edemezdi. Tüm bunların ötesinde, Usui kendi başına güçlü bir Usuba Hediyesi kullanıcısıydı, bu yüzden daha da az nedeni vardı.

Her şeye rağmen Usui, Yeteneğini Miyo üzerinde kullanmaktan kaçındı ve Usuba ailesinin bir üyesi olduğu için Arata'yı kendi saflarına kattı.

O çok saf bir insandı.

Bu tür bir olgunlaşmamışlık Usui'nin zihniyetinin içsel bir parçasıydı.

"Tüm bunları aklımda tutarak Usui'nin saflığından faydalandım ve Üstün Yetenekliler Cemaatine katıldım. Eğer beni , zamanı geldiğinde bununla bir şekilde başa çıkabileceğimi düşündüm. En azından Prens Takaihito'ya Usui'nin beni kendisine katılmaya davet ettiğini bildirmeyi ihmal etmedim."

"Ne?"

Takaihito, Arata'nın Üstün Yetenekliler Topluluğu'na katılmasının istendiğini biliyor muydu?

"Bana sadece daveti kabul edip bana bağlı olduğunu söyledi."

Arata omuz silkti. hiçbir şey olmamasına rağmen, Miyo bunu o kadar komik buldu ki hafifçe gülümsedi.

"Bu arada, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet...?"

Arata yavaşça konuşmaya başladı ve bakışlarını Miyo'nun üzerinde sabitledi.

"Usui ve beni bir rüyaya kilitlemek için Rüya Görüşü gücünü kullandığında, bizi korumaya mı çalışıyordun?"

Miyo Arata'nın gözlerinin içine baktı.

Kesinlikle haklıydı. Aslında Miyo kimsenin ölmek zorunda kalmayacağı ve Usui'nin suçlarının kefaretinı ödeyebileceği bir yola girmek istemişti. Bu nedenle ona ulaşmaya çalışmaktan hiç vazgeçmemişti.

Ancak, Dream Sight'ın ona gösterdiği kader acımasızdı; Arata Usui'yi vururken aynı anda saldırıya uğramış ve sonunda kendisi de ölmüştü. Gördüğü gelecek buydu.

"İdari binadaki çatışma sırasında bana bunları Üstün Yetenekliler Cemaatine yardım etmemi engellemek için değil, Usui'yi vurmamı engellemek için söylediniz, değil mi?"

Daha doğrusu, bu iki şeyi de yapmaya çalışıyordu.

Arata onun hedeflerini belirlemişti. Miyo niyetini ona anlatmayı başarmıştı. Yine de bunu doğrudan yüzüne söylediğini duymak biraz utanç vericiydi.

"Evet... bu doğru."

Miyo kimsenin ölmesini ya da zarar görmesini istemiyordu, bu yüzden Usui ve Arata'yı şiddet ya da zarar görmeden rüya dünyasına kilitlemeyi denedi. Bunun gelecekle ilgili bir şeyleri değiştireceğine inanmak istemişti.

Nihayetinde, Arata'nın ölümünü engelleyebilmiş olsa da Usui'nin kaderini değiştirememişti.

Rüya Görme gücü ne kadar güçlü olursa olsun, onu iyi kullanmanın zor olduğunu bana gerçekten öğretti.

Geleceği bilmek bir şeydi, ama onu değiştirmeye çalışmak için ne yapması gerekiyordu? Geleceğin ne kadarını başkalarına anlatmasına izin vardı? Önünde uzananlara bakmak ona tüm cevapları vermek için yeterli değildi.

Şimdi Takaihito'nun aynı geleceği gördüğü ve bunu ustalıkla kullandığı için ne kadar inanılmaz olduğunu anlıyordu. Miyo hâlâ çok deneyimsizdi ve her şeyi yeterince düşünmemişti.

"Uyarılarınızı dikkate almadığım için özür dilerim."

Arata başını eğdi ve Miyo'nun telaşla ellerini sallamasına neden oldu.

"Hiç de değil. Ben de pek çok hata yaptım..."

"Bahane üretmeye çalışmıyorum ama gerçek şu ki ne demek istediğini her şey bittikten sonra anladım."

Arata üzüntüyle kaşlarını çattı. Ne yazık ki, kritik anda niyetini belli etmemişti.

"Her şeyi düşünürken, bana bir kez olsun neden Usui'nin tarafını tuttuğumu sormadığın aklıma geldi."

Arata haklıydı -Miyo, imgeleminde gördüğü Arata ve Usui arasındaki yumruklaşmaya o kadar odaklanmıştı ki onu sorgulayamamıştı.

"Görünüşe göre Rüya Görüşü güçlerinizi tamamen uyandırmışsınız."

Miyo, Arata'nın hafif hüzünlü yorumunda, Usuba ailesinin bir üyesi olarak yaşadığı deneyimlerden kaynaklanan karmaşık bir dizi duyguyu sezdi.

"Evet... ama mümkünse onları bir daha kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Normalde, insan uyandırmak için çok çalıştığı bir güçten sonuna kadar yararlanırdı.

Miyo'nun Hediye eğitimini ihmal etmeye niyeti yoktu elbette, ama o zaman bile az önce yaşadığı sıkıntıdan bıkmıştı.

Ne zaman bir kılıcın ucu ona yönelse, ne zaman bir silahın namlusu ona doğrultulsa, sanki buzdan eller kalbini kavrıyormuş gibi hissediyor ve hareket edemeyerek geri çekiliyordu.

Ne zaman Usui'nin nasıl öldüğünü hatırlasa -alnına bir delik açılmıştı-tiksinti duyuyor ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Bir Yeteneği kullanmak, kendini savaşa atmak anlamına geliyordu.

Miyo, benlik duygusu da dahil olmak üzere, bu felsefeye uyamayacak kadar çok değerli şey kazanmıştı.

"O adamın dediği gibi... Ben aptal bir kadıyım, Kiyoka'ya tamamen bağımlıyım ve küçük mutluluk kırıntılarımla yetiniyorum. Ama sanırım bu benim için sorun değil."

O kadar özlemini çektiği mutluluk artık avuçlarının içindeydi. Bu fazlasıyla yeterli değil miydi?

Rüya Görme Yeteneği çok daha fazla insanı kurtarabilecek olsa bile, Miyo Usubaların geçmişine dair anıları okuduğu için bunu yapabilecek kişisel kapasiteye sahip olmadığını hissetti.

Kendisini insanları kurtarmaya aynı zamanda kendi hayatını sürdürmeye adayacak kadar zeki olmadığı onun için oldukça açıktı.

Mutluluk.

"Usui'nin hiçbir sözünü ikinci kez düşünmene gerek yok." Arata onu cesaretlendirmek için söylemişti ama Miyo sessizce reddetti.

Sözleri onu etkilemeyecekti. Sadece Usui'nin analizinin aslında meselenin özüne indiğini düşündü.

"Belki bencilce olacak ama Yeteneğimi kendim ya da başkaları için kullanmak yerine hayatımı dolu dolu yaşamak istiyorum."

Miyo muhtemelen bir Rüya Görme Medyumu olarak başarısızdı. Muhteşem başarıları Kiyoka'ya ve onun gibi diğer Hediye kullanıcılarına bırakacaktı.

Usui gitmişti, Usubalar değişmeye başlamıştı ve Arata . Artık Miyo'nun karışması gereken hiçbir şey yoktu.

Bu nedenle, hediyelere ve onların değerine sahip olup olmamaya takılmadan, kendisi ve değer verdiği kişiler için mutlulukla dolu bir hayat yaşamak istiyordu. İşte böyle yaşamak istiyordu.

Şu an ve gelecek için dilediği şey buydu.

Miyo ve Arata konuşurken hastane odası sessizleşti. Tam o sırada, koridorda iki kişinin konuştuğunu duydular.

"Eğer fikrini değiştirirsen, mümkün olan en kısa sürede bana haber vermelisin. Hemen, anladın mı?"

"O gün asla gelmeyecek, bu yüzden lütfen en kısa zamanda bu iş için başka birini bulun."

Ookaito astından bir cevap bekliyor, Kiyoka da üstünden bıkkın bir cevap alıyordu.

Miyo ve Kiyoka askeri karargâha birlikte gelmişlerdi ama Miyo'nun hastaneye gitmesi gerektiği ve Kiyoka'nın da merkez komutanlıkta işi olduğu için ayrı yollara gitmişlerdi.

gereken kişinin Ookaito olduğu anlaşıldı.

Duyduğuna göre, ordu Usui yüzünden ciddi bir personel sıkıntısı çekiyordu ve merkez komuta Kiyoka'dan boşluklardan birini doldurmasını istiyordu.

Bu, Ookaito'nun onunla tartıştığı şeyle ilgili olabilir.

"İşin bitti mi?" Kiyoka açık hastane kapısından sordu, üzerinde rahat bir *kimono* vardı ve saçları çözülp aşağıya sarkıyordu. Miyo kuzeniyle nişanlısının arasına baktı ve başıyla onayladı.

"...Benim için başka mandalina soymayacak mısın, Miyo?" Arata muzip bir memnuniyetsizlikle mırıldandı. Kiyoka hemen yatağına yaklaştı ve Arata'nın eline bir şaplak attı.

"Ah!" diye inledi kuzeni, Kiyoka'ya kin dolu gözlerle bakarak. "Benim bir hasta olduğumun farkındasın, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, Komutan Kudou, bu sıcak kanlı öfkeniz oldukça büyük bir sorun."

"Miyo'nun seni her gün ziyaret etmesine izin vererek zaten sana yeterince ödün veriyorum."

Ses tonu son derece acıydı.

Kiyoka, Miyo'nun Arata'yı görme sıklığından pek memnun değildi. Onu her zaman isteksiz bir şekilde, "Bugün de mi gidiyorsun?" diyerek uğurluyordu.

Belki de kızgınlığı, yaralarının yatak istirahatine mahkûm edilmesini gerektirecek kadar kötü olmamasından kaynaklanıyordu.

Kiyoka eskisinden biraz daha muhtaç gibi davranıyor.

Bu düşünce aklından geçtiğinde, normalde sert, güzel ve cesur olan nişanlısı birdenbire sevimli göründü.

Miyo sandalyesinden kalkarken gülümsemeye başladı.

"Özür dilerim, Arata. Artık gitmem gerekiyor."

Çantasını eline alarak Kiyoka'ya yaklaştı. Sonunda Miyo kuzenine döndü ve hafifçe eğildi.

"Kiyoka ve ben bundan sonra bir randevuya çıkacağız... Tekrar uğrayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bir dahaki sefere o zaman."

Arata el sallayarak veda etti ve Miyo, Kiyoka ile birlikte hastane odasından çıkmak üzere döndü.

Miyo ve Kiyoka hastaneden ayrıldıktan sonra randevularının ilk durağı Suzushima'nın kimono dükkânı oldu.

Katlı işyeri, imparatorluk başkentinin en önemli caddelerinden birinde, büyük vitrinlerle çevrili bir konumda bulunuyordu. Önünde durduklarında içeride çoktan insanların olduğunu gördüler.

"Hoş geldiniz, Bay Kudou." "Bunun için minnettarım."

Suzushima'nın sahibi Keiko, Miyo ve Kiyoka içeri girer girmez onları gülümseyerek karşıladı. Sonra dükkânın daha içlerinden gelen bir çift münakaşa sesi duyular.

"Size söylüyorum, neden ziyafette sadece bir gece elbisesi giyemiyor?! Beyaz bir kimono, renkli bir düğün kimonosu ve bir gece elbisesi. Bunun nesi yanlış?"

"Düğün kimonoları çok eski moda! Tören için beyaz bir kimono giymeli, sonra da geri kalanı için bir elbise giymeli."

"Elbiseyle çay katılamaz."

"O zaman çay töreni yerine Batı tarzı bir bahçe partisi olmalı. Zaten tüm bunlar Imperial Hotel'de düzenleniyor, dolayısıyla bunun için mutlaka yerleri vardır."

"Misafirleri bayıltmayı mı planlıyorsunuz?! tüm düzenlemeler zaten yapıldı. İmkansız istiyorsun, tamam mı?!"

Miyo ve Kiyoka sözlü tartışmanın ne hakkında olduğunu duyduklarında bakışlarını değiştirdiler.

Hazuki ve Fuyu birbirleriyle düğün kıyafetleri hakkında tartışıyorlardı.

Miyo yakın zamana kadar bundan haberdar edilmemişti ama Kiyoka bir süre önce Fuyu ve Hazuki'den düğünü planlamaya devam etmelerini istemişti.

Normalde Miyo ve Kiyoka'nın evlenen taraf oldukları için hazırlıklar konusunda inisiyatif almaları gerekirdi, ancak bunun için gerçekten boş enerjileri yoktu. Neyse ki Kiyoka bu durumun geleceğini görmüştü.

Her ne kadar düzenlemeleri genellikle iki aile birlikte yapsa ve kendi tercihlerini evlenen çiftinkinden daha fazla yansıtmaları normal olsa da, hem Fuyu hem de Hazuki Kiyoka'nın isteğini kabul etmişti.

Sonuç olarak, mekan belirlenmiş, davetiyeler çoktan gönderilmiş ve hatta tören düzenlemeleri bile kararlaştırılmıştı.

Miyo iki kadının inanılmaz becerisi karşısında biraz şok olmuştu ama yine de her şey için minnettardı.

"Merhaba, Anne, Aba ve Yurie. Geç kaldığımız için bizi bağışlayın."

Keiko'nun yönlendirmesiyle Miyo ve Kiyoka, Suzushima'nın en büyük müşterileri için özel olarak ayrılmış resepsiyon odasına girdiler. Hazuki'nin ifadesi onları görünce anında neşelenirken, Fuyu başını çarpık bir şekilde yana çevirdi.

Yurie her ikisine de çekici ve hafif sert bir gülümsemeye baktı.

"Biz de seni bekliyorduk, Miyo."

"Nişanlının annesini bekletme cüreti."

"Sessiz ol anne. Tamam o zaman, bugün tören için kıyafetlerinizi bir kez daha kontrol edeceğiz."

Fuyu'nun iğrenliğini temiz bir şekilde kesen Hazuki ayağa kalktı ve Miyo'ya el salladı.

"Tamam o zaman, Miyo. Buraya gel."

Hazuki'nin ısrarıyla Miyo giysi rafına döndü ve ilk kez gelin kıyafetlerine göz attı.

İlki beyaz bir kimonoydu. Saf beyaz ipek gelinliğin üzerine gümüş iplikle işlenmiş, uğurlu in anka kuşları ve büyük şakayıklardan oluşan muhteşem ve zarif bir desen vardı.

İğne işi ve ipeğin parlaklığı ışıkta parıldııyor ve ışıldıyordu.

O kadar güzeldi ki Miyo'nun yanakları kızardı. "ok çarpıcı..."

"yle değil mi? Annem babamla evliyken bunu giyyordu ve aslında ben giyyordum... Senin için sorun olur mu?"

Miyo ne diyeceğini şaşırdı ve sadece başını sallayabildi.

Sumi'nin Saimorilerle evliyken giydiği kıyafet ne yazık ki artık mevcut değildi.

Miyo'ya annesinin hiçbir eşyası miras kalmamıştı ve sadece bir yıl önce böylesine muhteşem bir giysiyi giyme şansından tamamen vazgeçmişti.

Dahası, Fuyu ve Hazuki'nin giydiği elbisenin kendisine bu şekilde geçmesinden daha mutlu olamazdı.

"Vay, vay, vay, henüz ağlamaya başlamak için çok erken."

Miyo gözyaşlarına hakim olamadı. Hazuki bunu fark etti ve aceleyle gülümsedi.

"Basit bir giysi parçası için sızlanmaya başlamak ne kadar utanç verici, yemin ederim."

"Hanımefendi."

Yurie her zamanki sözlü tacizleri nedeniyle Fuyu'yu hemen azarladı. Fuyu isteksizliğini gizlemeye çalışmadan sustu; sert muamelesinin Yurie'yi kapsamadığı anlaşıyordu.

"Saçlarınız o kadar uzun ki, düğün gününüzde sadece gerçek saçlarınızla *şimada tarzı bir* saç modeli yapabilecek miyiz merak ediyorum. Ya da belki bir peruk daha rahat olur...? Ne düşünüyorsun, Kiyoka?"

"...Bilmiyorum. Biraz dışarı çıkıyorum."

Kiyoka etrafı kadınlarla çevrili resepsiyon odasında rahatsız görünüyordu ve kaşlarını çatarak dükkândan ayrıldı.

"O kadar umutsuz ki, yemin ederim."

Hazuki öfkeyle gözlerini araladı ama Keiko Kiyoka'nın hareketlerini görmezden gelerek hemen konuya geri döndü.

"Onun için bir peruk hazırlayabilirim."

"Hmmm. O zaman neden bunu yapmıyoruz? Annem durmadan gece kıyafeti şöyle olsun, böyle olsun diye söylenip duruyor, o yüzden peruk takarsan Batı kıyafetini giydiğinde saçına şekil vermek çok daha kolay olur. Sen ne dersin, Miyo?"

" değil. Teşekkür ."

"Tamam, sırada bu var." Hazuki onu yanına çağırdı ve Miyo bakışlarını bir sonraki giysi rafına kaydırđı.

Sırada, törenin ilerleyen saatlerinde giyeceği renkli düğün kimonosu vardı.

Bu kimono da benzer şekilde parlak bir işçiliğe sahipti. Omuzlardan kollara doğru inildikçe açık pembeden kıızıla doğru yavaş yavaş derinleşen göz alıcı renkte bir kumaş boyunca altın ipliklerle çevrelenmiş, akan su ve tamamen açmış kiraz çiçeklerinden oluşan desenli bir arka plan üzerinde uçan iki parlak beyaz turna vardı.

Açık pembenin parlak bir tonuna sahip olan desen, altın iplikle zarif bir şekilde bir araya getirilmiş, herhangi bir ciddiyetsizlik içermemekle birlikte parlak bir şekilde güzel olmayı başarmıştır.

"Çok, çok güzel."

"Suzushima'dan bunu yapmasını istedik ve bu sevimli kimonoyu sizi düşünerek tasarladılar. Beğendiğinize sevindim."

Oradan, Keiko Miyo'ya tören için gerekli eşyaları açıkladı.

Beyaz bir iç çamaşırđ. Uzun bir alt-kimono. İpek bir gelin başlığı, dekoratif bir yaka altı ve *obi* kemeri, *tabi* çorapları, Japon tarzı sandaletlerin yanı sıra tören hançeri ve kare çanta gibi daha küçük eşyalar -Miyo'ya hepsinin yepyeni yapıldığı söylendi.

Tüm bunları sadece tek bir düğün töreni için hazırlamanın biraz israf olduğunu düşündü ama yine de Keiko'ya minnettarlığını ifade etti ve bunun herhangi bir çekince göstermemesi gereken bir durum olduğunu fark etti.

"Sanırım kontrol etmemiz gereken tek şey bu olmalı. Görünüşe göre, annem ziyafet için elbiseni Batı odaklı bir mağazadan sipariş , ama eminim sana uyması gerekecek, bu yüzden bunu bir dahaki sefere saklayacağız."

Hazuki dudakları somurtkan bir ifadeyle bükülmüş olan Fuyu'ya yan gözle baktı ve küçük bir iç çekti.

"Çok teşekkür ederim. Her şeyi halletmeniz için sizi yalnız bıraktım..."

"Sorun yok, sorun yok. Miyo aynı şeyi gelecek nesil çocuklar için de yapabilir, tamam mı?"

Miyo gözlerini kırptırdı.

Bir sonraki nesilden kasıt, Miyo'nun kendi kızı veya yeni bir gelin olabilirdi. Bu kadar uzak bir geleceği hayal etmek bile onun için hâlâ zordu.

Miyo'nun ne cevap vereceğini bilemediğini gören Hazuki sesini alçalttı ve alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Annem bunu asla söylemez ama her konuda ne kadar ısrarcı olduğuna bir bakın. Eminim içten içe bunu dört gözle bekliyordur. Bize sorun çıkarma konusunda bu kadar endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

Buna Miyo başıyla onayladı.

Fuyu'nun nazik bir kişiliğe sahip olduğunu söylemek mümkün değildi, dalkavuklukta bile, ama Miyo onun başkalarını düşünmekten tamamen aciz olmadığına kesinlikle inanıyordu.

Hazuki'nin ne söylediğini çok iyi anlıyordu.

Bu dinamik, diğer her şeyle birlikte, evleneceği ailenin bir parçasıydı. Ve Miyo, Kudous'ların sıcaklık ve nezaket dolu bir aile olduğunu düşünüyordu.

"Tören için ben biraz heyecanlanmaya başladım."

Miyo parlak renklerle dolu resepsiyon salonuna bir kez daha baktı ve kalbindeki sıcaklığı kelimelere döktü.

Farklı kıyafetlere ve eşyalara bakmak biraz bunaltıcı olsa da, aynı zamanda bunun gerçekten gerçekleşmekte olduğunu fark etmesini sağladı. Kudou ailesine katılmasına sadece kısa bir süre kalmıştı.

Gergindi ve artık Miyo Saimori olmama ihtimali karşısında bir dereceye kadar isteksizlik ve yalnızlık hissediyordu. Yine de Kudou ailesinin bir üyesi olacağı için gerçekten çok mutluydu.

"Ne, sadece biraz mı?"

Miyo, Hazuki'nin hınzır gülümsemesini telaşla reddetti. "Hayır, hayır! Çok heyecanlıyım, gerçekten!"

"Gerçekten mi? Buna sevindim. Bunu duymak güzel değil mi, Kiyoka?" "...Evet."

Kiyoka bir süre sonra kabul odasına dönmüştü ve ablasının alayları karşısında alnında derin kırışıklıklar oluşmuştu.

Yine de, Miyo onun hafifçe rahatladığını hissedebiliyordu. Bu da onu mutlu etti.

Kiyoka'nın töreni ve evlenecekleri günü dört gözle beklediğini anlıyordu.

", doğru ya, benim için düzenlemelere ve konuk listesine baktın mı?"

"Evet. Herhangi bir sorun yok gibi görünüyordu."

Kiyoka'nın sorusuna verdiği yanıt üzerine Hazuki devam etti.

"Evet, ama herhangi bir isteğiniz olursa bana mutlaka söyleyin. Zamanında halledebileceğimiz bir şeyse geleni yaparım."

Miyo, Kiyoka'nın kendisine davetli listesini gösterdiği zamanı hatırladı.

Prestijli Kudou ailesinin reisinin düğünü için bekleneceği üzere, aileden tanıdıklardan Hediye kullanıcısı ve askeri bir subay olarak ilişki kurduğu kişilere kadar her türden isim sayfanın aşağısında yer alıyordu.

Usubalar ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyeleri dışında, Miyo neredeyse hiçbirini tanıımıyordu.

Sonunda listeyi incelemeyi bitirdiğinde, gerçekten küçük bir rahatlama hissetti.

Saimori ismi hiçbir yerde bulunamadı.

Ailesinden tek bir kişinin bile düğününe gelemeyecek olması utanç vericiydi ama aynı zamanda bir yanı da büyük günde onları görmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış hissediyordu.

Hâlâ böyle bir korkak olduğu için kendinden iğreniyordu.

Bu doğru bir seçimdi, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, şu anda bile şüpheleri vardı. Ancak Miyo, babasının, üvey annesinin ve üvey kız kardeşinin isimlerinin de listeye eklenmesini isteyecek cesarete sahip değildi.

Kiyoka, kararsızlık anında Miyo'nun omzuna bir el koydu.

"Törende herhangi bir sorun çıkmadığı sürece, bu benim için yeterli."

"Aman Tanrım! Genç Efendi, bir erkeğin böyle duyarsız sözler sarf etmesi hiç de yakışık almıyor!"

"Yurie kesinlikle haklı!" Hazuki de Yurie'nin yorumuna katılarak söze karıştı. Fuyu da Kiyoka'ya bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı, yüzü binlerce kelime söylüyordu.

Tüm kadınların fikirlerinin aynı hizada olduğu nadir anlardan biriydi.

Ancak Miyo dürüst olmak gerekirse Kiyoka ile aynı duyguları paylaşıyordu. Hazuki ve diğerlerinin büyük bir özenle hazırladıkları töreni dört gözle bekliyordu ve bu kadar sıkı çalışmaları onu mutlu ediyordu. Ama gerçek şu ki, tören nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Kiyoka'yla evlenebilmek onun için fazlasıyla yeterliydi.

Kiyoka ile birlikte yaşayabilmek Miyo'nun mutluluğunun ta kendisiydi.

Kiyoka suratını asıp sessizleşirken Miyo ona usulca gülümsedi.

"Vay, vay, gerçekten de gerçek bir karı koca olmuşlar, sizce de öyle değil mi hanımefendi?"

"...değil."

Yurie ikisine birlikte bakıp konuyu , Fuyu da tıpkı Kiyoka gibi hoşnutsuz bir ifadeyle gözlerini kaçırıldı.

Her ne kadar müşterilerinin önünde gülmemesi gerekse de, Keiko tüm o ileri geri konuşmaları dinledikten sonra kıkırdamasını bastıramadı.

Konuşma bir an için kesildiğinde, Hazuki ellerini hafifçe birbirine vurdu.

"Tamam o zaman. Şimdilik her şeyi burada bırakalım. Uzun zamandır ilk kez rahatlayacağınız bir gün geçirdiniz, değil mi?"

Haklıydı. Randevuları daha yeni başlamıştı ve buradan sonra nereye gideceklerine karar vermemiş olsalar da Miyo hazırды

Kiyoka'yla saçlarını açmak için.

"Dinlendiğinden emin ol, tamam mı? Eğer ..."

Hazuki'nin ifadesi aniden ciddileşti ve inanılmaz derecede tehditkâr bir açıklama yaptı.

"Tören günü bir sürü konuk olacak ve eminim gazeteciler de olayı haber yapmak için orada olacaklar, bu yüzden çok yorulacaksın. Yapabiliyorken kendini zihinsel olarak hazırlamalısın."

"Ne?"

Sadece konuklar değil, gazeteciler de mi? Görünüşe göre, prestijli ailelerin düğünleri gazetelerde haber oluyordu. Miyo'nun omurgasından aşağı soğuk bir ürperti geçti.

"Miyo."

"Oh, evet. Abla, anne, Yurie. Bayan Keiko da, bugün için çok teşekkür ederim."

Son anda farkında olmadan çekingenleştğini hisseden Miyo, Kiyoka ile birlikte Suzushima'dan ayrıldı.

Düğün hazırlıkları henüz bitmemişti. Hâlâ halledilmesi gereken bir dizi iş vardı ama çift neredeyse dükkândan kovulacaktı.

Ilık güneş ışığı kış havasına karışırken, insanlar baharın canlandığını hissediyor gibiydi ve imparatorluk başkentinin sokaklarına hafif neşeli bir hava .

Bahar bir süre daha gelmeyecek olsa da, güneş ışıkları çoktan karları eritmiş ve yolları kurutmuştu; şimdi de yol kenarlarındaki çıplak ağaçların tomurcuklanmasını bekliyordu.

Yine de esen rüzgâr hâlâ soğuktu. "*Haah*. Her şey bu kadar telaşlı olduğu için özür dilerim."

Kiyoka'nın yürürken dilediği özre Miyo, "Hiç de değil," diye karşılık verdi.

Önceki anların eğlenceli ve neşeli havası soğumuştı ve şimdi ikisi arasında bir festivalden sonraki gece gibi bir durgunluk vardı.

Miyo, Kiyoka'nın "telaşlı" kelimesini seçerken pek çok şeyi kastettiğini biliyordu.

İlk olarak, Usui'nin başarısız darbesinin ardından temizlik işleriyle uğraşması onu sık sık evden uzaklaştırdığı için Miyo'yla son zamanlarda birbirlerini sık sık nasıl özlediklerinden bahsediyordu.

Ama aynı zamanda düğün törenine de atıfta bulunuyordu.

Kiyoka Fuyu, Hazuki ve Yurie'den yardım istediği için, Miyo'ya söz verdiği gibi töreni ilkbaharda yapabileceklerdi. Ancak kışın yerleşmek ve hazırlanmak için hiç zamanı kalmadığından, endişeli ve huzursuz hissettiğini inkar edemezdi.

Miyo da Usubas'ın bir üyesiydi ve Usui'nin hedef aldığı kişilerden biriydi. Geçtiğimiz ay boyunca, hükümet soruşturmalarında işbirliği yapması ve yetkililerden gelen soruları yanıtlaması için yapılan çeşitli talepleri görmezden gelememişti.

Sonuçta, Miyo ve Kiyoka o kadar meşguldü ki, Usui'nin ölümünden bu yana ilk kez bugün tam bir gün geçirebilmişlerdi ve normalde bu, bir düğünü için uygun bir zaman olmazdı.

"Olma."

Duygularını bir kez daha tekrarlayan Miyo, daha sonra Kiyoka'nın eline nazikçe dokundu.

"Çok meşgul olduğumuz için şu anda burada seninle olmak... beni çok mutlu ediyor."

Söylemeye çalışmasından memnundu ama kız yarı yolda çekingenleşti ve sonunda da sustu.

Kendini mahcup hissetti, bu kadar neşeli olduğu için utandı. Başını öne eğdi, yüksek sesli kalp atışlarının ve kızaran yanaklarının acınası olduğunu düşündü.

Kiyoka cevap vermedi.

Nedenini merak ederek bakışlarını ürkekçe ona çevirdiğinde, şaşırdı.

Her zaman soğukkanlı, sakin ve nadiren tedirgin olan nişanlısının yanaklarında da Miyo'nunkiyle aynı hafif pembe ton vardı.

Tanıdığı adam utanmıştı. "Sen ne..."

"Evet, özür dilerim..."

Kiyoka'nın ona karşı içten duygularını zaten bildiği gerçeğini düşündüğünde, sadece yan yana konuşuyor olsalar bile, orada onunla birlikte durmak ona neredeyse dayanılamayacak kadar ağır geliyordu.

Ah, bunların hepsi gereksiz bir şey söylediğim için...

Birkaç saniye önce dikkatsizce kendini aştığı ve duygularını açığa vurduğu için pişmanlık duydu.

Bu hafif garipliğe neden olduktan sonra, ikili bir şekerleme kafesinde durana kadar akıllarında belirli bir hedef olmadan yürüdüler.

Miyo ve Kiyoka, Suzushima'yı ziyaret ettikten sonra birlikte çıktıkları ilk gezide bu dükkana uğramışlardı.

Bu çok fazla anıyı geri getiriyor.

Geçen yılın ilkbaharında Kiyoka'nın onu birlikte dışarı çıkmaya davet ettiği gün. Kiyoka'nın nezaketinin ona dokunduğu ve sonsuza dek onun yanında kalabileceğini umduğu gün.

Tıpkı o gün gibi mağaza perdesinden geçen Miyo, kalabalık şekerleme kafesinin içinde Kiyoka'nın karşısına oturdu.

"Yine mi *Anmitsu*?"

Miyo, geçen yılı düşünürken geçmiş yinelercesine bir *anmitsu* sipariş ederken, Kiyoka yine herhangi bir tatlı ikramı sipariş etmedi ve sadece çay istedi.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, geçen yıl ... gerçekten tadına bakmamıştım." Miyo biraz gergin hissederek gerçeği itiraf etti.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Daha yeni tanıştığı evlenme teklif ettiği eşiyle bu şekilde karşı karşıya oturmak bile onu germeye yetmişti. Yine de işleri daha da zorlaştırmak için, Kiyoka'nın güzel yüz hatları yetenekliydi büyüleyiciydi

Kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı fark etmezdi ve Miyo'nun etrafındaki diğer kadınların keskin ve dehşet verici bakışlarını üzerlerine çekmişlerdi.

Kiyoka'nın çatık kaşları onun ne demek istediğini anlamadığını gösteriyordu.

"... zamanlar herkesin bakışları beni huzursuz ediyordu."

Küçük yaştan itibaren sürekli ilgi gören Kiyoka'nın sokakta yanından geçtiği tanımadığı kitlelerin bakışlarını artık önemsemediğini varsayıyordu.

Ancak Miyo büyüdüğü evden neredeyse hiç ayrılmamıştı, bu yüzden bakışlar onu yersiz ve son derece rahatsız hissettirdi.

"Bakışlar mı?"

"Evet. Bu yüzden bu sefer iyi bir tat almak istedim."

O zamanlar, Kiyoka'yla birlikte bu yere tekrar dönebileceğini hayal bile etmemişti.

Hiçbir Yeteneği, hatta Ruh-Görüsü bile yoktu. Bu nedenle hayatının değersiz olduğuna inanıyordu.

Miyo öylesine aşağılık duygularıyla doluydu ki, gerçek ortaya çıktığında uygun olmayan bir nişanlı olarak kovulacağına inanmıştı.

Zamanda geriye gidip kendisine kovulmayacağını ve Kiyoka ile gönül rahatlığıyla vakit geçirebileceğini söyleyebilse bile, Miyo buna inanmayacağını biliyordu.

"Bugün hâlâ bakanlar var."

Özellikle de erkek müşterilerden.

Ama Miyo geçmişi hatırlamaya o kadar dalmıştı ki, Kiyoka'nın mırıldandığı şeyi kaçırdı.

"Ne?"

"...Unut ."

Kısa bir süre sonra *anmitsu* masalarına getirildi. Çok lezzetliydi.

Kırmızı fasulyeden yapıldığı için hafif pütürlü bir dokuya sahip olan reçelin zarif bir tatlılığı vardı. Beyaz pirinç unu köftesiyle eşleştirildiğinde Miyo'yu kesinlikle memnun etti. Ardından agar jölesinin tadı, lezzetleri düzgün bir şekilde birbirine bağladı.

Anmistu'nun bu kadar olduğunu bilmiyordu.

"Çok lezzetli."

Miyo, kaşığı hâlâ elindeyken rüya gibi bir hayranlık patlaması yaptığında, Kiyoka'nın yüzüne yavaşça güzel bir gülümseme yayıldı.

"Bunu

duyduğuma

sevindim." "Evet.

Tee-hee."

Bazı şeyler hala geçen yılki gibi olsa da, sonuçta değişenden çok daha fazlası değişmişti. Nedense Miyo bunu o kadar eğlenceli buldu ki kahkahalarını tutamadı.

"...Gerçekten hiç gülmüyorsun."

Kiyoka bunu ona o zamanlar, yüzünde harika bir asık surat ifadesiyle söylemişti.

Miyo, şu anda ne kendi yüz ifadesinde ne de Kiyoka'nın yüz ifadesinde geçen yılkinden en ufak bir iz olmadığından emindi. O zamandan bu zamana kadar aralarındaki mesafe büyük ölçüde değişmişti.

Tüm bunlar Kiyoka'nın Miyo ile ilişkilerinde sabırlı ve azimli olması sayesinde olmuştu. Bu mutluluk onun hak ettiğinden çok daha fazlaydı.

"gülmüyorsun?" "Bir şey yok."

Kiyoka'nın ona şüpheyile bakması bir şekilde komikti.

Miyo ağzını kapattı ve bir kez daha güldü.

Adamın çay fincanı ve kadının *anmitsu* dolu cam kâsesi boşaldığında, hesabı ödediler ve yeniden yürümeye başlayarak şekerleme kafesinden ayrıldılar.

Güzel ve sıcak hissettiriyor.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseliyordu ve açık havanın ılıkılığı bahar havasını daha da hissettiriyordu. Hava bu kadar sıcak olunca, bitkiler her an çiçek açmaya başlayabilirmiş gibi görünüyordu.

"Kiyoka."

"Ne?"

Miyo, Kiyoka'ya ziyaret etmek istediği bir sonraki yeri söyledi.

Kiyoka onun neden oraya gitmek istediğini merak ediyordu ama hiç itiraz etmeden isteğini kabul etti.

Yılbaşında birlikte ziyaret ettikleri tapınak elbette öncekinden çok daha farklı bir durumdaydı ve sadece saygılarını sunmaya gelen birkaç dağınık müşteri vardı.

Tapınağa yaklaşan taş kaldırım son derece sessizdi.

Daha önceki çalkantılı ve garip bir şekilde barbarca atmosferden geriye tek bir kalıntı bile yoktu. Sanki Üstün Yetenekliler Cemaati ya da onların barışı koruma ekipleri hiç var olmamış gibi her yer son derece sakindi.

Toplumun geneli Üstün Yetenekliler Cemaati'nin var olduğunu ya da büyük bir olaya neden olduğunu yavaş yavaş unutacaktı.

Her ne kadar sebep oldukları olay hayatının geri kalanında Miyo'nun peşini bırakmayacak olsa da.

Bu anlamda, gerçekten ağırdan , değil mi...?

Miyo yürürken kulaklarını zorluyor, rüzgârın hafif sesini dinliyor ve bahar güneşini hissediyordu.

Belki de son zamanlardaki telaşlı yaşamlarının bir sonucu olarak, tapınağa doğru sessiz yürüyüşleri çok rahat hissettirdi. İkisi de çok konuşkan değildi ama tek kelime etmeden duygularını birbirlerine aktarıyor gibiydiler.

"Kudou ailesinin aslında eski imparatorluk başkentindeki Şinto hizmetlerinden sorumlu olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

Kiyoka ana tapınak binasına doğru bakarken aniden mırıldandı.

"Gerçek şu ki, bu biraz baş ağrıtıcı bir durum ama... Kudusların ana soyu diyebileceğimiz kişiler şu anda bile eski başkentte yaşıyor. Nesillerdir tapınaklara ve Şinto ayinlerine göz kulak oluyorlar."

"Bu Kudou ailesinin ana aile olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ailemizin bölünmesi uzun zaman önce gerçekleşti. O zamandan bu yana birkaç yüzyıl geçti ve her iki taraf da kesintisiz bir soy sürdürdü. Bu noktada, her iki taraf da kendilerini ana aile ya da bir dal aile olarak göstermeyecektir."

Miyo bu beklenmedik açıklama karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Birkaç yüzyıl önceki ayrılıkları iki aileyi esasen yabancı yapmış olsa da, pek çok güçlü Armağan kullanıcısı yetiştirmiş olan ve doğaüstü güçlerle ilişkisi olan herkes tarafından iyi bilinen prestijli Kudous'un aslında bir dal ailesi olması Miyo'yu şok etti.

"Bununla birlikte," diye devam etti Kiyoka, "son nesle kadar düğünler o eski başkent tapınağında yapılırdı."

"Bu bizim de aynı şeyi yapacağımız anlamına mı geliyor?"

Eğer gelenek buysa, bunu görmezden gelemezlerdi. Şu anda tören imparatorluk başkentinde yapılacaktı ama o zaman... bu eski başkentte de başka bir tören düzenleyecekleri anlamına mı geliyordu?

Kiyoka, Miyo'nun sorusu üzerine başını salladı.

"Şu an için eski başkenti ziyaret etmek ve töreni orada düzenlemek için ayıracak zamanımız ya da enerjimiz yok, bu yüzden şimdilik erteleyebiliriz. Yine de hiçbir şey yapmadan da kurtulamayız. Bir noktada ziyaret etmemiz ya da bir tür çay töreni düzenlememiz gerekecek. Bunu aklınızda bulundurun."

"Anlıyorum, demek durum bu... Anlıyorum."

Ziyaretler ve çay seremonileri konusu şimdilik bir kenara bırakılmış olsa da, Miyo'nun zihni eski başkentten nasıl bir yer olduğuna dair düşüncelere daldı

Sadece belli belirsiz bir izlenime sahipti ve rafine ve eşsiz bir karaktere sahip olduğunu hayal ediyordu, ancak kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu.

Sadece Kiyoka ile birlikte görecekleri manzaraları ve paylaşacakları deneyimleri hayal etmek bile göğsünü heyecanla dolduruyordu.

Sadece bu da değil.

Kouji'nin şu anda bulunduğu yer orasıydı.

Çocukluk arkadaşının şu anda tam olarak nasıl bir hayat sürdüğü uzun zamandır Miyo'nun aklındaydı, çünkü ondan ne bir mektup almış ne de şu anki durumuyla ilgili en ufak bir duyum almıştı.

Onu gerçekten göremese bile, belki de en azından nasıl olduğu hakkında bilgi alabilirdi.

Her şeyden önce düşünüy atlatmamız gerekiyor.

Eski başkenti ziyaret etmek için hâlâ önümüzde biraz yol vardı.

Sohbetleri bittiğinde, ikisi de büyük *torii* kapısının altından geçerek tapınak alanına ayak bastılar. Ana tapınağın önünde yan yana durarak sikkelerini sundular ve iki selam ve üç el çırpışıyla dua ettiler.

Ellerini birleştirip gözlerini kapatırken Miyo'nun zihninden pek çok duygu geçti.

Yeni Yıl tapınak ziyaretinde, içindeki şüpheleri tanrılara havale etmişti; duygularıyla nasıl yüzleşecekti? Aşk duygularına bir isim vermesine izin var mıydı?

Ama düşünüp taşındıktan sonra nihayet duygu ve düşüncelerini toparlayabilmişti.

Hâlâ üzerinde düşünmesi gereken pek çok şey vardı ve endişeleri hiç bitmiyordu. Yine de Kiyoka'yla gelecek hakkında bir kez daha güvenle konuşabilirdi çünkü cevabını bulmayı başarmıştı.

teşekkür ederim.

Bugün yılbaşında olduğundan çok daha az ziyaretçi olduğu için, kimseyi rahatsız etmeden uzun süre ellerini dua ederken bir arada tutabilirdi.

Miyo hareketsiz bir şekilde dua etti ve birkaç dakika derinliklerine baktıktan sonra kısa bir selam verdi, içinden kısa bir teşekkür etti ve duasını bitirdi.

"Hiçbir şey yokken bir tapınağı ziyaret etmek o kadar da kötü değil," diyen Kiyoka, son kez saygıyla selam verdikten sonra tapınaktan uzaklaşarak Miyo'nun başını sallamasını istedi.

"Çok sakinleştirici. Tekrar uğrayabilir miyiz?"

"Elbette. Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

Birlikte küçük bir kahkaha attıktan sonra, akıllarında herhangi bir hedef olmadan tapınaktan ayrıldılar.

Amaçsız yürüyüşlerinde kış esintisini ve baharın sıcaklığını içlerine çektiler.

Gezintilerine devam etmek için ara sıra tramvaylara binen Miyo ve Kiyoka, sonunda başkentin merkez bölgesinden biraz farklı olan hareketli bir iş bölgesine vardılar.

Gayri resmi şekerleme dükkanları ve çeşitli mağazalar, neredeyse sokak tezgahları gibi düzensiz bir şekilde yol boyunca sıralanmıştı.

Her taraftan şahin sesleri yankılanıyor ve dükkânların dışında sayısız renkli pankart sergileniyordu. Sağdan sola geçen insanlar da aynı şekilde çeşitlilik gösteriyordu ve başkentin merkezindeki şehir merkezinden farklı hava vardı.

"Oraya ne dersin?"

"Nerede...?"

Miyo, aklına bir tür fikir gelmiş gibi görünen Kiyoka'yı sorguladığında, uzakta görünen bir binayı işaret etti.

Miyo, ilkbaharın puslu gökyüzünde, yolu kaplayan binaların arasından gökyüzüne doğru uzanıyor gibi görünen uzun bir kuleyi seçebiliyordu.

Miyo onu birçok kez uzaktan görmüştü; ancak daha önce hiç yaklaşmamıştı.

"Buna 'On İki Katlı Kule' diyorlar."

Söylendiğine göre, tepeye çıkmak oldukça zahmetliydi, ancak manzara gerçekten çarpıcıydı ve tüm imparatorluk başkentine geniş bir bakış sağlıyordu.

Miyo daha önce hayatında hiç bu kadar yüksek bir yere tırmanmamıştı. Sıradan bir vatandaşın bu kadar yüksek bir binaya girmesine izin verildiğini de ilk kez duyuyordu.

Başkente yukarıdan bakmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Şehre bakabildiğini duyduktan sonra, onu kendi gözleriyle görme arzusuna engel olamadı.

"Ziyaret etmek isterim."

Kalabalığın arasından kuleye doğru ilerledi ve Kiyoka'nın elini, kar eriten esintide dalgalanan çivit *renge haori* paltosundan nazikçe tuttu.

On İki Katlı Kule o kadar yüksekti ki, ona bakmak için boynunu eğmesi gerekiyordu. Yukarı tırmanmak üzere olduğunu düşündüğünde, vücudu bilinçsizce biraz gerildi.

Adından da anlaşılacağı üzere on iki katlı olan yüksek bina, ahşap olan üst katlara kadar tuğladan inşa edilmiştir.

Giriş ücretini ödeyip içeri adımını atan Miyo, buranın canlandığı Batı tarzı kuleden farklı olduğunu keşfetti; her katın kendine ait dükkânları ve büfeleri vardı ve oraya buraya serpiştirilmiş müşteriler vardı.

Bununla birlikte, genel olarak, hayal ettiğinden çok daha az yaya trafiği vardı.

Asansör çalışmadığı için, tıpkı Miyo'nun zihinsel olarak kendini hazırladığı gibi merdivenlerden en üst kata çıkmak zorunda kaldılar.

...Muhtemelen çok fazla müşteri yoktur çünkü merdivenleri çıkmak çok zahmetlidir, diye düşündü Miyo kalçalarında oluşan yorgunluğu görmezden gelmeye çalışırken.

Kiyoka onun önünde çok yavaş ilerliyor, merdivenleri çıkarken zaman zaman Miyo'yu kontrol etmek için geri dönüyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adımları en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Miyo merdivenlerin daha ne kadar devam edeceği konusunda endişelenmeye başladığı anda, en üst katın manzarası bir anda önünde açıldı. Tam o sırada soğuk bir rüzgar yanaklarını okşadı.

"Vay canına..."

En üst kattaki gözlem odasında başka kimse yoktu. Her tarafta bulunan büyük pencerelerden küçük odanın dışını net bir şekilde görebiliyorlardı.

Herhangi birinin düşmesini önlemek için etrafı Kiyoka'nın boyunda bir çitle çevriliydi. Ve bunun ötesinde.

İmparatorluk başkentinin şehir manzarası ufka doğru uzanıyordu. Aşağıdaki caddelerde ilerleyen insanların başları

Bir pirinç tanesinden daha büyük değillerdi ve Miyo onları arazide kıvranırken izlemeyi oldukça ilgi çekici buluyordu.

Üzerine doğru esen kış esintisi biraz üşütücüydü ama önündeki manzara o kadar büyüleyiciydi ki buna aldırmadı.

"Çok , değil mi?"

Kiyoka'ya dönüp baktığında, aşağıya bakmadan bir adım arkasında duran Kiyoka'nın manzarayla ilgilenmediği anlaşıyordu.

"Kesinlikle öyle."

"İmparatorluk başkentinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum..."

Miyo, içten izlenimini dile getirirken rüzgarda uçuşan saçlarını aşağı doğru bastırdı.

Miyo yirmi yıllık hayatını burada, imparatorluk başkentinde geçirmişti ama bildiği dünya çok küçüktü. Son bir yıl içinde pek çok şey deneyimlemiş olmasına rağmen, evinin kuşbakışı bir görüntüsünü hiç edinmemişti.

Panoramada gördüğü imparatorluk başkenti çok büyüktü ve İmparatorluğun tüm toprakları daha da uçsuz bucaksızdı.

"Neredeyse hiçbir şeyin gerçekten önemli hissettiriyor."

Her bir birey gerçekten çok küçüktü, örümcek ağında çırpınan bir sinekten farksızdı. Manzara ona böyle hissettirmeye başlamıştı.

"Sanki her şey boşuna mı?"

Miyo, Kiyoka'nın kederli bir ses tonuyla sorduğu soruya "Hayır," diye yanıt verdi. "Boşuna değil. Sadece... her şeyi yanlış anlamış olabilirim."

Soğuk rüzgârın etkisiyle, kendi ruh halinin her geçen dakika değiştiğini hissetti. Usui'yle yüzleştiği zamankinden ve hatta o günün erken saatlerinde Arata'yla konuştuğu zamankinden bile farklıydı.

Duygularını bir başkasına açıkladığı zamanlar ya da şu anda olduğu gibi yeni şeyler deneyimlediği zamanlar oldu.

Bu vesilelerle, çamura bulanmış, inzivaya çekilmiş kalbi yıkanıp temizlendi ve ona yeni farkındalıklar kazandırarak yeniden doğdu.

"Bazı şeyleri yanlış mı anladın?"

Kiyoka'nın sorgulayan bakışına gülümseyen Miyo, bakışlarını sınırsız manzaraya çevirdi.

"Evet. Açıklaması zor... Rüya Görme güçlerim güçlendiğinden beri, üzerimde bir yük varmış gibi hissetmeme izin verdim."

"..."

"Ama onu omuzlamak istediğimi düşünüyordum. Bu nedenle, normal bir mutluluk fikriyle yaşamak için, bunu terk etmek için çaba göstermem gerektiğini hissettim, bunun gerektireceği önemli miktarda kararlılıkla."

Rüya Görme Yeteneği sayesinde Miyo pek çok şey görmüştü.

Geçmiş, gelecek, şimdiki zaman... Sanki tüm bu tutarsız parçaları omuzlaması gerekiyormuş gibi hissediyordu, her ne kadar onları görme konusundaki isteksiz seçimini yalnızca Kiyoka'yı kurtarmak için yapmış olsa da.

Ama bu benim için çok fazla ağırlık.

Arata'ya Yeteneğini kullanmaktan vazgeçmeye hazır olduğunu söylerken kastettiği şey buydu. Bunu yapmak için hatırı sayılır miktarda kararlılık gerekiyordu.

"Ama bu doğru değil."

Kiyoka'nın yanıtını dinleyen Miyo başını salladı.

"Evet. Şimdi aklıma geldi... Belki de tek başıma omuzlamam gereken o kadar çok şey bile yoktur."

Sadece normalde yaptığı gibi yaşaması gerekiyordu. Ne kadar büyük bir güce sahip olursa olsun, bu kadar çok sayıda insanı barındıran bir dünyada, tek bir bireyin etkisi şüphesiz çok küçüktü.

Yeteneği ile muhteşem bir şey başarmayı ya da onu gerçekten en iyi şekilde kullanmayı düşünmek küstahlıktı. Böyle bir gücü bir kenara atma çabaları da öyleydi.

Kiyoka bir adım öne çıktı ve Miyo'nun yanında durdu. Elini onun omzuna doladı ve yavaşça yaklaştırdı.

"Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşamalısın. En başından beri böyle oldu, değil mi?"

"...Evet."

Isınmak için başını onun koluna yasladı ve iyice sokuldu. Kiyoka'nın kalp atışlarını duyabiliyordu; nedense bu onu gözyaşlarının eşiğine getirmişti.

"Çünkü bunu yapan kadın, herkesin ilgilenmek için geldiği kişidir."

Bahsettiği "herkes" Saimori'nin evinden ayrıldıktan sonra tanıştığı pek çok kişiyi kapsıyordu.

Bir yıl önce hayal etmesi bile zor olan kutsanmış, neredeyse mucizevi bir gerçeklik elde etmişti.

Miyo, hayatının geri kalanında sahip olmak istediği sıcaklığı ve günlük yaşamı koruyabildiği için gerçekten rahatlamış hissediyordu.

"Senin için de aynı şey geçerli mi, Kiyoka?" "Evet. Ben de, Miyo."

Onun dürüst cevabını duyunca rahatladı, çünkü bunu kendisi duymadan devam edemezdi. Kiyoka'nın ona bir kez ismiyle hitap etmesi onu sonsuza dek mutlu etmeye yetmişti.

Kiyoka'yla tanıştıktan sonra, hayatında ilk kez kendi ismine karşı bir sevgi duyabildi. Nihayet kendisi olmasının ve olduğu gibi yaşamaya devam etmesinin sorun olmayacağına inanabiliyordu. Ona cesaret verilmişti.

Miyo kendini tutamadı ve gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü.

Kiyoka aniden, "Aslında ben de bu yükün bir kısmını üzerimden atmayı düşünüyordum," deyince Miyo kendi elini Kiyoka'nın omzundaki elin üzerine koydu.

"Tümgeneral ile de konuştum. Sonunda, ordudaki kriz çözüldüğünde ve her şey yoluna , ayrılacağım."

"Ne?!" Miyo şaşkınlıkla nişanlısına baktı. Nişanlısı sanki uzak bir geleceğe bakıyormuş gibi gözlerini ileriye dikmişti.

"Neden...?"

Miyo Şimdiye kadar sadece asker Kiyoka'yı tanımiŐtı. Ordunun ondan daha fazla güvendiği birini de tanımiyordu. Godou'nun Kiyoka'nın yakalanmasından sonra nasıl tepki verdiğini gördüğünde bunu daha iyi anladı.

Hediye kullanıcılarının, ordu mensubu olmasalar bile, Grotesklere karşı savaŐmak gibi bir görevleri vardı.

Her halükarda orduya katılması için zorlayıcı bir kişisel nedeni olması gerektiğini belli belirsiz tahmin etmişti ve onun ayrılmaktan bahsededeğini hiç düşünmemişti.

"Başlangıçta orduda olmak için biçilmiŐ kaftan değildim." "Ama çok uzun zamandır orada çalışıyorsun."

Miyo'ya tüm çabaları boşa gidecekmiŐ gibi geldi.

Kiyoka ordu içinde yüksek bir mevkiye sahipti. Sadece bir müfrezenin komutanı olmasına rağmen, Ookaito onu daha yüksek bir pozisyona terfi istiyordu, epeyce bir başarı listesi biriktirmiŐti ve silahlı kuvvetler içinde de yaygın olarak tanınıyordu.

EĞer giderse, bunların hepsi boşa gidecekti.

"Benim için sorun değil. Başlarda zaten orduya katılmayı düŐünmüyordum bile."

Kiyoka yavaşça aşağıya, altındaki Miyo'yüzüne baktı.

Godou daha önce ona, Kiyoka'nın Godou'nun babasının görev sırasında ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu, kariyer yolunu deĐiŐtirdiĐini ve onun yerine orduya katıldığını söylemişti.

Bu durumda, belki de kendisiyle bir tür i  barıŐa ulaşmıştı.

Şu andan itibaren Kiyoka'dan pek çok Şey duymak istiyordu. Gençken gördüğü geçmiş rüyaları, ne düşündüğünü, ne hissettiğini.

"...Yoksa asker olmadığım için artık sana uygun olmadığımı mı düŐünmüyorsun?"

"Hayır, hiç de öyle düŐünmüyorum. EĞer yapmak istediğinin bu olduğunu hissedersen, seni kadar desteklerim."

"Beni destekle, ha?"

"Evet, seni destekleyeceğim."

Miyo tüm gücünü toplayıp Kiyoka'nın gözlerine tekrar baktığında, Kiyoka aniden ondan uzaklaştı ve kahkahalara boğuldu.

"Neden gülüyorsun?"

"Gerçekten desteğinize ihtiyaç duyacağım şey yok. Yine de teklifi her halükarda minnetle kabul edeceğim."

Aniden, beklenmedik bir şekilde ondan uzaklaştı.

Miyo, Kiyoka'nın peşinden aceleyle koştu ve önündeki seyir güvertesi çıkışına doğru döndü.

On iki katı indiler, her katta yavaşça etraflarına bakındılar ve ikisi birinci katın girişinden çıktıklarında güneşin batmaya başladığını ve gökyüzünün açık çivit rengine dönüştüğünü gördüler.

"Hadi eve gidelim."

"Tamam."

Birbirlerinin ellerini bir kez daha sıkıca kavrayarak iş merkezinin dar sokaklarında ilerlediler. Sonra ana caddeden bir tramvaya bindiler. İleri geri sallanırken, tanıdık manzaralar yavaş yavaş yeniden gözlerinin önüne gelmeye başladı.

Sayırsız kez yürüdükleri caddeler, sık sık ziyaret ettikleri dükkanlar ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonu. Bilmedikleri yerleri ziyaret etmek eğlenceliydi, ancak Miyo nihayetinde şehrin bildiği kısımlarını görerek rahatladı.

Caddeyi kaplayan gaz lambaları orada burada yanmaya başladı.

Güneş battıktan sonra sıcaklık düştü ve hava bir kez daha soğudu. Miyo'nun nefesi beyaz damlalar halinde dışarı çıktı ve atkısını yeniden etrafına sardı.

Tanıdık Kiyo ile birlikte ziyaret ettiği zamanın tam aksine, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunun etrafındaki alan sessizdi ve oradan geçen kimseye dair hiçbir işaret yoktu.

İstasyona girdiler ve Kiyoka'nın her zamanki gibi orada park etmiş olan otomobiline bindiler.

"Miyo."

Motoru çalıştırıp kolu kavrayan Kiyoka, arabaya binip yola çıktıktan sonra birkaç dakika daha bekledikten sonra yavaşça onun adını seslendi.

"Evet?"

"rahatlayabildin mi?"

Kiyoka, alışılmadık bir hareketle, önce sözlerini ığnedi, bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçti, Miyo da başını eğerek onayladı.

"Evet. Çok

eğlendim." "Bu
Çok iyi."

Ona ne sormak istemişti?

Eve geri döndüklerinde Miyo'nun soruları nihayet yanıt buldu.

Miyo için, Kiyoka'nın başkent merkezinin dışında, karanlık taşra yolunda ilerlediklerinde karşılarına çıkan evi çoktan evi, huzur bulunduğu bir yer haline gelmişti. Kiyoka'yla ilk tanıştıkları yere, pek çok önemsiz ama değerli anıyla dolu eve geri döndüler.

Kiyoka arabadan indi ve bir elini lamba ışığının aydınlattığı ön kapıya koyarak durdu.

"Kiyoka?"

"Bunun için en uygun yer burası değil ama... bunu içerde yaparsam muhtemelen biraz garip olur."

Bu girişle birlikte göğüs cebini karıştırdı ve bir şey çıkarıp Miyo'ya uzattı.

Miyo elindekine daha iyi bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çok hoş bir saç tokasıydı. Metalden yapılmıştı ve üzerinde mütevazı bir ipek krepten kiraz çiçeği süslemesi vardı. Yaklaşan sezon için mükemmel bir seçim.

O kadar güzeldi ki, sadece ona bakarken bile kalbi çarpıyordu.

"ok güzel... Bu benim için mi?" Miyo fazla heyecanlanmamak için kendini tutmaya çalışarak sordu ve Kiyoka başıyla onayladı.

"Şey, Suzushima'da gözüme çarptı..." diye kekeledi, sonunda ona yakışacağını düşündüğünü söylemekte zorlandı. Acaba bütün gün gizliden gizliye bunu ona ne zaman vereceği endişesiyle mi kıvranıyordu?

Nişanlısını böyle görünce, onu genç halini örnek alan Kiyo'ya benzetmeden edemedi. Bunların yaşlı bir adama, özellikle de saygı duyması gereken nişanlısına karşı beslemesi gereken duygular olmadığını anlasa da, bunu çok iç açıcı buluyordu.

Nazik, beceriksiz, beklenmedik bir şekilde muhtaç ve zaman zaman da sevimli bir adamdı.

Miyo böyle bir nişanlıya sahip olduğu için mutluydu.

"Kiyoka."

"Ne?"

Miyo tokayı, utangaçlığını gizlemek için somurtkan bir ifade takınan Kiyoka'ya geri verdi ve ona sırtını döndü.

"Saçıma yerleştirebilir misin?"

"...Elbette."

Kiyoka'nın gözleri sanki rahat bir nefes almış gibi yumuşadı ve tokayı Miyo'nun beklediği o tanıdık dokunuşla nazikçe saçına yerleştirdi.

Nişanlısının saçlarına dokunduğunu hissetmek onu biraz gıcıkladı ve bu his yüzünden elleri ve ayakları kıpırdadı. Sonra Miyo tekrar Kiyoka'ya döndü ve ona nasıl görüldüğünü sordu.

"Şirin mi?"

"Evet. kadar güzel görünüyor."

Kiyoka'nın dürüst övgüsü göğsüne battı. Bir hanımefendiye yakışmayacak bir davranış olsa da sırtıtmaktan kendini alamadı.

İlk kez tek parça elbise giydiğinde "sevimli" görüldüğünü söylemişti ve belki de başka biri hep aynı türden yorumlar yaptığı için ona kızacaktı.

Ancak Kiyoka normalde sözlerini beceriksizce kullanırdı.

Ondan basit bir "güzel" sözü duymak bile Miyo'yu kaldırılabileceğinden çok daha fazla mutlu etti.

" teŖekkür ederim, Kiyoka. Bundan sonra her gün takacağımdan emin olabilirsiniz."

"Her gün olmak zorunda değil."

"Hayır, bahar boyunca her fırsatta giyeceğim. Ŗimdiden yeni oldu bile."

Bunu söyledikten sonra Miyo kendi eŖyasını da hazırladığını hatırladı.

Her gün. Kiyoka, Miyo'nun kendisine ilk hediye ettiği örgülü ipi o günden beri her gün kullanıyordu.

Ancak yakalanıp yaralandığında saç örgüsü kesilmiş ve nihayetinde bir yerlerde kaybolmuştu.

"Al, bu senin için."

Miyo çantasında sakladığı yeni örölmüş ipi çıkardı ve Kiyoka'nın saçını bağlamak için hafifçe parmak uçlarında durdu.

"Bu sefer açık çivit rengi, ha?"

"Beğenmedin mi?"

"Tabii ki beğendim. TeŖekkür ."

Kiyoka hafif bir iç çekiŖle gülümsedi ve gözlerini kapattı. Gözleri kapandığında gölgeler saçan uzun kirpikleri çok güzeldi.

Miyo birbirlerine saç süsü hediye etmelerinin biraz aptalca olduğunu düşünmüyor değildi, ama bu da onun bu eve ilk geldiği zamanlardan kalma değerli bir anısıyla bağlantılıydı.

İlk buluşmalarının ertesi gecesi bir saç tarağı almış ve ona örgülü bir kordonla karşılık vermişti.

Bu yüzden ilişkilerinin basitçe olduğundan emindi. "Miyo."

"Evet?"

Kiyoka'nın kolu Miyo'nun beline dolandı ve onu nazikçe kendine çekti. Miyo kendini ona iyice sokulmaya bıraktı ve yüzünü Kiyoka'nın göğsüne gömdü.

"O hücredeyken, seninle bu evde geçirdiğim sıradan günlere duyduğum özlem dayanılmazdı."

Boğuk sesi her zamanki kararlı ve sert tonundan biraz daha kırılıyordu.

"Birbirimizden sadece kısa bir süre ayrı kalmanın hiç sorun olmayacağını düşünmüştüm. Ama öyle görünüyor ki artık sensiz olamam."

"Kiyoka..."

Miyo, zonklayan ama bastırılmış bir nabız duydu ve bunun hangisine ait olduğunu merak etti.

Uzun zamandır alışkın olduğu Kiyoka'nın kokusunu aldı.

Miyo nasıl Kiyoka olmadan yaşayamazsa, onun da Miyo'ya ihtiyacı vardı. Kiyoka'nın bu sözlerin ona ne kadar keyif verdiğini henüz tam olarak anlamadığından emindi.

Ne de göğsünden fırlamaya hazır duygularının ağırlığı.

Kiyoka'ya aşık oldum.

Artık korkmuyordu. Tereddüt de etmiyordu.

Kiyoka için olduğu sürece, istediği kadar bencil ve inatçı olabilirdi.

Bu duygular başkalarını incitse ya da kendisini incitse bile, Miyo hepsini tamamen ve kolayca kabul etmeye ve onu sevmeye karar vermişti.

"Sen benim hayatımın en önemli parçasısın, Miyo. Lütfen, benimle evlenmeni istiyorum."

Bu duyguyu ilk kez ifade ettiği ve sözlerinin yıldız tozu gibi döküldüğü zamanın aksine, bu sözleri yavaşça eriyip kar taneleri gibi kızın içine battı - yumuşak, nazik ama kesin bir sevgi ifadesi.

Miyo bu kez onları kolayca kabul edebilirdi.

"Evet, benim için bir zevk... Seni seviyorum sevgilim."

Miyo kendi kollarını nazikçe onun sırtına doladı.

Alacakaranlık çökmüş, gecenin karanlığı etraflarındaki dünyayı örtmüş ve gizlemişti; tek aydınlatıcıları girişteki ışıktı. Yine de, karanlık ne olursa olsun

Miyo, birbirlerinin vücut sıcaklığına sahip oldukları sürece korkacak bir şey olmadığını hissetti.

Miyo, Kiyoka'nın hayatının en önemli parçasıysa, Kiyoka da onun için kesinlikle her şeydi. Miyo'yu bugün olduğu kişi haline getiren ve kalbine yeniden hayat veren Kiyoka'ydı.

Eğer ayrılırlarsa, ikisi de devam edemez.

Seni seviyorum, diye ilan etti Miyo kalbinde bir kez daha. Sonsuza kadar ve birlikte.

Bundan sonra Kiyoka'yla paylaştığı her anın yanı sıra geçmişteki tüm mutlu zamanlarını da kalbine kazımayı diledi.

Şafak belirgin bir şekilde erken söküyordu ve titreten soğuk gitmeye başlamıştı. İnsanın ayaklarının altındaki topraktan, ölü kış otlarının arasından sırayla yeşil filizleniyordu.

Bahçenin üzerinde, soluk bulutlarla kaplı gökyüzü hafif pusluydu ve buğulu güneş ışığı hafifçe bahara benzer bir nitelik taşıyordu.

Bir kez daha, çiçeklerin tam açtığı mevsim ufukta belirmişti.

Miyo çamaşır sepetini elinde taşıyarak arka taraftaki yıkama alanından çıktı ve çamaşırları bahçedeki çamaşır ipinde kuruttu.

İpteki çamaşırlar sakın esintide dalgalandı. "Phew."

Bugün hava yine açıktı, yani çamaşırlar düzgün bir şekilde kuruyacaktı. Miyo ipten asılı duran tüm giysilere bakarak iç geçirdi.

Baharın tam anlamıyla kendini hissettirdiği bugünlerde tören hızla yaklaşıyordu ve hem Miyo hem de Kiyoka'nın günlük hayatları bir kez daha meşguldü. Mekânı ziyaret etmek, kıyafetlerini denemek ve çok daha fazlası.

Her ne kadar meşgul olsalar da, her şeyin birlikte gelecekleri için olduğunu düşündüğünde, bu onu özellikle rahatsız etmiyordu.

Ancak, yakın zamanda hükümeti devirme girişiminde yer alan başlıca isimlerden biri ve İmparatorluğun önde gelen soylu ailelerinden birinin başı olan Kiyoka Kudou için bir düğün kutlaması yapılacağı göz önüne alındığında, halk arasında popüler bir sohbet konusu haline gelmişti bile.

Bu daha da fazla gerginlik yarattı ve Miyo'nun gardını indirecek zamanı yoktu.

Onu mutlu eden şeyler, değer verdiği şeyler... Her zaman meşgul olmasına rağmen, Miyo içten içe daha önce hiç olmadığı kadar tatmin edici bir hayat yaşıyordu.

"Miyo."

"Kiyoka."

Verandadan adının seslenildiğini duyunca arkasını döndü ve ayakta duran ince bir figür gördü. Belki de sabah antrenmanını bitirmiş ve çoktan yıkanıp üstünü değiştirmişti.

Bahçeye inmek için sandaletlerini giyen Kiyoka, Miyo'nun yanında rahatça durdu ve gökyüzüne baktı.

"Kiyoka, bir
baksana." "Ne oldu?"

Miyo hafifçe koluna dokundu ve parmağıyla bakışlarını yere indirdi.

Yemyeşil filizlenmeye başlayan otların arasında karahindiba tomurcukları hafifçe dışarı çıktı. Yabani ottan başka bir şey olmasalar da heyecanlanmadan edemiyordu.

İkisi de çömelerek baharın yaklaştığını haber veren tomurcuklara baktılar.

"Karahindibalar. Bahar neredeyse
geldi." "Haklısın."

Değişen mevsim içinde bu sıradan günlerin özel bir yanı yoktu.

Yine de yaklaşan baharla bu şekilde sakince yüzleşmek onu her şeyden daha çok mutlu ediyordu.

"Bu sadece sen istersen, ama..."

Kiyoka ayağa kalkarken hafifçe tereddüt ederek başladı. Miyo da onunla birlikte ayağa kalktı ve neden bu kadar sert olduğunu merak etti.

Sonunda, ona asla hayal edemeyeceği bir şey teklif etti.

"Neden bu bahçeye bir kiraz çiçeği ağacı dikmiyoruz? Evliliğimizi kutlamak için."

Bahçede bir kiraz ağacı var.

Bunu söylediği anda, Miyo'nun zihninin arkasında gururla açık pembe çiçekler açan muhteşem bir ağacın görüntüsü belirdi.

Genelde bir evin bahçesine kiraz ağacı dikmenin uğursuzluk getireceği söylenirdi.

Bunun da ötesinde, bir bahçe kiraz ağacı Miyo'ya merhum annesinin kötü kaderini hatırlatacaktı. Sadece bu düşünce bile göğsünde karmaşık duyguların gidip gelmesine neden oluyordu. Öte yandan, bahçelerinde açan güzel kiraz çiçeklerini görmek için içinde hâlâ saf bir arzu vardı.

"Evet... Bence bu harika bir fikir."

Miyo dalgın ve hâlâ şaşkın bir halde cevap verirken Kiyoka gülümsedi.

"Gerçekten mi? Hadi yapalım o zaman."

Şimdi bir fidan dikselerdi, ne zaman çiçek açardı?

Bahar her geldiğinde, en büyük heyecanı Kiyoka ile birlikte kiraz ağaçlarının çiçek açtığını görmek olurdu. Çiçekleri seyrederken bir fincan çay içmek kulağa oldukça keyifli geliyordu.

Ağaç henüz dikilmemişti ve beklentileri artmaya devam ediyordu.

Miyo kendine geldiğinde yanakları kızarmıştı ve Kiyoka'nın kimonosunun kolunu çekiştiriyordu.

"teşekkür ederim."

Kiraz çiçeklerini göreceği için mutluydu ama bahçeye kiraz ağacı dikmenin Miyo için özel bir anlamı vardı. Kiyoka'nın bunu biliyor olması onu en çok mutlu eden şeydi.

Miyo bu adamı o kadar çok seviyordu ki, kendi kendine bir iki kötü alametin basitçe geçiştirilip gönderilebileceğini düşündü.

Baharları hemen ilerideydi.

❀ SÖZ ❀

Beklettiğim için bir kez daha özür dilerim. Birbirimizi uzun zamandır görmedik.

Ben, Akumi Agitogi. Üç buçuk yıl takma adımla anıldıktan sonra, bana Agitogi, Akumi ya da başka bir şey demeniz umurumda değil.

Pek çoğunuz bu hikayenin yolculuğunda bana eşlik ettiniz ve işte 6. Ciltteyiz. Uzun Usui Arc (isim beklemede) nihayet sona erdi ve bununla birlikte yapmam gereken çok önemli bir duyuru var:

Bir sonraki cilt (geçici olarak) hepimizin beklediği mutlu cilt olacak!

Bu biraz zaman aldı, değil mi? İlk iki cildin hikayesinden sonra, bu büyük yaşam olayını ele alan bir devam kitabı yazmaya hazırdım, ancak bir nedenden dolayı sorun üstüne sorun ve sonra daha fazla sorunla sonuçlandı. Ben bile bu kasvetli ve ağır gelişmelerin tam olarak nereden geldiğini merak ederek kafamı kaşıyordum, ancak sonunda bu serinin başlığını kurtarabileceğimi görmek beni rahatlattı.

Usui Arc için, yol boyunca öğrendiğim pek çok şey vardı ve yazarken çok derinden etkilendim, kendim ve hikayenin karakterleri hakkında her türlü yeni şeyi öğrendim.

Bir hikâye iyi kurgulandığında karakterlerin kendi başlarına hareket edeceğini söylerler ama benim durumumda hikâye beni de sürüklüyor gibiydi.

Bu hikayeyi yazmaya başladığımdan beri birçok değerli deneyim yaşayacak kadar şanslıyım.

Bu deneyimlerin doruk noktası diyebileceğim bir şekilde, *My Happy Marriage*'in canlı aksiyon film uyarlaması duyuruldu. Evet, inanılmaz bir şekilde hem anime hem de canlı aksiyon uyarlaması. Muhtemelen bunların hepsi bir rüya.

Anime uyarlaması hakkında çok mutlu hissederken, canlı aksiyon filmi hakkında konuşmalar aniden içeri girdi ve bana yazacak zaman bile bırakmayan son derece telaşlı, baş döndürücü bir kaos olsa da, onu görmek için şimdiden çok heyecanlıyım!

Tamamen amatör biri tarafından yazılan bu roman önce kitaplaştı, ardından manga uyarlaması, sahne okuması, anime ve şimdi de film oldu - *Mutlu Evliliğim*'in dünyası o farklı şekillerde yayılıyor ki... Cidden, hepsi bir rüya olmalı, değil mi?

Elbette, hepinizin bu roman serisinden bir roman *olarak* keyif alabilmesini sağlamak için ileriye doğru çaba niyetindeyim, bu yüzden okumaya devam edeceğinizi umuyorum.

Ek olarak, Square Enix'in Gangan Online'ında serileştirilen Rito Kousaka-sensei'manga uyarlaması nihayet Cilt 2 hikayesine giriyor ve her sayfası çok heyecan verici, yeterince tavsiye edemem. Okuyun ve mutluluk içinde kıvranacaksınız, bunu garanti ederim!

Bir kez daha, bu kadar çok insanın desteği olmadan bu cilt mümkün olamazdı. Bu her zaman oluyor gibi görünüyor, ancak yoğun iş yükleriyle birlikte editörlerime fiziksel ve zihinsel olarak büyük bir yük bindirdim. Özür dilerim ve yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Sırada kapak çizimlerini yapan Tsukiho Tsukioka-sensei var. İllüstrasyonlarınız gerçekten her zaman harika, beni sevinçten havalara uçuruyor ve bu cilt gerçekten çok güzel... Aralarındaki boşluğun giderek yakınlaşmasına kesinlikle bayılıyorum; mükemmel. Teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı elinizde tutan herkese. Bu yolculukta bu kadar uzun süre kaldığınız için size tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Bu

Bu seriye devam edebildiğim için hepinize teşekkür ederim. Umarım bu cildi , zira desteğinizin karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilirim.

Bir dahaki sefere kadar.

Akumi Agitogi

**Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

